

125. ①

A. Barth

24 Dec 1905

Den 1te. Januar 1826.

God give Dig at glædeligh og lykkelig
Nytår, Kjære Eouelia! Det ønskes at
gjørtid. Din fengimod

Misfælsan

Alors

Madam Eouelia Møller,
fod Laageard. -

Den sorte Dværg.

Et

skotsk Folkesagn

af

Walter Scott.

Oversat

af

Frederik Schaldemose.

Kjøbenhavn.

Paa den Gyldendalske Bøghandlings Forlag.

1825.

Indledning,

til

Min Værts Fortællinger *),

samlede og udgivne

af

Jedediah Cleishbotham,

Sognevedn og Skolemester i Ganderclough.

Efter som jeg uden Forsængelighed kan forudsætte, at Udgiverens Navn og Embedstitel vil hos den als vorlige og tænksomme Deel af Menneskeheden, til hvilken alene jeg henvender mig, forskaffe dette Værk en saadant Opmærksomhed, som man fylder en Ungdommens Lærer og omhyggelig Jagttager af Sabbathpligterne; kan jeg spare mig den Umage at tænde min Sækkel ved høi, lys Dag, det vil sige, jeg behøver ikke at sætte en Anbefaling foran mit Arbejde, da Titelbladet for den forstandige Læser vil være Anbefaling nok. Alligevel indseer jeg, at der maaskee, da Misundelsen stedse bider Fortjenesten i

*) Af disse, som i Originalen udgjøre 12 Bind under Titel: "Tales of my Landlord" udgjør nærværende Fortælling første Bind. De øvrige: Den gamle Gravmand, Midlothians Hjerte; Bruden fra Lammemoor og en Fortælling om Montrose have allerede i dansk Oversættelse.

Gælene, kan være Folk, der vilde ymte om, at man vel ikke — Gud være Lovet! — kan nægte mig Lærdom og gode Grundsætninger; men at min Stilling i Gandercleugh dog er mere gunstig for mine Fremstridt paa Videnskabernes Bane, end for Udvidelsen af mine Ansæelser af de nulevende Menneskers Sæder og Handlinger. Skulde derfor denne Indvending virkelig blive gjort, gaaer jeg den imøde med følgende Grunde.

Først: Gandercleugh er og var Middelpunktet eller Navlen, si fas sit dicere, af vort forfædres Land, såa at enhver, der i Forretninger vil reise til vore Loves Hovedstad, jeg mener Edinburgh, eller til vor Handels Hovedstad, hvorved jeg forstaaer Glasgow, i Almindelighed gjør Gandercleugh til sit Bedested eller Natteherberg. Nu maa endog den meest Vantro tilstaae, at jeg, der i hele fyrgetyve Aar, baade Vinter og Sommer, har tilbragt hver eneste Aften, de christelige Sabbather undtagen, i den Rusladers Lænestoel paa venstre Side af Kamisen i Skjankestuen i Wallace-Kro, har seet meget mere af de forskjellige Stammers og Stænders Sæder og Skikke, end om jeg med megen Møie og legemlig Besværlighed havde reist Landet rundt, for at lære at kjende dem. Saaledes samler Bommanden, der sidder rolig i sin Sytte ved Slagbommen paa en stærkbesaren Landevei, flere Erfaringer, end om han selv gik omkring paa Veien og indsamlede sin Skilling af enhver, der mødte ham, hvorved han sandsynligviis vilde faae flere Spark, end Penge.

For det Andet: Dersom Nogen gjør den Indvending, at Ithakus, den Viseste af alle Grækere, har, efter den romerske Poets forsikkring, erhvervet sig al sin Navkundighed og Berømmelse ved at see mangfoldige Mennesker og Byer, saa varer jeg den Zoilus, der gjør en saadan Indden-

ding, at jeg de facto ogsaa har stuet Stæder og Mennesker; thi paa denne min jordiske Pillegrimsfærd har jeg besøgt de to berømte Hovedstæder Edinburgh og Glasgow, den første to, den sidste tre Gange. Ja, hvad mere er, jeg har havt den Ære at sidde i Generalforsamlingen, nemlig som Tilhører paa Galleriet, og der hørt mange grundige Taler over Patronatsretten, saa at disse i Forening med de Frugter, som de have baaret i min egen Aand, have bevirket, at jeg, efter min Tilbagekomst til Ganderclough, er bleven anset for et Orakel i alle saadanne Ting.

Endelig for det Tredie: Dersom Nogen skulde paastaae, at min Erfaring og Menneskekundskab, hvor udstrakte de endogsaa ere, og hvor majsommeligt jeg endog har erhvervet dem, deels ved Reiser i det Fjerne, deels ved Jagttagelser her hjemme, dog ikke ere tilstrækkelige til den nyttige Forsætning at nedskrive min Værts høistmoersomme Fortællinger, saa vil jeg lade en saadan Kunstdommer vide, til hans egen evige Beskjæmmelse og Forvirring, og til Enhvers, der usforsigtigen maatte opstaae imod mig, at jeg aldeles ikke er Forsatter, Samler eller Udgiver af min Værts Fortællinger, og at jeg følgerig ikke er ansvarlig for en eneste Tøddel deri. Og nu, du fæle Recensent- yngel! der hæver dig som en giftig Slange og hvisler med din Tunge og saarer med din Braad, kryb tilbage i det Støv, hvor du har hjemme og erkjend, at du har tænkt som en Tosse og talt som en Uensfoldig. See! du er fanget i din egen Snare; du er faldet i den Grav, du selv har gravet! Afstaae derfor fra et Foretagende, der er dig for høit! Fordærv ikke dine Tænder med at gnave paa en Strik- ke! Fordærv ikke dine Kræfter med at prøve paa at rende en Muur ind! Spild ikke din Aande med at

løbe omkaps med den flygtige Gæst, og overlad Besømmelsen af min Værts Fortællinger til dem, der medbringe Oprigtighedens Maalestok, renset fra Fordommens Rust, ved den fornstige Beskedenheds Hænder! For dem alene ere de samlede; hvilket man vil see af den korte Beretning, som min Iver for Sandheden bevæger mig til at sœie til denne Fortælle.

Det er vel bekjendt, at min Vært var en moersom og skjæmtesfuld Mand og vel antaget hos alle Sognets Beboere, undtagen hos Lairden, Toldbetjenten og dem, som han ingen Brændeviin vilde give paa Borg. Hvad der ophidsede disse Folk imod ham vil jeg nu fortælle mine Læsere og tillige vedsœie mine egne Bemærkninger derover.

Hans Velbaarndhed Lairden beskylde vor salig Vært for at have, til forskjellige Tider og paa forskjellige Maader, bidraget til Ødelæggelsen af Gæver, Kanisner, Agerhøns, Birkes og Hæselhøns, samt andre Arter af Fugle og firfødde Dyr, og det til urette Tid og tværtimod dette Kongeriges Love, hvilke i deres Viisdom have sikket de Mægtige paa Jorden Ænret til at slagte saadanne Dyr, i hvilken Forretning de ogsaa finde en usædvanlig og mig ubegribelig Fornoielse. Nu maa jeg, med al skyldig Respect for hans Naade, anføre til min salig Værts Forsvar, at, om endog den udvortes Skikkelse af de Dyr, hvormed han pleiede at beværte sine Gæster, lignede dem, som blive beskyttede af Lovene, var det dog ikke andet end en *deceptio visus*; thi hvad der lignede Gæver var i Grunden vilde unge Gæder, og det der saae ud som Birkehøns, var intet andet end Skovduer, og blev fremsat og fortæret under dette Navn.

Toldbetjenten paastod paa sin Side, at min salig Vært drev den Forretning, som man kalder at destillere; uden at han havde nogen særdeles Tillæ-

delse af Regjeringen, eller for at bruge et Kunst-udtryk, noget Privilegium. Men jeg paatager mig at bevise Falskheden af denne Beskyldning, og trods ham og hans Søger, samt Blækhuus og Pen, kan jeg bevidne, at jeg aldrig har seet eller smagt et eneste Slags ulovligt aqua vitæ i min Værts Huus; ja, at tværtimod dette Navn aldeles ikke behøvedes til den behagelige og ikke lidet forføreriske Drik, der blev solgt og drukket i Wallace-Kro under Navn af Bjærgdug. Men gives der en Lov, der forbyder at brænde en saadan Drik, da komme han frem med den; og gives den virkelig, da erklærer jeg ham reent ud, at det er en Lov, som jeg aldrig vil lyde.

Hvad endelig dem angaaer, der kom til min Vært for at drikke sig en Snaps og af Mangel paa rede Penge og Credit maatte gaae tørstige hjem, da maae jeg tilstaae, at det altid gif mig ligesaa meget til Hjerte, som om det havde truffet min egen Person. Dog overveiede min Vært ofte hvad en tørstig Sjel maa lide, og tillod dem derfor i den yderste Nød, og naar de næsten vansmagtede af Mangel paa Sugtighed, at drikke for den fulde Værdie af deres Uhr og Klæder, med Undtagelse af deres Linned, som han ingenlunde vilde tage imod, for ikke at bringe sit Huus i et ondt Rygte. Men hvad mig selv angaaer, da maa jeg bekjende, at han aldrig har afflaaet mig den Lædskedrik, hvormed jeg var vant til at styrke Naturen efter Opfyldelsen af mit Embeds Pligter og Besværligheder. Det er sandt, jeg lærde hans fem Sonner Engelsk, Latin, Skrivning, Regning, samt og lidt Mathematik og underviiste tillige hans Datter i Sang. Sæller ikke erindrer jeg mig, at jeg nogensinde har modtaget saa meget som en Stilling for al min Møie, og den omtalte Lædskedrik var den eneste Be-

lønning, jeg fik. Alligevel fandt jeg Behag i dette Slags Betaling, eftersom det er en haard Dom at maatte gaae tørstig til Sengs.

Men dersom jeg skal sige min Mening om denne Sag, saa troer jeg, at min Vært især vægrede sig ved at imodtage af mig den brugelige Symbolum eller Betalingen, formedelst den Fornoielse, som han fandt i min Underholdning, der vel i Grunden er alvorlig og opbyggelig, men ogsaa, lig et velbygget Pallads, smykket med vittige Indskrifter og Tanke-sprog, der bidrage meget til sammes Værdie og Prysdelse. Og saa stor Behag fandt Værten i Wallace-Kro, i disse Samtaler, at der vel neppe findes noget Distrikt i Skotland eller nogen særdeles Skik i Samme, der ikke blev omtalt i vore Undersøgelser, saa at de Tilstædeværende pleiede at sige, at det alene var en Flaske Øl værd at høre os tale sammen. Og ikke saa Rejsende fra Nabolauget, ja, endog fra de fjerneste Egne af Kongeriget, blandede sig i vor Samtale, og fortalte os igjen hvad mærkeligt de vidste om fremmede Lande, eller bevarede fra Sorglemmelsen det, der var foregaaet i vort eget.

Nu traf det sig just, at jeg paa den Tid holdt mig en Medhjælper og Lærer for de nederste Classer; Det var en ung Person, ved Navn Peter Patrik Pattieson; han var bleven opdraget i vor hellige Kirke, ja, havde endog nogle Gange ladet sin Stemme høre fra Prædikestolen. Denne samme Patrik fandt Fornoielse i at samle allehaande gamle Gistories og Legender, og at udsmykke dem med Digtekunstens Blomster, som han paa en forsængelig og verdenslig Maade lagde sig efter. Thi han efterlignede aldrig de alvorlige Poeter, som jeg forestillede ham som Monstre, men gjorde matte og nymodens Vers, hvis Sammensætning kun fordrede liden Noie og ringe Estertanke. Af hvilken Aarsag jeg ofte bebreidede

ham, at han vilde blive en af dem, der fremstjynde den ulykkelige Revolution, der er forudsagt af Robert Carey i hans Spaadom om den himmelske Doctor John Donnes Død:

Nu, du er død, ei Smaapoeter vove
 I Poesi at følge dine Love,
 Og Vers, som du forfinet har, vil blive
 Balladerim.

Jeg disputerede ofte med ham angaaende hans ubundne Skrivemaade, der snarere var blomstrende og vidtløftig, end sammentrængt og majestætisk. Men uagtet disse Beviser paa en urensset Smag og trods hans slemme Vane at modsige sin Foresatte og at disputere med ham angaaende nogle tvivlsomme Steder i de latinske Skribentere, sørgede jeg dog ligesaa meget over denne Patrik Pattiesons Død, som om han havde været mit eget Barn. Og da man overgav mig hans Papirer til en ringe Erstatning for mine Udgifter ved hans Sygdom og Begravelse, troede jeg mig berettiget til at sælge en Deel af Samme, der havde til Titel: *Min Værts Fortællinger*, til en, der befattede sig med Boghandelen. Denne var en munter lille Mand, der forstod sig godt paa at efterligne Andres Stemmer, var fuld af moersomme og vittige Historier, og som, formedelst hans hoist uegennyttige Opførsel imod mig, fortjener al Roes og Berømmelse.

Heraf kan altsaa hele Verden see, hvor uretsfærdige de ere, der paa staae, at jeg ikke var istand til at skrive disse Fortællinger; og enhver kan begribe, at jeg vel har kunnet skrive dem, naar jeg blot havde villet, men at jeg ikke har gjort det; og at altsaa al den Dadel, som de maatte fortjene, falder paa Herr Patrik Pattieson, hvorimod al den Roes, de erholde, med Rette bør tilskrives mig, es-

terdi, som Provsten til St. Patrik ligesaa vittigt som logisk udtrykker sig,

Det, uden hvilket en Ting ei er,

Et causa sine qua non.

Dette Værk staaer altsaa i samme Forhold til mig, som et Barn til sin Fader; opfører et saadant Barn sig vel, høster Faderen Ære og Berømmelse, opfører det sig derimod slet, bliver Skammen dets egen.

Endelig har jeg kun at bemærke, at Patrik Pattieson, ved at uedskrive disse Fortællinger, mere har fulgt Phantasieus Stemme, end den strænge Sandheds; ja, at han ofte har sammensmæltet to eller tre Historier i een, naar det saaledes passede i hans Plan. Endskjønt jeg nu høiligen misbilliger en saadan Ufvigelse fra Sandheden, har jeg dog ikke paataget mig at rette samme, da det var den Afdødes Villie at hans Haandskrifter usforandrede skulde overgives til Trykken. Dette var en fantastisk Egensindighed af min afdøde Ven, der, hvis han havde tænkt viseligt, burde have besvoret mig ved vort Venskabs og fælleds Studiums omme Vaand, at gennemsee disse Skrifter og omhyggeligt at rette samme efter min egen bedre Indsigt. Dog de Afdødes Villie bør samvittighedsfuldt opfyldes, endog naar vi grade over deres Halsstarrighed og Forblindelse.

Og hermed byder jeg dig Farvel, min gunstige Læser! ønskende dig al det Gæld, der kan vorde dig til Deel imellem dine fædrene Bjerger; og jeg lover dig endvidere, at enhver af disse Fortællinger skal blive forsynet med en kort Indledning, for at du kan erfare ved hvem og under hvilke Omstændigheder Materialierne dertil ere samlede.

Jedediah Cleishbotham.

Forste Capitel.

Et vel i Dig, o Hyrde! nogen Blisdom?
Som det behaget Eder.

Det var en smuk Aprilmorgen, (kun at det Natten tilforn havde sneet stærkt, saa at Jorden var bedækket af et skimende, sex Tommer tykt Snetæppe,) da to Ryttere holdt udenfor Wallace-Kro. Den Første var en høi og kraftfuld Mand, i en graa Ridetroie; med en Hat, overtrukken med Vordug, en solbestlaet Ridepidst, Stovler og Ridebuxer. Han sad paa en stor, brun Hoppe, der ikke var striglet, men vel ved Magt, og havde en Sadel, som dem Rytterne brugte, tilligemed et dobbelt, forrustet Bidsel af samme Slags. Den, der ledsagede ham, syntes at være hans Tjener, han reed en lille broget Kleppert, havde en blaa Hue paa Hovedet, et stort broget Lærklæde om Halsen, og et Par lange blaa Beenklæder, det tillige tjente som Strømper. Hans Hænder bare bare og besmurt med Tjære. I hans Opførsel mød hans Rejseskammerat laae et Slags Verbødighed og Ugtelse, men

intet Spor af den Underdanighed og ængstlige Nøiagtighed, som Tjenestefolk pleier at vise mod Herrer af Stand. Ivoertimod rede de Begge ved Siden af hverandre ind i Gaarden og endte den Samtale, de nylig havde ført, med det Udraab: „Gud maa vide hvad der i dette Veir vil blive af Lammene!“

Dette Vink var tilstrækkeligt for min Vært; han traadte nærmere, for at tage mod Herrens Hest og holdt den selv ved Tømmen medens han steg af. Gaardskarlen viiste Tjeneren den samme Høflighed. Derpaa bød Verten dem Velkommen og spurgde hvad Nyt de bragde med.

„Nyt?“ svarede Forpagteren, „ja! slemme Nyheder nok! Bringe vi Faarene igjennem, kunne vi prise os lykkelige; Lammene faae vi vel overlade til den sorte Dværg!“

„Ja, ja!“ lagde hans Ledfager den gamle Hørde til og rystede paa Hovedet, „han driver ogsaa sit Væsen galt nok i Klar.“

„Den sorte Dværg!“ sagde min lærde Ven og Belynder *), Herr Jedediah Eleishbotham, „og hvad kan det være for en Person?“

*) Vi have her og paa andre Steder trykt nogle faae Ord med forandret Skrift, da den værdige Herr Udgiver, Jedediah Eleishbotham, synes at have indskrevet dem i hans afdøde Ven, Herr Pattiesons Haandskrift. Vi maae een Gang for alle bemærke, at den lærde Herre kun har taget sig saadanne Friheder, hvor

„Hvad for noget, Mand? I har dog hørt tale om den floge Elshie, den sorte Dværg, skulde jeg troe? Hele Verden fortæller jo Historier om ham; men det er altsammen noget dumt Tøi; jeg troer ikke et Ord deraf fra Begyndelsen til Enden.“

„Eders Fader troede det dog.“ Sagde den gamle Mand, der ærgrede sig over sin Herres Bantro.

„Ja, det er sandt, Baldrian! i de Dage var det ret Spørgsernes Tid — da troede man meget, som man nu ikke mere bryder sig om, siden vi har faaet de lange Faar.“ „Desto værre, desto værre!“ svarede den Gamle, „jeg har tit sagt Eder, Herre! at Eders Fader vilde gjøre store Dine, hvis han stod op igjen og saae, at I har ladet det gamle Bræddes-huus rive ned, for at faae Stakitter til Haven, og at Ploven nu gaaer over den skjonne aabne Plads, hvor han saa ofte sad indhyllt i sin Plaid, og saae paa at Dvæget kom hjem fra Græsgangen.“

„Stille, Baldrian!“ svarede Herren, „drif smukt den Dram, som Verten byder dig, og bryd dig ikke om Ting, der ikke komme dig ved.“

„Eders Velgaaende, mine Herrer!“ sagde Hyrden og, da han havde tømt sit Glas og gjort den Bemærkning, at Brændeviin dog var en kostelig Guds Gave, begyndte han igjen: „Ja, sandt er det! vi og

der findes Gentydninger paa hans egen Person. Man maa tilstaae, at han selv bedst maa vide hvorledes hans egen Character og Opsørsel bør fremstilles.

vore Lige burde aldrig dømme om Noget; men Skade er det dog for den deilige, soelbare Plads! Den havde ogsaa været et herligt Tilflugtssted for Lammene paa en saadan stræng Foraarsmorgen."

"Jh, du veed jo, Baldrian, at vi der avle Køerne til de lange Faar. Det vilde staae smukt til med os, om vi satte os saaledes hen i hele Timer og snakkede og fortalte Eventyr om den sorte Dværg og andet saadant Løieri, som var Brug i gamle Dage, da man endnu holdt de korte Faar."

"Ja, sandt er det," svarede Hyrden, "de korte Faar bringe kun Lidet ind."

Her blandede min værdige og lærde Patron sig atter i Samtalen og bemærkede, at han ikke blev nogen væsentlig Forskjel vaer i Henseende til Faarenes Længde.

Denne Uttring foraarsagede en skingrende Latter paa Forpagterens og et forundret Ansigt paa Hyrdens Side. "Det er Ulden, Ven! og ikke Dyret selv, der gjør at man kalder det kort eller langt. Dersom vi vilde maale deres Ryg, troer jeg næsten, at de korte Faar vilde være de længste. Men Ulden er det, der nu omstunder bringer Penge i Kassen."

"Min Tro! Baldrian har Ret, de korte Faar faste kun Lidet af sig. — Min Fader betalte tredsindstyve Pund i Forpagtningsafgift; jeg betaler netop tre hundrede. — Men, jeg har ingen Tid til at staae og fladdre her — Vert, bring os vor Frokost og see til om Hestene har noget at æde. — Jeg er kommen for at see at forlige mig med Christian Wilson angaaende

en gammel Gjæld. Jeg er bange for at det kommer til Proces. — „Men hør Nabo!“ vedblev han, i det han vendte sig til min værdige og lærde Velynder, dersom I endnu har Lyst til at høre noget om de korte og lange Jaar, saa er jeg tilbage igjen Kloffen eet; eller, dersom I vil lade Eder fortælle nogle Eventyr om den sorte Dværg, eller saadant noget, da er Baldrian der, han forstaaer det fra Grunden af. Og bliver jeg færdig med Christian Wilson, da giver jeg en Kande eller to.“

Forpagteren vendte tilbage til bestemt Tid og med ham kom Christian Wilson; thi deres Sag var bleven lykkelig bilagt, uden Rettens Mellemkomst. Min lærde og værdige Patron manglede heller ikke at indfinde sig, for at modtage den belovede Bederqvægelse for Sjæl og Legeme; end skjønt han, som hver Mand veed, var meget maadeholden i Henseende til det Sidste. Selskabet, med hvilket ogsaa Berten forenede sig, blev siddende til langt ud paa Ratten og frydre deres Maaltid med mange udvalgte Sange og Fortællinger. Det sidste Forfald jeg erindrer mig, var, at min lærde og værdige Patron tumlede ned af Stolen, just som han var i Færd med at ende en Lovtale over Maadehold, ved at recitere et Vers af den adelige Hyrde, hvilket han ret lykkeligt anvendte paa Drukkenskab istedet for paa Gjerrighed.

Den, som har nok, kan slumre roligt ind;

Men alt for meget vorder sorgfuldt Sind.

Denne Aften blev den sorte Dværg heller ikke

forglemnit og den gamle Hyrde vidste at fortælle mange Historier om ham, der opvakte megen Deeltagelse hos Tilhørerne. Da den tredie Bolle Punsch var bleven tømt, kom det ogsaa for Dagen, at Forpagteren i Grunden hørte paa disse Fortællinger med samme Usdagt som de Andre, og at han kun havde ladet lidt vantro, fordi han meente, at Tænkfrihed og Foragt for gamle Fordomme anstod en Mand vel, der betalte trehundrede Pund aarlig i Forpagtningsafgift. Efter min Sædvane indhentede jeg nøiere Efterretning hos Folk, der kjendte det raa Hyrdeland, hvor efterfølgende Tildragelse var foregaaet. Jeg var lykkelig nok til at opdage flere, ikke almindelig bekjendte Træk, der kunne tjene til nye Beviser paa hvormegit Folkesagnet bliver forvansket af Overtroen.

Andet Kapitel.

Vil Jæger Hearn kun være jer til Nytte?

De listige Qvinder i Windsor.

I en Affrog af det sydlige Skotland, hvor høie, dunkle Bjerger danne en Grændselinie og adskille Landet fra Søsterriget, vendte en ung velhavende Forpagter, ved Navn Halbert eller Hobbie Elliot, der roesde sig af at nedstamme fra den i Sagn og Sange berømte Martin Elliot af Preakintower, tilbage fra Jagten. Bildtet, der fordum var saa talrigt i denne

Egn, var nu smeltet sammen til nogle faa Hjorde, der ved at skjule sig i de fjærneste og næsten utilgængelige Smuthuller, gjorde Jagten besværlig og frugtesløs. Alligevel elskede mange af Egnens unge Mænd Jagten, uagtet dens Farer og Besværligheder, med lidenskabelig Hæftighed. Sværdet havde nu her paa Grændsen i mere end hundrede Aar hvilet i Skeden, formedelst den fredelige Forening af Storbritanniens Kroner paa Jacob den førstes Hoved. Endnu var der Spor i Landet af hvad det forhen havde været; Indbyggerne, hvis mere fredelige Beskiæftigelser saa ofte vare bleone afbrudte ved det forrige Aarhundredes Borgerkrige, vænnede sig kun langsomt til en regelmæssig Virksomhed. Af Faar holdt man ikke mange, og Dværgavlens var den vigtigste Næringsvei paa Bjergene og i Dalene. Nær ved sit Huus dyrkede Landmanden i Almindelighed saa meget Havre og Byg, som han behøvede til Meel i sin Huusholdning; og denne ringe og ufuldkomne Agerdyrkning lod ham og hans Tjenestefolk Tid nok tilovers. Denne blev sædvanlig af de unge Folk tilbragt med Jagt og Fiskeri, og den Lyst til det Eventyrlige, der fordum saa ofte gav Anledning til Feider og Røverier, fremskinnede endnu i den Tver, hvormed de higede efter disse landlige Forlystelser.

De mere Modige blandt Ungdommen ventede paa den Tid, vor Fortælling begynder, snarere med Haab end Frygt, en Leilighed til at ligne deres Forfædre i Krigsbedrifter, og at høre saadanne fortælles udgjorde den største Deel af deres huuslige Tidøfor-

driv. Udstødelsen af den skotske Sikkerhedsact havde opvaakt Urolighed i England, da den syntes at have til Hensigt at adskille de to brittiske Riger efter Dronning Annas Død. Godolphin, der den Tid stod i Spidsen for Regjeringen i England, forudsaae, at der var intet andet Middel til at undgaae en Borgkrigs Rædsler, end at forene begge Rigerne til eet. Hvorledes denne Plan blev udført og hvorlidet den i Begyndelsen syntes at love de velgjørende Frugter, den siden bar, kan man erfare af den Tids Historie. Det er nok for vor Hensigt, at tilføie, at hele Skotland var forbittret over den Maade, hvorpaa det tabte sin Selvstændighed. Den almindelige Forbittrelse forlede dem til de sælsomste Forbindelser og eventyrligste Planer. Cameronianerne vare bereedte til at gribe til Vaaben for at indsætte Stuarterne igjen, hvilke de forhen med Rette betragtede som deres Undertrykkere; og Sammensvørgelserne i dette Tidrum frembyde det besynderlige Malerie af Papister, Biskoppelige og Presbyterianer, som i Forening smedede Rænker mod den engelske Regjering, af Forbittrelse over den Uret, man havde tilføiet deres fælleds Fædreland. Gjæringen var almindelig; og da Skotterne, medens Sikkerhedsacten passerede igjennem, havde øvet sig i Vaaben og udrustet sig til Krig, ventede de kun paa, at nogle af Adelen skulde erklære sig, for at bryde ud i aabensbare Fjendtligheder. Under denne offentlige Forvirring er det at vor Historie begynder.

Den snævre Dal, hvori Halbert Elliot havde forfulgt Wildtet, laae allerede langt bag ham, og en

god Deel af Hjemveien var allerede lagt tilbage, da Natten overfaldt ham. Dette vilde have været en aldeles ligegyldig Omstændighed for den erfarne Jæger, der i Blinde kunde have funden Veien igjennem hans fædrene Hede, dersom han ikke have været i Nærheden af et Sted, der i Landboernes Fortællinger var meget berygtet for natlige Spøgerier. Fortællinger af dette Slags havde Halbert fra Barndommen af lyttet til med et opmærksomt Øre, og da ingen anden Deel af Landet var saa riigt paa gamle Sagn, var heller ingen mere bevandret i dette Fag end Halbert af Heughfoot, thi saaledes kaldtes vor Helt, for at stille ham fra et Douzin andre Ellioter, der førte det samme Døbenavn. Det kostede ham derfor ingen Umage at falde tilbage i Erindringen alle de rædsomme Begivenheder, der stode i Forbindelse med den øde Hede, som han nu betraadte. Og virkelig trængde de sig saa beredvilligt frem, at en kold Gysen før igjennem alle hans Lemmer.

Denne frygtelige Slette blev kaldet den *s t o r* *S t e e n h e d e*, af en stor, raae Granitblok, der omtrent midt paa samme hævede sig over en Høi, maafløe til Erindring om en mægtig Mand, der hvilede under samme, eller for at bevare Mindet om et eller andet blodigt Feltslag. Den virkelige Uarsag til dens Tilværelse kunde ingen med Visshed angive; men Sagnet, der ligesaa ofte opdigter Begivenheder, som det bevarer Sandheden, anførte i dens Sted en Legende, som Halbert i dette Dieblif erindrede sig. Jorden rundt omkring Steenmassen var bestrøet, eller meget

mere belæstet med en Mængde store Stene, ligeledes af Granit, hvilke formedelst deres Udseende og fordi de laae adspredte hist og her, af Folket bleve kaldte de graae Gjøss paa Steenheden. Legendens udleder Navn og Skikkelse fra en bekiendt og frygtelig Troldquindes Endeligt, der i gamle Dage opholdt sig blandt disse Høie, og gjorde at Faarene fik Pog, at Køerne fødte i Utide, og udøvede andre saadanne Handlinger, som man pleier at tilskrive onde Væsner. Paa denne Hede holdt hun Sammenkomster med sine Hæksfæstre, og rundt omkring viiste man endnu runde Pletter, hvor der hverken voxde Græs eller Lyng, og hvor Torven var svædet af dette sataniske Selskabs gloende Hove.

Man fortæller, at den gamle Hæx engang gik over Heden og drev en Flok Gjøss foran sig, hvilke hun agtede at sælge med Fordeel i den nærmeste By, hvor der just var Marked — thi det er vel bekjendt, at den Onde, ensfjænt han er gavmild i at meddele Andre sin Magt, naar det kommer an paa at gjøre Fortræd, dog ofte er saa uædelmodig at sætte sine Medforbundne i den Nødvendighed, at fortjene deres Underholdning med de nedrigste landlige Arbeider. — Det var allerede langt ud paa Formiddagen, og naar hun vilde gjøre en god Handel, maatte hun nødvendig være den Første paa Markedet. Men Gjøssene, der hidindtil havde gaaet meget ordentligt foran hende, løb, da de saae de mange Smaadamme og Vandhuller paa den vidtloftige Hede, pludselig til alle Sider, for at fornoie sig i deres kjæreste Element. Forbit-

trek over den Haardnakkenhed, hvormed de tilintetgjorde alle hendes Anstrængelser for at samle dem igjen, og uden at tænke paa den Contract, isølge hvilken den Unde var nødt til at adlyde hendes Befalinger til en vis Tid, raabde Hæren: „For Satan! jeg vilde, at baade I og jeg bleve staaende her til evig Tid! „Repepe havde hun sagt disse Ord, før ved en Forvandling, ligesaa hurtig som en af de ovidianske, baade Hæren og hendes gjenstridige Flok vare forvandlede til Steen. Djævelen, hendes Herre, greb meget begjærlig en Leilighed til, ved bogstavelig Opfyldelse af hendes Ønske, at fordærve hende baade Legeme og Sjæl. Da hun mærkede at hun begyndte at forvandles, fortæller man at hun tilraabte den forræderiske Fjende: „O du falske Luv, længe har du lovet mig en graa Kjøle, og nu faaer jeg en, der vil vare til evig Tid!“ Størrelsen af Klippestykket og de adspredte Stene blive ofte af de Oldtidens Beundrere, der forsvare den trøstelige Mening, at Menneskeslægten gradeviis udarter og vanslægtet, anførte til et Beviis paa, hvor overordentlig store hiin Tids Gjæs og Troldekvinder have været.

Denne Legende faldt nu Halbert ind, som han gik over Heden. Han erindrede sig ogsaa at, siden denne Tildragelse fandt Sted, var denne Plads bleven ffyret af alle menneskelige Væsner, da man endnu ansaae den for en Samlingsplads for Nisser, Trolde og Hæxer, der kom for at besøge deres forvandlede Herse-
 rinde. Halberts naturlige Driftighed kjæmpede mandigt mod disse Anstød af Frygt. Han kaldte et Kob-

bel store Jagthunde til sig, der vare hans troe Stalbrødre, og der, som han pleiede at sige, hverken vare bange for Hund eller Djævel; han undersøgte Laasen paa sit Gevær og fløitede en lystig Vise, ligesom en General lader Trommen røre, for at oplive Soldaternes synkende Mod.

I denne Forfatning var han meget glad ved at høre bag ved sig en venlig Stemme, der tilbød ham en Ledsager paa hans natlige Vandring. Halbert stod stille, og blev snart en ung Udelmand vaer, som han kjendte ret vel og som boede i hans Nabolag. Den unge Earnscliff, saaledes heed Ynglingen, der ligesom Halbert havde forsinket sig paa Jagten, var nylig bleven myndig og derved kommen i Besiddelse af en Formue, hvoraf en god Deel var bleven adspaltet ved hans Slægtingers Deeltagelse i den Tids Uroligheder. Hans Slægt blev almindelig agtet i Landet, og den unge Mand, der havde faaet en fortrinlig Opdragelse og var ledet af fortræffelige Grundsætninger, tegnede til at ville haandthæve Familiens Berømmelse.

„Nu, Junker Earnscliff!“ raabte Halbert, „det er mig altid kjært at møde Eder, men paa saadan en øde Hede er godt Selskab dobbelt saa meget værd — Hvor har I været paa Jagt?“

„I Carla-Dal, Halbert!“ svarede Earnscliff i det han gjengjeldte hans Hilsen, „men mener I, at vore Hunde ville forliges?“

„Mine vel nok,“ sagde Halbert, „de ere saa trætte, at de neppe kunne staae paa Benene. Men jeg troer at Daavildtet reent har forladt Landet, jeg

har været, Gud veed hvor langt borte og ikke seet saa meget som et Horn, undtagen tre Smaaedyr, som jeg dog ikke kunde komme paa Skud nær, skjøndt jeg gjorde en Omvei af meer end en Mil, for at komme dem under Vinden. Jeg bryder mig just ikke meget derom, men jeg gad dog gjerne have bragt et Stykke Wildt hjem til min gode Gamle. — Hun sidder der hjemme i Kaffelovnstroger og praler af de vældige Skytter og Jægere, der vare i hendes Tid — paa min Vre! jeg troer at de har skudt alt Wildtet bort, allene for at drille mig."

„Nu, Halbert! jeg har skudt en feed Raabuk og i Morges sendt den til Earnseliff — I skal faae Halvdelen til Eders Bedstemoder."

„Mange Tak skal I have, Junker Patrik! Hele Landet veed, at I har et godt Hjerter! Det vil fornoie den gode Gamle, naar hun horer at det kommer fra Eder, men især, dersom I selv kommer og fortæerer Eders Deel deraf hos os. Jeg tænker dog, at det maa forekomme Eder ret eensomt paa Eders gamle Slot, ligesom Eders Folk i det feedfommelige Edinburgh. Jeg begriber ikke hvad de kan have at bestille blandt disse Rækker af Steenhuse, da de dog kunde leve her paa deres egne, gode, grønne Høie."

„Min og mine Søstres Opdragelse," svarede Earnseliff, „har i flere Aar opholdt min Moder i Edinburgh, men jeg forsikker Eder at jeg har i Sinde at indhente den Tid, jeg har forsømt."

„Og I lader vel igjen det gamle Slot oppudse en Smule, og lever venstabeligt med Eders Naboer

og Eders Families Venner, som det sømmer sig Lairden af Edrnscliff? Jeg kan sige Eder, at min Moder, min Bedstemoder vilde jeg sige, men siden vi har mistet vores egen Moder, kaldte vi hende snart saa, snart saa, — men, hvad jeg vilde sige, hun troer, at hun er beslægtet med Eder, og det endda ikke saa meget langt ude."

„Meget sandt, Halbert, og i Morgen kommer jeg og spiser til Middag i Henghfoet, og det af ganske Hjerte."

„Nu, det var venstabeligt talt. Vare vi endog slet ikke i Slægtsskab med hverandre, ere vi dog gamle Naboer. Min Gamle seer Eder gjerne; hun fortæller endnu om Eders Fader, der blev dræbt for længe siden."

„Stille, stille, Halbert! tæl ikke derom! Denne Historie er det bedre reent at glemme."

„Jh, hvorfor det?—Var det foresaldet iblandt vore Folk, havde vi sikkert erindret det saalænge, til det var bleven betalt. Men I Lairder ved bedst hvad I have at gjøre. Jeg har hørt sige, at en Ven af Herren af Ellieslaw har stukket Eders Fader ihjel, efterat Lairden selv iforveien havde bemægtiget sig hans Sværd."

„Tæl ikke derom, Halbert! det var en taabelig Strid, der blev foranlediget af Wiin og politiske Meninger. Mangt et Sværd blev draget og det er umueligt at sige hvor Stødet kom fra."

„I ethvert Tilfælde havde den gamle Ellieslaw Haand med i Spillet; og jeg er vis paa, at, dersom I fik i Sinde at tage Havn over ham, vilde

Ingen kunne sige, at det var ilde gjort, thi Eders Fædres Blod fløder dog ved hans Hænder! Der var jo heller ingen Anden, som det nærmere angik og som kunde tage Hævn over ham; og en Biskoppelig er han og en Jacobit ovenikjøbet. Jeg kan sige Eder, at Folk heromkring ere af den Mening at det engang maae bryde løs imellem Jer to."

„Skam Eder, Halbert! er det christeligt at ophidsse Eders Ben til at overtræde Loven, og tage Hævn paa sin egen Haand, og det paa et saa rædsomt Sted, hvor vi ikke vide hvad for Væsner, der belure os?"

„Stille, stille!" sagde Halbert og holdt sig nærmere til sin Kammerat, „jeg tænkte ikke derpaa. Men jeg kan næsten gjætte hvad der holder Eders Haand tilbage, Junker Patrik! det er bekjendt nok, det er ikke Mangel paa Mod, men en smuk Piges blaae Dine, der gjør Eder saa tam — Miss Isabella Vere." —

„Jeg forsikker Eder," sagde Earnscliff en Smule ærgerlig, „jeg forsikker Eder at I tager feil. Og det er meget urigtigt af Eder at fatte, end sige, at yttre en saadan Tanke. Jeg har ikke i Sindet at tilslæde nogen, at bringe mit Navn i Forbindelse med nogen ung Dames."

„Jh! see engang, see engang!" svarede Halbert, „Jeg sagde nok, at det ikke var Mangel paa Mod, der gjorde Eder saa tam. Nu, nu! det var ikke saa ilde meent! Men det er en Sag, som en Ben nok kan tale med Eder om. Den gamle Laird af

Effieslav har mere ridderligt Blod i sine Aarer end I; tro mig! han kjender intet til de nybagte Grundfætninger om Fred og Rolighed; han er endnu af den gamle Tro, for Røven og Plyndren; og han har en Snees stoute Svende i sin Tjeneste, som han holder godt, og som ere vælige, som unge Hingster. Ingen veed, hvor han tager det fra. Han lever høit, og lader sine Udgifter langt overstige sine Indtægter. Skulde det bryde løs her i Landet, vilde han sikkert først være ved Haanden, og da vil han vel ikke have forglemte de gamle Stridigheder med Eders Huus. Jeg skulde snart troe, at han kunde faae Lyst til den gamle Borg Earnscliff!"

„Nu, Halbert! skulde han lade sig raade saaa flet, skal jeg sørge for, at den gamle Borg skal holde sig ligesaa godt imod ham, som den i gamle Dage holdt sig imod hans Forfædre."

„Ret saa! det falder jeg at tale som en Mand; og skulde det engang komme saavidt, saa lad kun en af Eders Folk trække i den store Klokke i Taarnet, da skal jeg og begge mine Brødre og den lille David fra Steenhuset i Dieblikket være hos Eder med saa mange Folk, som vi kunne bringe sammen."

„Jeg takker Eder, Halbert! men jeg haaber at vi aldrig skulle opleve en saa unaturlig og uchristelig Krig."

„Hvorfor det, Sir! hvad var det da andet end saadan en lille Nabokrig og Himmel og Jord vilde tilgives det i saadan en Afkrog som denne — det er just Folkets og Landets Natur! — Vi kunne ikke leve saa roligt her, som Folket i London; vi har ikke saa mes

get at bestille."

"Jh, Halbert! for en der troer saa fast som I paa overnaturlige Ting, er det at udfordre Himlen vel dristigt; især naar man betænker paa hvad Sted vi nu besinde os."

"Hvorfor skulde jeg bryde mig mere om Steensheden, end I selv, Carnscliff? Vel siger man, at her skal gaae Spøgelse og alleslags Uting med lange Haler, men hvad kommer det mig ved? Jeg har en god Samvittighed, endsskjønt jeg engang imellem spørger lidt med Pigerne, eller kommer i Klammeri i Kroen; men det er ikke engang værd at tale om. Jeg vil ikke rose mig selv, men jeg er den fredssommeligste Karl."

"Og Richard Turnbull, som I slog Hovedet i Stykker paa, og William Winton, som I skjød efter."

"Jys! Carnscliff! I regner ogsaa alle Ting saa noie—Richard's Hoved er lægt igjen og vi skal have udfægtet vor Strid ved Juletid, det er ligesaa godt som om vi havde forsligt os strax. Og med William er jeg ogsaa gode Venner, den stakkels Karl! men det var heller ikke andet end et Par Hovl, jeg tog gierne selv imod dem for en Pot Brændeviin. Men William er nede fra det flade Land, den stakkels Fyr! og derfor blev han strax saa bange — Men, for igjen at komme til Hørene, hvis nu en kom os imøde her." —

"Det kunde gjerne træffe sig," sagde den unge Carnscliff, "see, Halbert! der henne staaer Eder's gamle Hex!"

"Jeg siger, sagde Elliot, uden at ryde sig om Binket, at om endog den gamle Troldkvinde steg op

af Jorden her lige for os, vilde jeg ikke troe — men, Gud frie og frels os! Carncliff! hvad er det der heune." —

Tredie Kapitel.

Hvem er du, brune Dvoerg, som strider

Hen over Heden graa?

Jeg er den brune Mand, som bygger

Hvor Hedeklokker staae.

John Leyden:

Den Gjenstand, der forstrækkede vor unge Landsmand midt under hans mandhaftige Utringer, satte ogsaa hans mere fordomsfri Ledfager for et Dieblik i Forbauselse. Maanen, der under deres Samtale var staaet op, kjæmpede med Skyerne, eller, som denne Egns Beboere udtrykke sig, vadede igjennem dem og nedsendte fra Lid til anden sine blege Straaler. En af disse, der just faldt paa den store Granitblok, som de nu vare nær ved, lod dem opdage en Gestalt, der vel lignede et Menneske, men var langt under den sædvanlige Størrelse. Den bevægede sig langsomt frem og tilbage imellem de store Stene, ikke som en, der stræber at komme videre frem, men med et Væsens langsomme, usikre og ustadige Bevægelse, der vanke omkring et Sted af sorgelig Erindring. Fra Lid til anden udstødte det hule, uartikulerede Toner. Alt dette lignede saameget den Forestilling, Halbert havde gjort sig om et Spøgeri, at han stod som forstenet, medens Haaret reisde sig paa hans Hoved. Endelig

hviiskede han til sin Ledfager: „Det er den gamle Lise selv, skal jeg give hende et Skud i Guds-Navn?“

„Nei for Himlens Skyld,“ sagde hans Ledfager, i det han forhindrede ham i at lægge an, „det er en stakkels forrykt Skabning.“

„J er selv forrykt, hvis J tænker at gaae nærmere,“ sagde Elliot i det han stræbte at holde Earnscliff tilbage. „Vi har endnu Tid til at bede en Smule, førend hun gaaer løs paa os, naar jeg blot kunde erindre noget — Men Hastværk har hun ikke,“ lagde han til, da han saae sin Kammerats Frimodighed og bemærkede at Spøgelseset ikke syntes at bekymre sig om dem. „See, hvor hun tripper derhenne! — Jeg raader Eder, Earnscliff!“ lagde han hviiskende til, „lad os gjøre en Omvei; Moradset er ikke dybere end i til Ruærne, og bedre er en vaad Vei, end et slet Selskab.“

Men Earnscliff fortsatte, trods hans Ledfagers Modstand og Indvendinger, sin Vei og stod snart lige for Gjenstanden for deres Nysgjerrighed.

Gestalten, der syntes at blive mindre, jo nærmere de kom den, var ikke fire Fod høi, og, saavidt de kunde skjælne ved Hjælp af det ufuldkomne Maanskin, næsten ligesaa bred som lang; hvilket alene kunde finde Sted ved en fuldkommen Banstabning. Den unge Jæger raabte to Gange til denne felseomme Figur, uden at erholde noget Svar; eller at agte paa at hans Kammerat rykkede ham i Ærmet, for at give ham at forstaae, at det var bedre at gaae videre, uden at forstyrre dette underlige, overnaturlige Væsen. Paa det tredie Gang gjentagne Spørgsmaal: „Hvem er

„I? Hvad gjør I her om Natten?“ svarede en Stemme, hvis selsomme, skjærende Toner gjorde at Elliot bavede to Skridt tilbage og bragte endog hans Staldbroder i Forvirring: „Gaaet Eders Gang, og spørger ikke dem, der ikke spørge Eder!“

„Hvad gjør I her saa langt fra menneskelige Boliger? Har Natten overfaldet Eder paa Eders Reise? Vil I følge hjem med os, (Gud bevare os! sagde Halbert ved sig selv), saa vil jeg give Eder Natteleie.“

„Heller vilde jeg ligge selv i det dybeste af Larrahstrømmen!“ hviskede Halbert igien.

„Gaae Eders Vej!“ svarede Gestalten og Forbittrelsen syntes at gjøre hans skjærende Stemme endnu mere gjennemtrængende. „Jeg behøver ikke, at I skal ledsage mig, behøver ikke Eders Natteleie — det er fem Aar siden mit Hoved hvilede under et menneskeligt Tag og jeg haaber at det har været den sidste Gang!“

„Han er vanvittig!“ sagde Carneliff. „Han seer ud som den gamle Humphry Ettercap, Kjædelskiferen, der omkom i denne Mose for fem Aar siden. Men Humphry var dog ikke en saadan Klump.“

„Gaae Jer Vej!“ gjentog Gjenstanden for deres Nygjerrighed, „Anden af Eders menneskelige Legemer forpester Lusten omkring mig — Lyden af Eders menneskelige Stemmer trænger som spidse Syle ind i mit Ore!“

„Vor Herre bevare os!“ sagde Halbert, „at de Døde skulde mene det saa ilde med de Levende! Med hans Sjæl maae det staae flet til, tænker jeg.“

„Kom min Ven!“ sagde Carneliff, „I synes

at lide under tunge Bekymringer. Menneskelighed til-
lader os ikke at lade Eder blive her."

„Menneskelighed! raabte Skikkelsen med haanens
de latter, der klang næsten som et Hvin," hvorfra
har I dette forslidte Ord? — denne Snare for Tos-
ser? — denne skjulte Fælde for Mennesker? — denne
Mading, under hvilken den Ulykkelige, der sluger den,
snart opdager Krogen, der er ti Gange skarpere end
dem, hvormed I myrder de uskyldige Slagtoffere for
Eder's Yppighed."

„Jeg siger Eder, min Ven!" svarede Earnscliff,
„I er ikke i Stand til at dømme om Eder's Tilstand.
I vil omkomme i denne Ord, og af Medlidenhed maae
vi tvinge Eder til at gaae med os."

„Jeg vil hvorken have Lod eller Deel deri,"
sagde Halbert, „for Guds Skyld! lad Spøgelseset gaae
sin egen Gang!"

„Mit Blod komme over mit eget Hoved, dersom
jeg omkommer her," sagde Skikkelsen; og da den mær-
kede, at Earnscliff lavede sig til at holde den fast,
søiede den til: „Og Eder's Blod komme over Eder.
dersom I blot vover at røre ved Sønnen af mit Klæ-
debon, og at anstikke mig med Dødelighedens Smitte!"

Som han talte disse Ord, brød Maanen frem
af Skyerne, og Earnscliff saae at han i den høire
Haand holdt et Vaaben, der straaledede i det kolde Nat-
telys, som Bladet af en lang Kniv eller som Løbet
af en Pistol. At vedblive med sit Angreb paa et
Væsen, der var saaledes bevæbnet og førte et saadant
Sprog, vilde have været Galsskab, i Gærdeleshed, da

det var klart at han ingen Regning kunde gjøre paa sin Ledfagers Bistand, der havde overladt det til ham at blive færdig med Gjenfærdet og allerede var gaaet nogle Skridt fremad paa Hjemveien. Earnscliff vendte derfor om og fulgte Halbert, efter at han endnu engang havde seet sig om efter den formeente Banvittige, der, ligesom om denne Samtale havde forsøgt hans Raseri, løb i frygtelig Wildhed omkring den store Steen og udtømte sin Stemme i Skrig og Forbandelser, der hvinende hændede over den vidtloftige Hede.

De to Jægere fortsatte tanse deres Vej, indtil de vare temmelig langt fra Granitblokken, der gav Eggen sit Ravn og ikke meer kunde høre den lilles skjærende Toner. Hver af dem søgte paa sin egen Viis at forklare sig det Optrin de nylig havde oplevet, indtil Halbert pludselig udbrod: „Min Tro! denne Aand, dersom det er en Aand, maa have gjort meget Ondt og lidt meget, da han levede her paa Jorden som et Menneske; derfor maa han nu saaledes gaae igjen efter Døden.“

„Jeg troer snarere, at det er en forrykt Menneskehader,“ sagde Earnscliff.

„J troer da ikke, at det er et virkelig Spøgelse?“ spurgte Halbert.

„Paa ingen Maade! Elliot!“

„Nu! Næsten troer jeg selv, at den Ting levede; men aldrig saa jeg menneskelig Skabning, der var et Spøgelse saa liig; heller ikke ønsker jeg at see nogen.“

„J ethvert Tilfælde,“ sagde Earnscliff, rider

jeg imorgen derover, for at see hvad der er blevet af dette uhyggelige Væsen."

"Bed Iys Dag," spurgte Landmanden, nu, paa min Værelse! da er jeg ogsaa med. Men nu er vi Heughfoot to Mile nærmere, end Eders Hjem. Vil I ikke heller følge med mig? Jeg skal sende et Bud over til Carncliffe, for at lade dem vide hvor I er, skjønt jeg tror, at der er ingen der venter paa Eder der hjemme, uden Tjenestefolkene og Kattene."

"Dog vilde jeg hverken, at Folkene skulde ængste sig for min Skyld, eller at Mis skulde miste sin Afstemsmand; derfor gør I mig en Tjeneste, om I vil sende Drengen derover, som I siger."

"Nu, det kan jeg lide! I gaaer altsaa med til Heughfoot? De vil glæde sig der hjemme, ved at see Eder; ja, sandelig vil de saa!

Efter denne Aftale gik de muntre fremad, indtil Halbert Elliot blev staaende paa en temmelig høi Bakke og sagde:

"See! Carncliffe! jeg er altid glad, naar jeg kommer til dette Sted. Seer I Lyset dernede? Det er oppe paa Salen; der sidder Bedstemoder, den gode Gamle! ved Rokken. Og seer I det andet Lys, der gaar frem og tilbage forbi Vindverne? Det er min Fætterke, Gracy Armstrong, — hun er to Gange saa huusholderisk som mine Søstre, det siger de selv, thi det er de godmodigste Piger paa Jorden. Men de tilstaaer det selv og det samme gjør Bedstemoder, at Gracy er den flittigste af dem alle, og den hurtigste, naar der er noget at gjøre i Byen, siden Bedstemoder

ikke mere er saa rask til Fods. Mine Brodre ere just borte; den ene erovre i Moosphadraig, der hører til vor Forpagtning; han kan ligesaa godt eftersee Forraadet, som jeg."

"I er lykkelig, min kjære Ven! at I har saa mange vakke Slægtninger!"

"Min Tro! det er jeg ogsaa — Gracy har jeg meget at takke; det skal jeg aldrig nægte. — Men sig mig engang Carnbeliff! I har jo dog været paa Høiskolen i Edinburgh og er bleven saadan en Lærd; sig mig engang — ikke fordi det paa nogen Maade angaaer mig — men nylig hørte jeg Præsten til St. John disputere derover med vores Præst, og begge talte meget vel, det maa jeg sige — Nu, Præsten til St. John sagde at det stred imod Loven at ægte sin Fætterste, men jeg kan ikke sige at han udsagde Evangeliummet halv saa godt som vores Præst — men denne er ogsaa den frommeste Mand og den bedste Prædikant imellem dette og Edinburgh — Hvad mener I? Har han ikke Ret?"

"Derom er intet Spørgsmaal. Egtteskabet bliver hos os Protestanter holdt ligesaa frit som Gud gjorde det i de Levitiske Love; altsaa Halbert! kan der ikke være noget i Veien enten fra Lovens eller Religionens Side, for at I ægter Miss Armstrong."

"Na! gaae med Eders Spøg, Carnbeliff! — I er jo selv saa omsindtlig, naar man for Spøg driller Eder en Smule — jeg gjorde slet ikke dette Spørgsmaal for Gracys Skuld; thi I maa vide, at hun ikke engang er min vinkelige Fætterste; hun er en Dat-

ter af min Onkels Kone af første Egtteskab, saa at hun egentlig slet ikke er i Slægt med mig. Men nu ere vi jo paa Sheelingshøi — jeg vil skyde min Bøsse af, for at lade dem vide at jeg kommer; det pleier jeg altid at gjøre; bringer jeg en Raa med, skyder jeg to Gange; eengang for Raaen og eengang for mig selv."

„Han fyrede altsaa sit Gevær af og i Diebliffet saae man i Huset en Mængde Lys bevæge sig frem og tilbage; ogsaa nogle skinnede udenfor. Halbert Elliot viisde Earnscliff et af dem, der bevægede sig fra Huset hen til en Sidebygning: „Det er Gracy selv," sagde han, „hun vil ikke møde mig i Døren, jeg mærker det nok, men hun seer efter om Maden er færdig til mine Hunde, de stakkels Dyr!"

„Elsker du mig, saa elsker du ogsaa min Hund;" svarede Earnscliff. Al! Halbert! I er et lykkeligt Menneske!

Denne Uttring blev ledsaget af Noget, der lignede et Suk; det undgik ikke hans Ledsagers Øren.

„Ih nu! andre Folk kunde ogsaa være saa lykkelige — o, jeg har seet Miss Isabelle Vere see sig flittigt om efter en Bis, da de nylig vare sammen ved Beddeløbet i Carlisle. Hvem kan vide hvad Ende det kan faae?"

Earnscliff mumlede noget, der skulde ligne et Svar, men det lod sig ikke lettelig afgjøre enten han antog eller afviisde Hentydningen. Sandsynligviis vilde den Talende selv lade sin Mening blive tvivlsom. Smidlertid vare de gaaede ned ad den brede Vej, der vandt sig omkring Foden af den steile Høi og førte dem

til et Straatakt, men velindrettet Huns, som Halbert og hans Sløgtninge beboede.

I Døren modte de venlige Ansigter, men Synet af den Fremmede qualte mangt Drilleri, som man havde tiltænkt Halbert formedelst hans tynde Jagtlykke. Der opstod en lille Urolighed iblandt de tre smukke, unge Piger, da enhver af dem søgte at unddrage sig fra den Forretning at føre den Fremmede ind i Stuen; formodentlig ønskede de alle tre at bortfjerne sig et Øieblik for at bringe deres Paaklødning en Smule i Orden, førend de vikkede sig for den unge Fremmede. Halbert gjorde dem imidlertid nogle dygtige Bebreidelser (thi Gracy var ikke tilstede), rev den ene af de forlegne Piger Lyset af Haanden og forde selv Gæsten ind i det store hvælvede og steenlagte Værelse; thi Huset havde før været et Slags Fort. I Sammenligning med Nutidens Forpagterboliger var det mørkt og tarveligt, men vel oplyst af en gnistrende Torveild, forekom det Earnscliff som et herligt Bytte mod den mørke, storifulde Hede. Den ærværdige Matrone bød ham hjerteligt velkommen. Hendes Paaklødning, en snæver anstændig Kjole af selvspunden Uld; en Knipslingshue, Guldkjæde og Ørenringe røbede saavel Forpagterken, som den velhavende Kone. Hun sad i en Kreg ved Kaminilden, i en Lænestoel af flettede Vidier og ordnede Aftenarbeidet for de unge Tomsruer og nogle firrkaarne Tjenestepiger, der havde taget Plads bag ved deres unge Herskab.

Saa snart man havde hilset Earnscliff, og beordret nogle Tillæg til Aftensmaaltidet, begyndte Bed-

stemoderen og Søstrene at aabne deres Batterier mod den arme Halbert, formedelst hans uheldige Jagt.

„Hanna havde ikke havt nødig at holde Skerstensilden vedlige, for det Halbert har bragt hjem,“ sagde den ene af Søstrene.

„Min Tro!“ sagde en Anden, naar vi blæser vel op i Tørveassen, kan vi stege derved alt hvad Halbert har skudt i Dag.“

„Eller ogsaa ved Lysen, naar Vinden ikke blæser det ud,“ sagde den Tredie, hvis jeg havde været i hans Sted havde jeg heller bragt en sort Krage med hjem, end jeg var kommen saaledes tre Gange efter hinanden, uden at bringe saameget som et Horn af Raasbuk til at blæse paa.“

Halbert vendte sig fra den ene til den anden, og saae paa dem med rynket Pande, men hans truende Mine blev meget formildet ved det godmodige Smil paa den nederste Deel af hans Ansigt. Derpaa søgte han at udsone sig med dem, ved at tale om den Foræring, som hans Staldbroder havde lovet ham.

„I min Tid,“ begyndte Bedstemoderen, „havde en Mand skammet sig ved at vende tilbage fra Bjergene uden at have en Buk hængende tværs over Hesten, ligesom Slagteren en Kalv.“

„Jeg vilde ønske at de ogsaa havde ladet noget blive tilbage for os,“ svarede Halbert; Eders gamle Venner have reent udplyndret Landet, synes mig.“

„Du seer dog, Halbert! sagde den ældste Søster, i det hun kastede et Blik til den unge Earnscliff, „at andre Folk dog ogsaa kunne finde Noget.“

„Nu, min Pige! Enhver har sin Tid; en anden Gang kan han have min Lykke og jeg hans. Men det er en fortrædelig Ting, at drive saaledes omkring den hele Dag, forskrækkes eller i det mindste forstyrres hjemme af Spøgelse; og saa ovenikjøbet, naar man da endelig er kommen tilbage, være nødt til at trækkes med nogle eenfaldige Piger, som den hele udslagne Dag ikke har andet at bestille end at dreie en Smule Træ med en Traad om eller at viske et Bord af med et Haandklæde.“

„Forskrækkes af Spøgelse!“ raabde alle Fruentimmerne paa een Gang, thi i disse eensomme Dale interesserede man sig meget for saadanne Ting.

„Jh nu! forskrækkes just ikke, men forstyrres en Smule, sagde jeg. Hvem veed ogsaa om det var et Spøgelse. Earnscliff, I har jo seet det ligesaa vel som jeg.“

Og nu vedblev han, uden just at overdrive, at fortælle paa sin egen Maade, deres Sammenkomst med det hemmelighedsfulde Bæsen paa den store Steenhede, og sluttede med, at han ikke kunde begribe at det var andet end den Onde selv, eller en af de gamle Hege, der fordum havde havt deres Tilhold der.

„De gamle Hege!“ raabde Bedstemoderen, nei, nei, Gud fri dig fra Skade, min Søn? en Hæx var det ikke; det har været den brune Mand paa Heden! Ak! det betyder onde Lider. Hvorfor kommer saadanne onde Bæsnere, uden for at bringe Ulykker i det arme Land, der nu nyder Fred og Rosighed? — O den Ulykkelige! han har aldrig bragt dette Land eller

dets Raboer noget Godt! Min Fader har ofte fortalt, hvorledes han blev seet i samme Aar, som det blodige Slag stod paa Marstonhede, og ligesledes i Montroses Krig og siden efter kort førend Oprøret i Dunbar. I min Tid er han bleven seet ved Bothwellbro og man siger at Lairden til Benarbuck, der var fremsynet, havde Sammenkomster med ham kort førend Argyles Landing, men hvor det skeede kan jeg ikke bestemt sige — der var langt Vester i Landet. — Ak, mine Børn! det er ham kun tilladt at komme i onde Tider; vender Eder derfor til ham, der alene kan hjælpe i Nødens Tid!”

Earnschiff tog nu Ordet og forsikkrede, at det var hans faste Overbeviisning, at det Menneske, som de havde seet, var en stakkels Banvittig, der ingenlunde havde i Commission fra en usynlig Verden at forkynde Krig eller anden Ulykke. Men hans Mening fandt en meget kold Modtagelse og alle forenede de sig om at bringe ham fra hans Forsæt, at opsoge Stedet igjen den følgende Dag.

„O, min kjære Søn!” sagde den gamle Dame, (thi i hendes Hjertes Godhed tiltalte hun saaledes alle dem, som hun kunde lide) — I skulde vogte Eder mere end andre Folk! Der er skeet en stor Ulykke i Eders Familie; Eders Faders Blod er udgydet; Processer og Tab have bragt Eder tilbage. Men I er Eders Stammes Smykke, og den Yngling, der igjen skal opreise den gamle Bygning, hvis det er hans Villie deroppe. I skal bringe Eders Fædreland Fre og være et Bolkværk for alle dem, der

boe deri — J, fremfor alle Andre, bør ikke styrte Eder i farlige Eventyr — thi Eders Slægt var altid forvoven og megen Ulykke har den paadraget sig derved.“

„Men jeg er vis paa, Kjære Moder! at J ikke vil, at jeg skal være bange for at gaae ved høi lys Dag paa den aabne Hede?“

„Jeg veed det ikke! — Jeg vilde vel ikke bede nogen Søn eller Ven at lægge Hænderne i Skjodet i en god Sag, enten den nu vedkom dem selv, eller en Ven; nei, det vilde hverken jeg eller noget retskaffent Menneſke. — Men det kan jeg ikke faae ud af mit graae Hoved, at det baade er imod Loven og Skriften at gaae for at opſøge det Onde, der ikke vedkommer os.“ —

Earnſcliff opgav at forſvare ſin Mening, da han indſaae hvor lidet det vilde nytte. Uſtensmaden blev baaren ind og gjorde Ende paa Samtalen. Miſs Gracy kom nu ogſaa og Halbert ſatte ſig, ikke uden et fortroeligt Sideblik til Earnſcliff, ved hendes Side. Munterhed og en oprømt Samtale, i hvilken Bedstemoderen tog Deel med den Livelihood, der flæder Uſterdommen ſaavel, bragde ſnart igjen Roſerne, ſom Broderens Fortælling havde forjaget, tilbage paa Pigernes Kinder, og efter Maaltidet ſang og dandsede de ſaa lystigt, ſom om der ingen ende Vælder vare til i Verden.

Fjerde Kapitel.

Jeg er en Mennesteffende, hader Alle;
 Hvad dig nu angaaer, gid du var en Hund,
 At jeg dig undertiden kunde elske

Simon fra Athen.

Næste Morgen efter Frokosten bad Earnscliff sine gjæstfrie Venner Farvel og lovede at vende tidligt nok tilbage for at hjælpe til at fortære Wildtet, der just var kommet fra haus Huus. Halbert, der lod som om han tog Afskæed med ham ved Døren, sneeg sig siden hemmelig efter ham og indhentede ham paa Høien.

„I gaaer derhen, Junker Patrik, og jeg ledsager Eder, hvad endogsaa Moder siger. Jeg holdt det for det Bedste, at liste mig hemmelig bort, for at hun ikke skulde mærke hvad vi havde for — vi bør ikke sætte hende i Uro, det var næsten det sidste Ord, som min Fader sagde paa sin Sotteseng.“

„Paa ingen Maade, Halbert!“ sagde Earnscliff, „hun fortjener Eders hele Agtelse.“

„Min Tro! hun vilde angst sig ligesaa meget for Eder, som for mig. Men holder I det da virkelig ikke for nogen Forvoenhed at gaae derhen igjen? — Vi har intet særdeles Erinde, veed I!“

„Hvis jeg tænkte som I, Halbert! vilde jeg maaskee ikke videre efterspore denne Sag; men da jeg er af den Mening, at overnaturlige Syner i vore Das

ge enten have aldeles ophørt eller i det Mindste ere meget sjældne, saa vil jeg ikke lade være med at undersøge en Sag, hvorved en stakkels Vanvittigs Liv kan være i Fare.“

„Nu, dersom det er Eders Mening,“ svarede Halbert, endnu bestandigt tvivlende, „og sandt er det, at de virkelige Feer — jeg mener de gode Ulander, thi Feer skulde man jo ikke kalde dem — som man ellers saae om Usteneren paa enhver grøn Eng, ikke lade sig halv saa ofte see i vore Dage. Jeg kan ikke sige at jeg nogensinde har seet en; men engang hørte jeg noget pibe bag ved mig accurat som en Vibe. — Min Fader har imidlertid seet Mange naar han om Usteneren kom hjem fra Markedet, og i Kroen havde figet en Smule for dybt i Glasset! den brave Mand!“

Earnscliff morede sig ved disse Ytringer af en gradvis aftagende Overtro. De vedbleve at tale om saadanne Gjenstande indtil de omsider kom til den høie Steen, der gav Egnen sit Navn.

„Paa min Ære,“ sagde Halbert, „troer jeg ikke at Tingesten kryber derhenne! — Men det er hoi lys Dag; I har Eders Gevær og jeg er just heller ikke vaabenløs — jeg tænker, vi tør vove det!“

„I ethvert Tilfælde.“ Svarede Earnscliff! Men hvad i al Verden mon det er, han tager sig for?“

„Jeg troer, han bygger sig et Steengjærde af de graae Gjæs, som de kalde de store Steen, her ligge rundt omkring — Hvem Pokker! har seet saadant noget for!“

Da de kom nærmere, fandt Earnsliff at hans Ledfager havde seet rigtigt. Skikkelsen, som de havde funden her den forrige Nat, syntes med megen Nøie at arbeide paa at stable de store Stene op paa hvers andre, som om han vilde gjøre en lille Indhegning. Materialier laae omkring ham i stor Mængde, men Arbeidet syntes umaadeligt, naar man tog Hensyn til Stenenes Størrelse, og det syntes virkelig ubegribeligt at han havde kunnet lægge Grundvolden til dens ne Bygning. Han anstrængede sig just for at bevæge en stor Steen, da begge de unge Mænd kom til, og var saa besjæftiget med sit Arbeide, at han ikke mærkede dem, førend de stode ved hans Side. Ved at fatte og høre Stenen, for at bringe den hen, hvor han ønskede, viisde han en Styrke, der slet ikke syntes at kunne forenes med hans vanskelige Gestalt. Og virkelig, naar man vilde dømme efter de Vanskeligheder, han allerede havde overvundet, maatte han have herkuliske Kræfter; thi nogle af de Stene, som han allerede havde opstablet, vare saa store, at man skulde troe, at to Mænd neppe kunde rokke dem. Halberts Mistanke begyndte at opvaagne igjen, da han saae med hvilke overnaturlige Kræfter, Gestalten var begavet.

„Jeg troer næsten, at det er Aanden af en Steenhugger. See kun hvilke Stene han har lagt der! Var han et Menneffe begriber jeg ikke, hvorfor han bygger en Vold her paa Landeveien; den gjordes snarere nødvendig imellem Cringlehope og Skoven. — Min Ven! lagde han noget høiere til, I gjør her et godt varigt Arbeide!“

Skikkelsen, som han henvendte sig til, fæstede sine stive, stirrende Blik paa ham, og i det han reiste sig op fra sin boiede Stilling, viisde han sin hele vanskabte Gestalt. Hans Hoved var af usædvanlig Størrelse, bedækket med stride, filtede Haar, der for største Delen vare blegede af Alderen. Hans buskede, fremragende Dieubryn beslyggede et Par smaae, sorte, gjennemtrængende Nive, der laae dybt i deres Huler, og, rullende i frygtelig Bildhed, tilkjendegav i det mindste et sælblikkeligt Banvid. Hans øvrige Træk vare raae og plumpe, omtrent som dem, en Maler vilde give en Kjempe fra Ridderskabets Dage, og havde det vilde, ustadige og eiendommelige Udtryk, som man saa ofte bemærker paa vanskabte Menneskers Ansigter. Hans Krop, der var tyk og firkskaaren omtrent som en middelaldrende Mand, hævede sig paa to uhyre Fødder, thi Naturen syntes at have forglemt baade Laar og Been, og disse vare virkelig saa korte, at hans Kjøle aldeles tildækkede dem. De lange, sene-fulde Arme havde han blottet formedelst Arbeidet, og de store, plumpe Hænder vare bedækkede med sorte Haar. Det syntes som om Naturen i Begyndelsen havde havt i Sinde at tildele en Kjempe de forskjellige Dele af hans Legeme, men at den siden af Lune gjorde en Dværg deraf; saa lidet passede hans lange Arme og brede Skuldre til hans korte Bext. Hans Klædning bestod i et Slags grov, brun Kappe, lig Munkenes, der blev holdt sammen af et Bælte af Sæl-hundestind. Paa Hovedet bar han en Hue af Græv-singestind eller andet almindeligt Pelsværk, der især

bidrog til at give ham et mere grotesk Udseende, og som befyggede Træk, hvis sædvanlige Udtryk var bittert Menneskehad. Denne mærkværdige Dværg hæftede taus sine arrige, flammende Blik paa de tvende Unglinger, indtil Earnscliff, for at bringe ham i bedre Lune, sagde til ham: „J har der et svært Arbeide, min Ven! tillad os at hjælpe Eder!“

Elliot og han anstrængte nu deres Kræfter og bragte Stenen paa sin Plads; Dværgen betragtede dem med en Opsynsmands Blik og yttrede, ved misfornøiede Gebærder, sin Utaalmodighed over den Tid, de brugte til at lægge Stenen i Lave. Han pegede paa en Anden; de lagde ogsaa denne op paa Gjerdet, ligesledes en Tredie — en Fjerde — de vedblev at føie ham i hans Luner, skient med nogen Anstrængelse, thi han anviste dem med Flid bestandigt de sværeste Stene.

„Min gode Ven!“ sagde Elliot, da den ubilsige Dværg pegede paa en Steen, der var større, end alle de andre, „Earnscliff maae gjøre hvad ham lyst; men enten J nu er et Menneske eller en Trold, skal den Slemme fare i mine Fingre, om jeg længer brækker min Ryg ved at løfte disse Stene, uden at faae saameget som Tak for min Umage!“

„Tak!“ raabte Dværgen med et Blik, der udtrykte den dybeste Foragt, „der! tag den og mædsk dig dermed! Tag den, og gid den maa bekomme dig, som den har bekommet enhver Orm af en Dødelig, der nogensinde har hørt dette Ord udtales af en anden Menneskeorm. Afsted! arbeid eller gaae!“

„Det er en skønne Belønning, vi faae, Earns-

liff! for at bygge et Paulum til denne Djævel og maaskee give vi vore Sjæle i Kjøbet; hvem kan vide det!"

„Bores Nærværelse," svarede Earnscliff, synes kun at ophidse hans Raserie; det er bedre at vi forlader ham og, sender Nogen for at forsyne ham med Føde og andre Fornødenheder.

Dette skeede. Tjeneren, der i denne Hensigt blev bortsendt, fandt Dværgen endnu arbejdende paa sin Muur, men kunde ikke bringe et Ord ud af ham. Karlen, der var smittet af den herskende Overtro, vedblev ikke længe sit Forsøg paa at faae en saa besynderlig Figur til at tale; han lagde de Ting, som han havde medbragt, paa en Steen i Nærheden, og overlod det til Menneskehaderen om han vilde gjøre Brug af dem, eller ei.

Dag for Dag fortsatte Dværgen nu sit Arbeide med en Vedholdenhed, der næsten syntes overnaturlig. I een Dag havde han ofte forrettet to Mand's Arbeide, og hans Bygning lignede snart Muren af en Hytte, der, endskjønt lille og alene bygget af Løv og Steen, uden Kalk eller Leer, dog, formedelst Steenens usædvanlige Størrelse, fik et Udseende af Fasthed, der var usædvanlig ved et saa lille og kunstløst Huus. Earnscliff, der var opmærksom paa alle hans Handlinger, mærkede neppe hans Hensigt, førend han sendte ham en Mængde Lægter og Sparrer og lod dem henlægge i Nærheden af Stedet, i den Tanke næste Dag at skikke nogle Arbeidsfolk for at lægge dem paa. Men Dværgen, som mærkede hans Hensigt, forekom ham og arbeidede hele Natten igjennem saa ivrigt, at

han, da Morgenens brød frem, næsten var færdig med at lægge Bjelkerne tilrette. Hans næste Bessjæftigelse var at affjære Siv og at tække sin Hytte; et Arbeide, som han udførte med en sjelden Behændighed.

Da han syntes at have Modbydelighed for at modtage nogen Hjelp, undtagen af en Forbigaaende, forskaffede man ham hensigtsmæssige Materialier og Redskaber, som han vidste at bruge med megen Færdighed. Han gjorde Dørre og Vinduer til sin Hytte, forsynede den med et plump Sengested og nogle faae Hylde, og hans Sind syntes at beroliges noget mere efter som hans Bequemmeligheder tiltoge.

Hans næste Bessjæftigelse var at gjøre en stærk Indhegning omkring et lille Stykke Jord; og ved at bringe Muld derhen og bearbejde den, der var paa Stedet, dannede han sig en lille Have. Man maa forudsætte, ligesom det ogsaa forhen er bleven anmærket, at dette eensomme Væsen fik nogen Hjelp af de Forbigaaende eller af Nysgjerrige, der kom for at see hans Arbeide. Det var i Grunden umueligt, at see et menneskeligt Væsen, der ved første Oelkast syntes saa uskikket til Arbeide, at anstrænge sig med saadan Iver, uden at tove nogle Dieblikke for at hjelpe ham; og da ingen af disse tilfældige Hjelpere vidste hvormegen Bistand han havde erholdt af Andre, ansaae de Bygningens hurtige Fuldendelse for et Underværk. Husets faste og varige Udseende, den korte Tid, hvori det var bleven fuldført af et saadant Menneske og endelig den besynderlige Færdighed, han viiste i alle Slags mekaniske Arbeider, gjorde at Nabolaugets fattede Mis-

tanke. De paastode at, hvis han ikke var en Aand; — en Mening, som de nu opgav, da de saae at han havde Sjød og Been ligesom de selv — maatte han dog staae i nærmere Forbindelse med en usynlig Verden, og have udvalgt dette eensomme Sted, for usforstyrret at fortsætte sin Forbindelse med den. De paastode, endsskjønt i en anden Mening end hiin Philosoph, at han aldrig var mindre ene, end naar han var ene; og at de fra Bjerget, hvorfra man kunde oversee Heden, ofte havde bemærket en Gestalt, der hjalp denne Orknens Beboer i hans Arbeide, men altid forsvandt, naar de kom nærmere. Saadan en Gestalt skulde ogsaa ofte være seet siddende hos ham udenfor Døren, eller gaaende omkring med ham paa Heden, eller ogsaa i Færd med at hjælpe ham at hente Vand fra Kilden. Carnscliff forklarede disse Syner, i det han meente, at det var hans Skygge.

„For Pokker! har han en Skygge?“ sagde Halbert Elliot, der var en varm Forsvarer af den almindelige Mening, „han har indladt sig alt for vidt med den Lede til at han endnu skulde have en Skygge! — Desuden“ lagde han til med en Smule mere Logik, „hvem har nogensinde hørt tale om en Skygge, der er imellem Legemet og Solen? og denne Ting, den være nu hvad den vil, er tykkere og længere end Legemet selv, og man har mere end een Gang seet den mellem dette og Solen.“

Denne Mistanke, der i en anden Deel af Bogen det kunde have voldt Dværgen ubehagelige Undersøgelser, tjente her kun til at vække Erbødighed og Frygt.

Dette eensomme Væsen syntes ofte at finde Behag i de Tegn paa Vrefrygt, som de Forbigaaende vüiste, naar de nærmede sig hans Bolig; i det forbausede Blik, med hvilket de betragtede ham og hans Huus og de ilende Skridt, med hvilke de skyndte sig bort fra dette rædsfulde Sted. De Modigste alene standsede et Die-blik for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed ved et flygtigt Blik paa Hytten og Haven, og for at undskyldte sig for det, med en høflig Hilsen, som Beboeren da undertiden gjengjeldte med et Ord eller et Nik. Earnscliff gif ofte den Bei og sjelden uden at besøge den eensomme Fremmede, der nu syntes at have indrettet sig der for sit hele Liv.

Det var umueligt at indville ham i en Samtale om hans egne Anliggender; heller ikke var han for at tale om andre Ting, endsskjont det syntes at hans rasende Menneskefiendskab meget havde formindsket sig, eller rettere, det syntes at han sjeldnere havde Anfald af Raserie, der yttrede sig i Menneskehad. Ingen Tiltale kunde bevæge ham til at modtage andet end de simpleste Nødvendigheder; hvormeget der end blev ham tilbudt af Earnscliff af Medlidenhed, og af hans mere overtroiske Ræboer af andre Grunde. De sidstes Velgjerninger gjengjeldte Dværgen ved gode Raad i deres og deres Dværgs Sngdomme, naar han blev adspurgt, hvilket undertiden skeede. Ofte forsynede han dem tillige med Medikamenter og syntes ikke alene at besidde dem, som Landet frembragte, men endogsaa fremmede Producter. Han gav Folk at forstaae, at han heed Eneboeren Elshender, men i Almindelighed

Kaldte man ham den vise Elshie eller den kloge Mand paa Steenheden. Mange søgte Raad hos ham, ikke alene i deres Sygdomme, men ogsaa i andre Tilfælde, og har meddeelte saadanne med en saa orakelmæssig Snedighed, at han bestandigt bestyrkede den offentlige Mening, der tilskrev ham overnaturlige Videnskaber. De Spørgende lode i Almindelighed en Offergave tilbage paa en Steen, der laae noget fra hans Bosted; var det Penge eller andet, der ikke anstod ham, slængte han det bort, eller lod det ligge urørt der, hvor man havde lagt det. Ved saadanne Leiligheder var hans Opførsel raa og frastødende; hans Ord vare netop tilstrækkelige til at udtrykke i største Korthed det, han vilde sige, og han undgik med største Flid enhver Underholdning, der ikke umiddelbar hørte til Sagen. Da Vinteren var til Ende, og hans Have begyndte at forsyne ham med Urter og Planter, indskrænkede han sig ganske til dette Slags Føde. Han modtog ikke desto mindre et Par Geder af Earnscliff, og lod dem græsse paa Heden, hvorved han blev forsynet med Mælk.

Da Earnscliff erfarede at hans Foræring var bleven modtaget, besøgte han Eremitten. Den gamle Mand sad nær ved sin Havedør paa en bred, flad Steen, hvilken man kunde kalde hans Trefod, da han altid sad paa den, naar han var tilbøielig til at modtage Syge eller Raadspørgende. Det Indre af hans Hytte og Have bevarede han som en Helligdom fra al menneskelig Indtrængelse, ligesom de Indfødte paa Otaheiti deres Morai; — sandsynligviis troede han at den

wilde blive besmittet af en menneskelig Fod. Naar han indsluttede sig i sin Baaning, kunde ingen Bøzner formaae ham til at lade sig see eller modtage Noget.

Earnscliff havde været ude at fiske i en lille Flod i Nærheden. Han havde sit Redetoi i Haanden og en Kuro med Fjoreller paa Skulderen. Han satte sig paa en Steen lige over for Dværgen, der, vant til hans Nærværelse, ikke bekymrede sig videre om ham, end at han hævede sit store, vanskabte Hoved for at stirre paa ham og siden igjen lod det synke ned paa Bryttet, for at fortsætte sine Grublerier. Earnscliff saae sig om og blev vaer at Eremitten havde forsøgt sine Bequemmeligheder ved at bygge en Stald for sine Geder.

„J arbejder flittigt, Elshie!“ sagde han, for at bringe den besynderlige Mand til at tale.

„Arbejde,“ svarede Dværgen, „er det mindste Onde, der blev den usle Menneskestøgt til Deel. Bedre at arbejde, som jeg, end at forlyste sig, som J!“

„Jeg kan ikke forsvare Menneskeligheden af vore sædvanlige landlige Forlystelser, Elshie! at jage, fiske —“

„Er,“ afbrød Dværgen ham, „altid bedre end Eders sædvanlige Beskjæftigelser; bedre at udøve Edets kaade, lumste Grusomhed imod stumme Fiske eller umælende Dyr, end mod Eders Medmennesker. Dog, hvorfor taler jeg saa? Hvorfor skulde den hele Menneskehjord ikke ødelægge sig selv ved Ild og Sværd, indtil der ikke var flere tilbage end een eneste uhyre, velmødsket Behemot? Og naar denne da endelig havde myrdet Alt, og afgnavet Be-

nene af alle sine Brødre, naar der da intet Bytte meer var tilbage, og han hele Dagen brølte af Mangel paa Føde og endelig lidt efter lidt døde af Hunger—da var det dog en Undergang, der var Slagten værdig.“

„Eders Handslinger ere bedre end Eders Ord,“ svarede Earnscliff. „J arbejder for at opholde den Slægt, som Eders Menneſkehad bagtaler.“

„Det gjør jeg; men hvorfor? Hør! J er en af dem, som jeg mindst foragter, og det ſkulde ikke fortryde mig om jeg, imed min Sædvane, anvendte nogle Ord paa Eder, af Medlidenhed over Eders Blindhed. Naar jeg ikke kan ſende Sygdomme iblandt Menneſkerne, og Smitsot iblandt Hjordene, hvorledes kan jeg da bedre naae det ſamme Maal, end ved at forlænge Livet for dem, der ere ligesaa virkſomme i at forſtyrre? Derſom Alice Bower var død i Vinter, var da den unge Ruthwin bleven dræbt i Foraaret for hendes Skyld? Hvem tænkte paa at indſpærre ſit Dvæg i Stalden, da den røde Røver fra Westburnflat laae dødelig ſyg? — Mine Lægemidler, min Kunſt kurerede ham, og hvem vover nu at lade ſit Dvæg gaae paa Marken uden Bøgter, eller at gaae til Sengs uden at løſe Lænkenden?“

„Jeg tilſtaaer,“ svarede Earnscliff, „at J ved den ſidſte Kur ikke har gjort Selſkabet nogen ſynsderlig Tjeneste. Men J har opveiet dette Onde, ved det, at J forrige Vinter ved Eders Kunſt befriede mit Ben, den brave Halbert af Henghſoot fra en Feber, der nær havde koſtet ham Livet.“

„Saaledes tænke Støvets Børn i deres Eensfoldighed,“ svarede Dværgeren med et ondsksfuldt Smil, „og saaledes tale de i deres Taabelighed! Har I seet at man nogensinde har tæmmet Ungen af en Bildkat, hvor lystigt han end spøger, hvor kjælent han end teer sig? Men betroe ham blot Eders Wildt, Eders Lam, Eders Høns — hans medfødte Wildhed faaer Overmagten; han griber, sønderriver, ødelægger og opsluger.“

„Det er Dyrets Natur, men hvad har det med Halbert at bestille?“

„Det er hans Billede,“ svarede Eremitten. „Nu er han tam, rolig, huusvant, af Mangel paa Leilighed til at øve sine medfødte Tilboieligheder; men lad kun Trompeten lyde! lad den unge Blodhund lugte Blod, og han vil blive som den Vildeste af hans Forsældre blandt Grændsefolket, der fordum opbrændte de fattige Landmænds Hytter. Kan I nægte, at han endog i denne Tid søger at ophidse Eder til at tage blodig Hævn for en Fornærmelse, der blev tilføiet Eder som Dreng?“

Earnscliff var forbauset; Eremitten lod som han ikke mærkede det og blev ved: „Trompeten vil tone, den unge Blodhund vil drikke Blod og jeg vil lee og sige: Derfor har jeg holdt ham i Live!“ — Han taug et Dieblis og blev ved: „Saaledes helbreder jeg; og mit Maal, min Hensigt er, at forevige denne Masse af Elendigheder og selv i denne Ørk at spille min Rolle i den almindelige Tragoedie. Laae

J paa Sygeleiet, min Tro! af Medlidenshed kunde jeg sende Eder et Giftbæger!"

"Jeg er Eder meget forbunden, Elshie! og med et saa trøsteligt Haab paa Eders Bistand vil jeg vist ikke undlade at spørge Eder til Raads."

"J maa ikke smigre Eder for meget med det Haab, at jeg bestemt skal give efter for min Svaghed," svarede Eremiten; "hvorfor skulde jeg udrive en Taabe, som Eder, fra al den Jammer, som Sværmeri og Ondskab ville berede ham, da han dog er saa vel skicket til at taale Livets Elendigheder? — Hvorfor skulde jeg spille den medlidende Indianer og, ved at knuse den Fængnes Hjærneskal med min Tomahawk, spilde mine Kammerater tre Dages Fornoieelse, i det Dieblif, da Baalet allerede brænder, Tængerne ere gloende, Knivene slebne og Kjædlerne syde, for at sondeerrive, stege og koge det udvalgte Slagtoffer?"

"J viser mig et skrækkeligt Billede af Livet, Elshie! men det nedslaaer ikke mit Mod," sagde Earnscliff. "Vi ere her deels for at taale og lide, deels for at handle og nyde. Paa den besværlige Dag følger Hvilen. Selv den taalmodige Lidende finder Lettelse i den trøstende Bevidsthed om opfyldt Pligt."

"Jeg foragter denne slaviske, dyriske Lære!" sagde Dværgen og hans Dine funklede af Raseriets Ild — "jeg foragter den; den er de elendige Kreaturer værd, der skabtes for at forgaae; men ikke et Ord mere vil jeg spille paa Eder!"

Han sprang hastigt op; men førend han forsvandt i Hytten, raabde han med skrækkelig Hæftig-

hed: „Og for at I ikke skal tænke, at mine tilsyneladende Velgjerninger mod Menneskerne flyde af den dumme, foragtelige Kilde, som man kalder Kjærlighed til sine Medfæbninger, maa I vide, at, hvis der var et Menneske, der havde tilintetgjort mit kjæreste Haab, sonderrevet mit Hjerte, forbrændt min Hjerne, saa den glødede, som et Ildbjerg, og denne Mand's Lykke og Liv var i min Haand som dette skrøbelige Leer — (han greb en Leerskaal, som stod ved hans Fodder) vilde jeg ikke sonderknuse ham som dette, (han kastede Skaalen rasende mod Bæggen); nei!“ sagde han mere fattet men med den yderste Bitterhed: „Jeg vilde nære ham med Rigdom og Magt, for at vække hans onde Lidenskaber og opfylde hans onde Hensigter. Han skulde ingen Leilighed mangle til Laster og Nederdrægtigheder; han skulde være Middelpunctet for en Malstrøm, der, uden selv at kjende Fred og Ro, raser med uophørlig Hæftighed og knuser og ødelægger endog det stærkeste Skib, der nærmer sig dens Grændser! Han skulde være et Jordskjælv og ryste hele Landet, hvori han boer og gjøre alle dets Beboere saa venneløse, forvorpne og elendige, som jeg er!“

Med disse Ord styrtede det ulykkelige Væsen ind i Hytten, slog Døren til med rasende Kraft, og ffjød hastig den ene Skaade for efter den Anden, som om han vilde spærre Indgangen for den hele forhadte Slægt, der bragde hans Sjæl i Raseri. Earnschiff forled Hytten med en Blanding af Skræk og Medlidenhed, og overveiede hvad for en underlig, ulykkelig Skjæbne, der kunde have bragt en Mand, hvis

Sprog beviisde, at Fødsel og Opdragelse hævede ham
 over Mængden, i en saa beklagelsesværdig Sindsfors-
 fatning. Ogsaa overraskede det ham ikke lidet, at
 han havde saa nøiagtig Kundskab om Indvaanernes
 Tænkemaade og Anliggender, uagtet han kun i kort Tid
 og saa eensomt havde boet der i Egnen. „Det er in-
 tet Under,“ sagde han ved sig selv, „at denne Ulyk-
 selige, med en saadan udstrakt Kundskab, en saadan
 Levemaade, en saadan Skikkelse og saa giftigt Men-
 neskehød, af Folket bliver anseet for at være i Fors-
 bund med det menneskelige Kjønns Fjender.“

Femte Capitel.

Selv koldest Klippe paa den øde Hede,
 Skjent tør, dog føler Baarens milde Komme;
 Og i Aprilbug og i Maiens Straaler
 Fremspirer grønt dens Mus og lever op:
 Saaledes Hjertet, skjont for Glæden visnet,
 Opføres og af Qvindens Smil og Taarer.

Beaumont.

Da Klarstiden rykkede frem og Luften blev mildere, sad Eremitten oftere paa den store, brede Steen udenfor hans Huus. Saaledes sad han der en Dag, da ved Middagstid et Selskab af Herrer og Damer paa skjønne Heste og ledsagede af mange Tjenere, reed over Heden ikke langt fra hans Bolig. Hunde,

Falke og Haandheste formerede Følget, og Lysten to-
 nede fra Tid til Tid af Jægerens Frydeskrig og Lyz-
 den af Hornene, hvorpaa nogle Tjenere blædde. Ved
 Synet af dette lystige Tog vilde Eremiten trække sig
 tilbage i sin Hytte, da tre unge Damer med deres
 Følge, der havde gjort en Omvei og forladt det øvri-
 ge Selskab, for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed ved
 Synet af den kloge Mand paa Steenheden, overras-
 skede ham, uden at han kunde udføre sit Forsæt.
 Den Første foer tilbage med et Skrig, og holdt Hæn-
 derne for Pinene, da hun saae denne hæslige Ban-
 skabning. Den Anden spurgde Eremiten med en
 halv undertrykt Fnisen der skulde skjule hendes Skæk,
 om han vilde spaae hende? Den Tredie, der havde
 den skjønneste Hest, var bedst klædt og overgik langt
 de Andre i Skjønhed, nærmede sig venligt, som om
 hun vilde gjøre hendes Ledfagerindes Uhosflighed god
 igjen.

„Vi have forfeilet den rette Vei gjennem Mos-
 sen og vort Selskab er gaaet forud,“ sagde den un-
 ge Dame, „vi saae Eder udenfor Eders Hytte og
 kom.“ —

„Stille!“ afbrød Dværgen hende, „saa ung
 og allerede saa listig? I kom — I veed selv, at I
 kom for at glæde Eder i Bevidstheden af Eders Ung-
 dom, Rigdom og Skjønhed, ved at stille den ved Si-
 den af Alderdom, Almod og Hæslighed. Det er en
 passende Forretning for Eders Faders Datter, men o!
 hvor usømmelig for Eders Moders Barn!“

„J kjender altsaa mine Forældre, J kjender ogsaa mig?“

„Ja! dette er den første Gang, J viser Eder for mine vaagne Dine, men jeg har seet Eder i mine Drømme.“

„J Eders Drømme?“

„Ja, Isabella Vere! Hvad havde Du og Dine at gjøre med mine vaagne Tanker?“

„Eders vaagne Tanker, Herre!“ sagde den Uuden af Miss Veres Ledsagerinder med et Slags spottende Høitidelighed, „ere udentviol opoffrede til Wiisdom; Taabelighed kan kun falde Eder besværlig i Sovne.“

„Over Dine Tanker,“ svarede Dværgen mere opirret end det var passende for en Philosoph eller Eremit, „udover Daarskab sit Herredomme, enten du sover eller vaager.“

„Gud hjælpe os! sagde Frøkenen, „han er sikkert en Prophet!“

„Saa sikkert, som du er en Dvinde,“ vedblev Dværgen, en Dvinde, jeg burde have sagt, en Dame, en smuk Dame. J forlangte, at jeg skulde spaae Eder — det er en let Sag: Eders Liv er en bestandig Jagt efter Daarligheder, der ikke ere den Umage værd, som det koster at fange dem, og som J efterhaanden bortkaster igjen naar J har dem — en Jagt, der begynder med en vaklende Barndom, og vedvarer til Alderdommens Krykker. Legetoi og Duffer som Barn, — Elskov og dens Taabeligheder som Jomfrue — Spadille og Basta i den modnere Alder, det ene

følger paa det andet; Blomster og Sommerfugle om Vaaren, Sommerfugle og Lidselsflug om Sommeren, visne Blade i Høst og Vinter — alt afvejer, fanges og kastes bort. — Gaaer nu til Side, jeg har spaaet Eder."

„Saa fanges dog alt," svarede den leende Skjøne, en Fætteriske til Miss Vere; „det er dog noget, Nancy!" blev hun ved, i det hun vendte sig til den frygtsomme Pige, der først fik Die paa Dværgen, „vil du ikke lade dig spaae?"

„Ikke for hele Verden!" svarede hun i det hun trak sig mere tilbage, „jeg har allerede hørt nok."

„Velan da!" sagde Miss Iderton, i det hun bød Dværgen Penge, „jeg betaler for mig, som om et Drakel havde talt til en Prindsesse."

„Sandhed kan hverken betales eller kjøbes." Sagde Sandsigeren og stødte Gaven tilbage med mørk Foragt.

„Godt!" svarede Frøkenen, „saa beholder jeg mine Penge, Mester Elshender! jeg kan bruge dem paa den Sagt, I talte om."

„Ja, I vil behøve dem," svarede Menneskehadere, uden Penge lykkes det kun Saa at opjage noget, og endnu Færre at blive jaget efter. — „Holdt!" sagde han til Miss Vere, da hendes Ledsagerinder brøde op, „Eder har jeg noget mere at sige. I har, hvad Eders Ledsagerinder ønske, eller troe at have — Skjønhed, Rigdom, Rang, Fuldkommenheder." —

„Lad mig følge mine Ledfagerinder, Fader! jeg troer hverken Smiger eller Spaadomme.“

„Vi!“ vedblev Dværgen og greb hendes Hest i Tøilen, „jeg er ingen almindelig Spaamand, jeg er heller ingen Smigrer. Alle de Fordele, jeg har nævnet, have deres tilsvarende Under — ulykkelig Kjærlighed, tvungne Tilbøieligheder, et dunkelt Kloster eller en forhadet Forbindelse. Jeg ønsker alle Menneſker Ondt, men Eder kan jeg ikke ønske mere, end det, der allerede ligger paa Eders Bei gjennem Livet.“

„Og dersom det er saaledes, Fader! saa lad mig nyde den bedste Trost i Ulykken, saalænge det endnu staaer i min Magt; I er gammel, I er fattig, Eders Bolig er langt borte fra menneskelig Hjælp, hvis I skulde blive syg eller komme i Noed, og Eders Stilling udsætter Eder i mange Henseender for Folkets Mistænke, der saa let ytrer sig i raae Handlinger. Lad mig troe, at jeg har formildet et menneskeligt Væsens Skjæbne, modtag den Hjælp jeg kan give Eder. Gjør det for min Skyld, om ikke for Eders egen, at jeg, naar hine Ulykker bryde løs, som I, af! kun alt for sandt har forkyndet mig, ikke skal kunne bebreide mig, at jeg har ladet mine lykkelige Dage flyve aldeles unyttede forbi!“ —

Den gamle Mand svarede med sittrende Stemme og næsten som om han ikke talte til Frøkenen: „Ja! saaledes maatte du tænke — saaledes maatte du tale, naar menneskelige Tanker og Ord nogensinde skulde stemme overens! Det gjøre de ikke! Det gjøre de ikke! — Af, det kunne de ikke! og dog! — tov for et Die-

blik! — Gaae ikke bort førend jeg kommer tilbage!“ — Han gik ind i sin Have og vendte tilbage med en halv-
 afblomstret Rose. „Du har faaet mig til at fælde
 en Taare, den første, der i mange Aar har været mi-
 ne Dienlaage; modtag for denne gode Gjerning dette
 Segn paa Taknemmelighed; Det er kun en simpel Ro-
 se; bevar den, stil dig aldrig ved den. Kom til mig
 i din Modgangs Time. Viis mig denne Rose, eller
 blet et Blad deraf, var det end saa fortorret, som
 mit Hjerte — og kommer du under de vildeste, grue-
 ligste Udbrud af mit Raseri mod denne fiendtlige Ver-
 den, vil det dog vække mildere Følelser i mit Bryst
 og maaskee lykkeligere Forhaabninger i dit. Men in-
 tet Bud!“ raabte han, i det han faldt tilbage i sit
 menneskesiendtlige Lune, — intet Bud! ingen Mellem-
 bærer! Kom selv! og dette Hjerte og disse Dørre,
 der ere lukkede for ethvert andet menneskeligt Væsen,
 skulle staae aabne for dig og din Sorg. — Gaae nu!“

Han slap Toilen og Frøkenen reed bort, efter
 at hun havde takket dytte besynderlige Væsen saa godt,
 som hendes Forbauselse over hans selsomme Tale tillod
 det. Ofte saae hun tilbage efter Dørgen, der be-
 standigt blev staaende udenfor sin Hytte og stirrede ef-
 ter hende, der reed over Heden til sin Faders Borg
 Ellieslav. Endelig skjulte Høien hende for hans Øine.

Damerne spøgede imidlertid med Miss Vere over
 den besynderlige Samtale, som hun havde havt med
 den vidtberømte Hexemester paa Heden. „Isabella fol-
 ger Lykken baade hjemme og ude; hendes Falk fanger
 Birkehønen; hendes Øie saarer Ridderen; intet bliver

tilovers for hendes stakkels Legesøstre og Fætterfker. Selv Troldmanden kan ikke modstaae hendes Indigheds Magt. Du skulde af Medlidenhed opgive dette almindelige Forprang, kjære Isabella! eller i det mindste afstaae os dem af dine Varer, som du ikke bruger selv."

"J skal faae dem alle," svarede Isabella, "og Troldmanden ovenikjøbet, og det til den billigste Priis."

"Godt, Nancy skal have Troldmanden," sagde Miss Ilderton, "for at afhjælpe hendes Mangler; du veed jo at hun just ikke forstaaer sig paa Hexeri."

"Gud! Søster," svarede den yngre Miss Ilderton, "hvad skulde jeg da tage mig for med dette forfækkelige Uhyre? Jeg holdt for Dinene, da jeg blot eengang havde seet paa ham; og sandelig han stod endda for mig hvor fast jeg endogsaa trykkede dem sammen."

"Det er forfækkeligt!" sagde Søsteren, "hør Nancy! saa længe du lever, hør du altid vælge dig Tilbedere, hvis Feil du ikke mærker, naar du lukker Dinene. — Nu! jeg faaer vel da selv at tage ham, tænker jeg; jeg vil sætte ham i Moders Porcelainsfab, for at bevise at Skotland kan frembringe et Stykke Leer af tusind Gange hæsligere Gestalt, end Sinesernes Indbildningskraft, hvor frugtbar den end er paa Uhyrer, har kunnet frembringe."

"Der er noget saa sørgeligt," sagde Miss Vere, "i denne stakkels Mand's Skjæbne, at jeg ikke, som sædvanligt, kan tage Deel i din Munterhed, Lucy! Dersom han ingen Hjælpekilder har, hvorledes kan han

da bestaae i denne øde Egn og saa langt fra Menne-
sker? Og har han Midler til undertiden at forskaffe
sig Hjelp, vil da ikke allerede Mistanken om at han
besidder dem, udsætte ham for at udplyndres eller myr-
des af vore rovgjerrige Naboer?"

„Men du glemmer, at Folk siger, at han er en
Hexemester,“ sagde Nancy Ilderton.

„Og,“ foiede hendes Søster til, „dersom hans
djævelske Tryllemidler skulde slaae ham feil, kan han
dog altid forlade sig paa sine naturlige; han behøver
kun at lade de Angribende see igjennem Vinduet eller
Døren hans uhyre Hoved eller forskrækkelige Ansigt;
og den dristigste Røver, der nogensinde strøisfede omkring
paa Landeveien, vilde neppe oppebie et andet Blik af
ham. Jeg vilde ønske, at jeg blot havde dette Gor-
gonshoved en halv Time til fri Brug.“

„Og hvortil da?“ spurgte Miss Vere.

„O! jeg vilde jage Sir Frederik Langley ud af
Huset, dette mørke, stive og stolte Menneſke, der er
saa høit anskrevet hos din Fader og saa lidet hos dig.
Sandelig jeg skal takke Troldmanden mit hele Liv
fordi han i det mindste i en halv Time befriede os fra
dette Menneſke. Saa meget have vi dog vunden ved
at forlade Selskabet, for at besøge Elshender.“

„Hvad vilde du da sige,“ — sagde Miss Vere
med dæmpet Stemme, for ikke at blive hørt af den
yngre Søster, der reed foran dem, da den snævre Wei
ikke tillod dem alle tre at ride jævnsides. — „Hvad
vilde du da sige, om man foreslog dig, at taale hans
Selskab hele dit Liv?“

„Hvad jeg vilde sige? Nei, nei, nei! vilde jeg sige saa høit, at man skulde høre mig lige til Carlisle.“

„Men Sir Frederik vilde da sige: Saa mange Nei ere et halvt Ja.“

„Det,“ sagde Miss Lucy, „kommer aldeles an paa hvorledes dette Nei bliver udtalt. Mit skulde sikkert ikke ligne et Samtykke, det forsikrer jeg.“

„Men, dersom din Fader sagde: „Gjør det eller“ —

„Saa lod jeg det komme an paa Følgerne af dette Eller, var han og den grumme Fader, der nogensinde er forekommet i en Roman, for at gjøre Valget ret tungt.“

„Dg naar han saa truede dig med en catholisk Tante, med en Abbedisse og et Kloster?“

„Da vilde jeg,“ sagde Miss Ilderton, true med en protestantisk Svigersøn, og glæde mig over en Leilighed til at være uhydig for Samvittighedens Skyld. Dg nu, da Nancy ikke mere kan høre os, siger jeg dig reent ud, at jeg troer, det lader sig forsvare baade for Gud og Mennesker, hvis du af alle Kræfter sætter dig mod denne taabelige Forbindelse. En stolt, mørk, ærgjerrig Mand, en Rånkesmed med Staten, berøgtet for Gjerrighed og Strængbed, en slet Søn, en slet Broder, uvenlig og uædelmodig mod alle sine Slægtninger — Isabella! jeg vilde heller døe, end tage ham.“

„Lad min Fader ikke høre, at du giver mig saadanne Raad, eller farvel Slet Ellicslav!“

„Og farvel Slot Ellieslav af mit ganske Hjer-
te!“ raabte Lucie, „naar du blot først var ude der-
af og overgivet til en venligere Beskytter end den, Na-
turen har bestemt dig. O, havde min gamle Fader
kun sit Helbred igjen, hvor gjerne vilde han modtage
og beskytte dig, til denne latterlige og grusomme For-
følgelse var forbi!“

„Giv Gud, det kunde være saaledes, min kjære
Lucy!“ svarede Veninden, „men jeg frygter for, at
det vilde være din Fader umueligt, formedelst hans
svage Helbred, at beskytte mig mod de Forholdsregler,
som man snart vilde tage, for at faae den stakkels
Flygtning tilbage.“

„Det frygter jeg ogsaa for,“ svarede Miss El-
derton, „men vi maae see at hitte paa Raad. Nu
da din Fader og hans Gjæster ere fordybede i en eller
anden hemmelig Plan, efter alle de Bud at domme,
der gaae og komme, og efter alle de fremmede Ansigt-
ter, der vise sig og forsvinde, uden at man engang
faaer deres Navne at vide; efter al den Sammenstra-
ben og Pudsen af Vaaben og den mørke, ængstlige
Travlhed, hvormed alle Mandfolkene slyse i Slottet;
nu vilde det maaskee ikke være umueligt for os — for-
staaer sig, hvis man drev os til det yderste — ogsaa
at smede en lille Bisammensværgelse. Jeg tænker, at
de Herrer dog ikke har taget alle Rænker i Beslag;
og jeg veed Een, som jeg hjertelig gjerne gad indvikle
i vort Komplet.“

„Nancy maaskee?“

O, nei! Nancy er et hjertelig godt Barn, der

elsker dig af sin hele Sjæl, men til en Sammensværgelse duer hun ligesaa lidt som Rinaldo og de andre Sammensvorne i det befriede Venedig. Nei! det er en Jaffier eller en Pietro, hvis du lider den Character bedre, og dog, endskjønt jeg veed, at det ikke vil mishage dig, frygter jeg dog for at nævne dig Navnet. Kan du ikke gjette det? Det er noget af en Ørn og en Klippe. I det Engelske begynder det ikke en Ørn, men, som jeg hører, i det Skotske" —

„Du mener dog vel ikke den unge Earnscliff, Lucy!“ svarede Miss Vere saa rød som en Rose.

„Hvem skulde jeg ellers mene?“ sagde Lucy; Jaffierer og Pietroer ere ikke i Mængde her i Landet. Rinaldoer og Bedamarer finder man nok af.“

„Hvorledes kan du sladdre saa taabeligt, Lucy? dine Skuespil og Romaner have forvirret dit Hoved. Men forunden det, at jeg aldrig kan gjøre Regning paa min Faders Samtykke, uden hvilket jeg dog aldrig vil ægte Nogen, veed du jo slet intet om den unge Earnscliffs Tilboielighed, uden hvad din egen taabelige Indbildning sætter dig i Hovedet. — Og saa ovenikjøbet den ulykkelige Tvist“ —

„Hvori hans Fader blev dræbt?“ spurgte Lucy, „det er jo allerede længe siden, og jeg haaber, at vi have overlevet den blodige Tid, da en Familienstrid gik i Urv fra Fader til Son, ligesom et Schakparti i Spanien, og da der i enhver Generation maatte udøves et Par Mord, for at Hadet ikke skulde falde i Søvn. Vi gjøre det nuomstunder med vore Trætter, som med vore Klæder, vi skjære dem selv til og slide

dem selv op, og tænke saa lidet paa at afgjøre vore Fædres Stridigheder, som paa at bære deres gammel= dags Troier og spanske Beenklæder."

„Du tager Sagen alt for let! Lucy!" sagde Miss Vere.

„Ikke det mindste, kjære Isabella!" sagde Lucy, „betænk! din Fader var vel tilstede ved denne ulykkelige Strid, men aldrig har man troet at det dødelige Slag kom fra ham, desuden var det jo i gamle Dage ikke saa sjældent hvs de forskjellige Klaner, at et Bryllup gjorde Ende paa Striden. En Datters eller en Søsters Haand var som oftest et Pant paa Forsoningen. Du smiler over at jeg er saa bevandret i Romanerne, men jeg forsikrer dig, at, dersom din Historie blev beskrevet, som saa mange betrængte og mindre værdige Heltinders, vilde enhver forstandig Læser, just for Hindringernes Skyld, som du holder for uovervindelige, bestemme dig til Earnscliffs Dame og Udvalgte." —

„Men vi leve ikke i en Romanverden, men i den sorgelige Virkelighed og hist henne staaer Slottet Ellieslav!"

„Og der staaer Sir Frederik Langley ved Døren for at hjælpe Damerne af deres Heste. Heller vilde jeg røre ved en Skrubbudse. Jeg spiller ham et Puds og lader heller den gamle Horsington være min Page."

Ved disse Ord gav den overgivne Pige sin Hest af Sporerne og sprængte med et fortroligt Nif forbi Sir Frederik, der allerede rakte Haanden ud for at tage hendes Hest i Tøilen, og kastede sig i den gamle

Rideknægts Arne. Gjerne havde Isabella gjort det samme, dersom hun havde været det; men hendes Fader stod nær ved; allerede mærkede Breden hans Træk, der især vare skikkede til at udtrykke vilde Lidenskaber, og hun saae sig nødt til at tage imod en forhadet Friers uvelkomne Tjenstbeviisninger.

Sjette Capitel.

Lader ikke os, der ere Herrer af Natten blive kaldte den straalende Dags Dyve. Lader os være Dianas Skovbetjente, Skygernes Friherrer og Maanens Yndlinger.

Henrik den fjerde, første Deel.

Efter Samtalen med de unge Damer, tilbragde Eneboeren det Øvrige af Dagen i sin Have. Aftenen kom og fandt ham siddende paa sin Yndlingsplads. Solen neddalede rød og udgjød en mørk Glands paa det rullende Skyhav, der svævede over Heden; og af det dunkle Purpur traadte de stærke Omrids af de skovrige Bjerge, der begrænsede denne øde Egn. Dværgen sad og betragtede Skyerne, hvorledes de i tykke Laagemasser epdyngede sig paa hverandre; og, da en bleg Straale af det synkende Lys faldt paa denne eensomme, vilde Gestalt, havde man let kunnet tage ham for Stormens Dæmon eller for en Gnome, der var steget frem af Jordens Hulter under rædsomme Tegns og Varsler. Da han saaledes sad med det

dunkle Die hæftet paa den sorte, truende Himmel, kom en Rytter hastigt hen imod ham og i det han standsede, som om han vilde lade sin Hest puste lidt, hilsende han Eremitten med en Mine, der baade udtrykte Frækhed og Forlegenhed.

Rytterens Gestalt var mager, hoi og rank, men mærkelig stærk og senefuld, som en der i sin hele Levetid har øvet sig i frættende Bevægelser, der ikke tillade Legemet at lægge sig ud, men hærde og styrkede dets Muskelkraft. Hans magre, og soelbrændte Ansigt, der var fuldt af Fregner, havde et mørkt Udtryk, en Blanding af Bildhed, Uforskommenhed og List, hvoraf snart det ene, snart det andet syntes herskende. Røde Haar og Dienbryn af samme Farve, under hvilke et Par hvæsse, graae Pine lynede, fuldendte det Skrækkelige i denne Rytters Udseende. Han havde Pistoler i Sadelhylsteret, og foruden disse tittede et Par Andre frem af Bæltet, skjønt han havde gjort sig Umage for at skjule dem ved at knappe Troien til. Han var forsynet med en forrustet Stormhue, en gammeldags Lædertroie og Handsker, hvoraf den, som bedækkede den høire Haand, var skjult med smaae Jernskjæl, ligesom en gammel Pautserhandske. Et langt, bredt Sværd gjorde hans Udrustning fuldstændig.

„Saa!“ raabde Dværgen, „altsaa ere Rov og Mord komne til Hest igjen!“

„Til Hest?“ svarede Røveren, „ja, ja, Elshie! Eders Løgekunst kan jeg takke for at jeg igjen sidder paa den vakkre Brunc.“

„Og alle de Løfter om Forbedring, som I giør de mens I var syg ere glemte?“ vedblev Elshie.

„Alle reent borte med Vandsupperne og Medicinen!“ sagde den Uforskammede, „I veed jo, Elshie! thi Folk siger at I er godt bekendt med den samme Herre, at

Djævelen loved' at blive en Munk,
Da han paa Sotteseng laae;
Men sagde: lad Djævelen være Munk,
Saa snart han sin Frelse saae.

„Du har Ret,“ svarede Enceboeren; „saa lidet som en Ulv glemmer sin Blodtørst eller en Ravn sin Hunger efter Kadfler, saalidet afstaaer du fra dine afskyelige Tilbøieligheder.“

„Jh! hvad vil I da, at jeg skal tage mig for? Det er mig medfødt; det ligger mig i Blodet. — See, Mand! hele Slægten fra Vestburusflat har bestandigt været Rovere og Stiemænd. De have Alle druffet brav, levet høit, taget svær Havn for smaae Fornærmelser, og aldrig havt Mangel paa Bytte.“

„Ret saa!“ sagde Dværgeren, „og du er saadngtig en Ulv, som nogenstunde har brudt ind i en Faarefold. Men hvad for et Helvedes Stykke har du nu for?“

„A. Ederes Kunst ikke gjætte det?“

„Saa vidt jeg veed; er dit Forsæt slet, din Daad værre, og Udfaldet det fletteste af Alt.“

„Og I holder desto mere af mig derfor, ikke sandt? I har jo selv saa ofte sagt mig det.“

„Jeg har Marsag til at lide alle dem, der ere

Svøber for deres Medmennesker, og du er en blodig Svøbe!"

„Nei! — deri gjør I mig Uret — blodig er jeg aldrig, uden naar der gøres Modstand; og det bringer en Mand's Blod i Raag, det veed I jo! — Det, vi nu har for, er just ikke noget stort. Vi vil kun skjære Kammen af en ung Hane, fordi han har galet en Smule for høit."

„Dog ikke den unge Carnscliff?" spurgde Dvoergen med en vis Bevægelse.

„Nei, ham ikke, ham ikke endnu; men Raden kan ogsaa komme til ham, naar han ikke vil lade sig advare og ikke gaaer tilbage til Staden. Der hører han hen. Hvad har han her at bestille? Han behøver ikke at skyde os de Par Raabukke, der endnu ere tilbage i Landet, og ikke at tage sig for at spille Øvrighedsperson og at skrive Breve til de store Herrer om den urolige Tilstand her i Egnen. Lad ham tage vare paa sig selv."

„Da maa det være Halbert af Heughfoet. Hvad har han gjort Eder?"

„Skade? Ih nu, Skade just ikke. Men jeg hører, at han har sagt, at jeg af Frygt for ham er bleven borte fra Fastelavngildet og det var dog i Grunden fordi der var Politibetjente der, som havde en Arrestbefaling imod mig. Jer er hverken bange for Halbert! eller for hele hans Slægt. Men jeg vil kun lære ham i Fremtiden, at holde sin Tunge i Tomme, naar han taler om Folk, der er bedre end han. Jeg haaber, at han vil have mistet den bedste Fjer

af sin Vinge, førend Soel staaer op igjen. — Farvel, Elshie! der venter et Par brave Drenges paa mig hene i Krattet; jeg seer Eder igjen, naar jeg kommer tilbage og fortæller Eder noget Smukt til Belønning for min Helbredelse.⁴

Førend Dværgeren kunde svare, gav Røveren fra Westburnflat sin Hest af Sporerne. Dyret blev sky for en af de omliggende Stene og sprang til Side. Rytteren sporede det uden Barmhjertighed; Hesten blev rasende, steilede, slog ud, styrtede og foer op og afsted som et skræmmet Dyr. Det var forgjæves; Røveren sad saa ubevægelig, som om han var groet fast til Dyret, og efter en kort, rasende Kamp, tvang han det tilbage paa den rette Wei og forsvandt snart for Eneboerens Dine.

„Den Elendige!“ raabde Dværgeren, „det koldblodige, forhærdede, ubarmhjertige Uffsum! — Den Nederdrægtige, hvis Tanker ere besmittede med de groveste Forbrydelser! Og han har Sener, Muskler og Behændighed til at tvinge et ædleres Dyr, end han selv, til at bære ham hen til Skuepladsen for hans Misgjerninger; medens jeg, hvis jeg havde den Svaghed at ville advare eller frelse den stakkels hjælpeløse Familie, vilde see mine Hensigter tilintetgjorde af min Skrøbelighed, der fængsler mig til dette Sted. — Og hvorfor skulde jeg ønske at det var anderledes? — Hvad har min Natuglestemme, min gyselige Gestalt, mine vanskabte Træk at gjøre med Naturens skjønnere Værker? Modtager ikke Menneskerne endog mine Begjæringer med bævende Rødsel og ilde undertrykt

Modbydelighed! Og hvorfor skulde jeg vise Deeltagelse med en Slægt, der anseer mig for et Udsfud, for et Uhyre og har behandlet mig som et saadant. Nei, ved al den Utaknemmelse, som jeg har gjengjeldt, — ved al den Uret, jeg har lidt — ved mit Fangenskab, mine Pidskesnært, mine Lænker! jeg vil kvæle disse Følelser for den oprøriske Menneffeslægt — jeg vil ikke længere være saa taabelig at glemme mine Grundsætninger, naar man vender sig til mit Hjerte; vil ikke have Medlidenhed meer med Nogen, jeg, med hvem Ingen føler Medlidenhed! Lad Skjæbnen drive sin letbevæbnede Vogn igjennem den nedkastede, skjælvende Menneffemasse! Skal jeg være saa eenfoldig at kaste denne skrøbelige Gestalt, denne dandskabte, henfaldende Klump under dens Hjul, for at Dværgen, Troldmanden, den Puffeltryggede skulde redde en skøn Skabning, en kraftfuld Gestalt fra Undergang og hele Verden skulde flappe i Hænderne over Byttet? — Nei, aldrig! — Og dog, denne Elliot, denne Halbert, saa ung, saa vakker, saa frimodig, saa — jeg vil ikke tænke mere derpaa. Jeg kan ikke hjælpe ham, om jeg endogsaa vilde; og jeg har besluttet, fast besluttet, ikke at hjælpe ham, om hans Sikkerhed end ikke kostede mig mere end et Ønske!“

Efter denne Samtale med sig selv, gif han ind i sin Hytte, for at søge Beskyttelse mod Uveiret, der imidlertid var kommet nærmere og nu udbrød i store, styrkende Regnskyl. Solens sidste Straaler forsvandt og to eller tre Slag af den fjærne Torden fulgte paa

hverandre i korte Mellemrum og giendronede fra Bjerg til Bjerg som Bulderet af et fjært Slag.

Syvende Capitel.

Din Binge bliver skækket, du Bjærgets stolte Juhl!
 Vend om til din stille, din censomme Bo!
 Kun Aften betegner det Sted, hvor den laae,
 Og Moderen slagter om strigende Smaa.

Campbell.

Natten vedblev at være mørk og stormende, men Morgenen opvaagnede, som forfrisket af Regnen. Selve Steenheden, med dens øde, sumpige Flade, syntes at smile under den klare Himmel, ret ligesom Glæden undertiden udgyder en vis udsigelig Ynde over det ubetydeligste Menneskeansigt. Hedebloomsterne stode i deres skønneste Flor. Bierne, med hvilke Eneboeren havde forstørret sin Hunsholdning, sværmede omkring og opfyldte Luften med deres travle Surren. Da den gamle Mand traadte ud af sin Hytte, kom begge hans Geder ham imøde og slikkede hans Hænder til Tak for de Urter, han bragde dem af sin Have.

„J,“ sagde han, „lader Eder i det mindste ikke forstyrre af mine vanskabte Lemmer i Eders Følelser for Eders Belgjører! For Eder vilde de skønneste Former, som en Billedhugger nogensinde dannede, være en Gjenstand for Ligegyldighed eller Frygt, dersom J

saae dem istedet for den lemlæstede Bannskabning, som I ere vante til. Fandt jeg en saadan Taknemmelighed, da jeg var i Verden? — Nei! — Den tjener jeg opdrog lige fra hans Barndom af, vrængede Mund ad mig bag min Stoel; den Ven jeg understøttede med min Formue, for hvis Skyld jeg havde besmittet mine Hænder — (han holdt pludseligt inde og foer sammen), selv han tænkte, at Selskab med Banvittige, deres gruelige Savn, deres beskjæmmende Fangenskab, passede sig bedre for mig, end Omgang med andre Mennesker. — Hubert alene — og Hubert vil ogsaa engang forlade mig! — Alle ere de af eet Stykke, alle af een Masse af Slethed, Egennytte og Utaknemmelighed — Elendige, der synde, endog i deres Bønner; og hvis steenhaarde Hjerter ikke engang uden Hylleri kunne takke Guddommen for dens varme Soel eller rene Luft.“

Da han var hensjunken i disse mørke Tanker, hørte han Hestetrav bag ved Haven og en stærk, klar Basstemme, som med et let Hjertes Munterhed sang:

Vakkre Halbert Elliot, tøv og hør paa mig!

Vakkre Halbert Elliot! nu vil jeg gaae med dig.

I samme Dieblik sprang en stor Jagthund over Eneboerens Gjerde. Det er almindelig bekjendt blandt Jægerne i denne Egn, at Lugten og Udseendet af Gæderne ligne Bildtets saameget, at endog de bedst afrettede Jagthunde fare paa dem. Den omtalte Hund rev en af Dværgens Gæder om og myrdede den, forend Halbert, der ilede til og sprang af Hesten, kunde frelse det værgeløse Dyr. Dværgen betragtede nogle Dieblik sin døende Hundlings Krampetræl, indtil den stakkels

Geed strakte Benene ud og opgav Manden. Derpaa overfaldt et hæftigt Raseri ham; han trak en lang, skarp Dolk eller Kniv frem, som han bar under Troien, og vilde kaste den efter Hunden, da Halbert, der mærkede hans Hensigt, sprang til, greb hans Arm og raabte: „Lad Hunden være, Mand! — lad Hunden være! — nei, nei, Pafan skal I ingen Fortræd gjøre! paa ingen Maade! —

Dværgeren vendte sit Raseri mod den unge Forpagter; og ved en pludselig Kraftanstrengelse, som Halbert ikke havde ventet af en saadan Person, gjorde han sin Haand løs og satte ham Dolken for Brystet. Alt dette var gjort i et Dieblis, og den rasende Enes boer havde tilfredsstillet sin Havn og stødt Dolken i Elliots Hjerte, dersom ikke en pludselig indvortes Drift havde bevæget ham til at slænge Kniven langt bort.

„Nei!“ raabte han, da han saaledes frivillig havde berøvet sig selv Midlet til at udføre sin Havn; „nei, ikke endnu engang!“

Halbert traadte et Par Skridt tilbage, fuld af Forbauselse, Skræk og Skam over at et Væsen, der syntes saa foragteligt, havde bragt ham i en saadan Fare.

„Djævelen er faret i hans Krop, saa stærk og rasende er han!“ sagde han endelig, og fremstammede derpaa en Undskyldning for det Tilfælde, der havde foraarsaget denne Strid: „Jeg vil ikke forsvare Pafan, men sandelig det gjør mig ligesaa ondt som Eder, Elshie! at denne Ulykke er skeet. Men jeg skal sende Eder to Geder og to fede Lam, for at gjøre

denne Uret god igjen. En viis Mand, som I, skulde dog ikke bære Had til et stakkels umælende Dyr. See! Geden er ligesom en Nærbeslægtet af Raadyret, og derfor gjorde han jo kun hvad Naturen bød ham. Ja, havde det været et Lam, havde det havt noget mere at sige! Saar skulde I holde, Elshie! og ingen Geder, hvor saa mange Jagthunde løbe omkring. — Men jeg skal sende Eder begge Dele!"

„Glendige!" svarede Eremitten, „din Grusomhed har myrdet en af de faae Skabninger, der betragtede mig med Kjærlighed."

„Paa min Vre, Elshie! det gjør mig ondt, at I skal kunne sige det! men jeg forsikrer Eder at det er skeet imod min Billie! — Og dog, det er sandt! burde jeg have husket paa Eders Geder og kobblet mine Hunde. — Sandelig! jeg vilde hellere, at de havde dræbt den bedste Væder i min Flok. — Konst, Mand! lad det være tilgivet og forglemt! Det gaaer mig sandelig ligesaa nær som det gaaer Eder! — Men jeg er Brudgom og, seer I! saa har man saa mange Ting i Hovedet. For Bryllupsmaaltidet, eller, i det Mindste, for en god Deel deraf, sørger mine Brødre; de bringer just paa en Slæde tre Raabukke hjem, saa skjønne som der nogensinde sprang i Dallom Skov; de maa gjøre en Omvei for Moseus Skyld. Jeg sendte Eder gjerne et Stykke til en Steeg, men jeg frygter at I ikke vil tage derimod fordi Pafan har fanget det."

Under denne lange Tale, i hvilken den godmodige Yngling fremsøgte alle Midler for at forsones den

fortørnede Dværg, hørte denne paa ham med Dinene hæftede paa Jorden og hensjunken i dyb Eftertanke; endelig udbrod han i disse Ord: „Natur? ja! i Sandhed, det er Naturens sædvanlige Gang. Den Stærke griber den Svage, og sønderriver ham; den Rige undertrykker og udplyndrer den Fattige; den Lykkelige, det er, den, som er eenfaldig nok til at troe sig lykkelig, spotter den Ulykkelige og berøver den Elen-dige hans sidste Trøst. — Gaae bort, du som har tilføiet den Usleste af alle menneffelige Væsner en ny Smerte — du, som har berøvet mig det, som jeg næsten betragtede som min eneste Trøst! Gaae bort og glæd dig ved den Lykke, der er bereed dig hjemme!“

„Jeg gaaer ikke,“ sagde Halbert, uden at tage Eder med, gamle Mand! eller uden at I i det mindste siger mig, om det glæder Eder en Smule at komme til mit Bryllup paa Mandag. Der vil være et hundrede raske Ellioter der, for at gjøre Brudeskaren ausfeelig — saadan noget har man ikke seet siden den gamle Martin af Preakintowers Dag. — Jeg skal sende Eder en Bogn og en vakker Hest.“ —

„Mig foreslaaer I at blande mig endnu engang med den gemene Flok?“

„Gemeen?“ svarede Halbert, „nei, see engang! Gemene ere de aldeles ikke; Ellioterne har i lang Tid været bekjendte som en god Slægt.“

„Gaae, gaae!“ raabte Dværgen, „gid den samme Ulykke maa ramme dig, som du her efterlader mig! Jeg selv gaaer ikke med dig, men see til om du kan undgaae hvad mine Medforbundne, Forbittrelse

og Elendighed havde bragt over din Dørtærskel, førend du kommer hjem!"

"J skulde ikke tale saaledes," gjensvarede Halbert, "J kjender Eder selv, Elshie! Ingen holder Eder for den Frommeste; nu! jeg vil ikke sige meer — men J har talt saameget der truer mig og mine — om der nu tilstøder Gracy en Ulykke, som Gud forbyde, eller mig selv, eller mit arme, uskyldige Børn — eller om jeg kommer til Skade paa Lemmer eller Gods!"

"Min Tro! jeg skal ikke forglemme til hvem jeg har at holde mig!"

"Bort, afsted!" raabte Dværgen, "hjem! hjem til din Bolig! og tænk paa mig, hvis der er forefaldet noget!"

"Godt, godt!" sagde Halbert, og steg til Hest; "det er til ingen Nytte, at stride med Krøblinger; de ere stedse tvære og vrantne; men eet maae jeg sige Eder, Nabo! hvis det ikke er saa rigtigt med Gracy Armstrong, som det skulde være, skal jeg give Eder en Afmindelse, som J ikke skal glemme saalænge J lever!"

Med disse Ord reed han bort. Elshie saae efter ham med en vild, haanende Latter, tog Spade og Hakke og gik for at grave en Grav til sin døde Yndling.

En lav Piben og de Ord: "Hem, Elshie, hem!" forstyrrede ham i hans sørgelige Forretning. Han saae op og den røde Rover fra Westburnsflat holdt for ham. Lig Banquos Morder havde han Blod i Ansigtet og hans Sporer og Hestens Sider vare betænkedede dermed.

„Nu, Skurk! er dit Dagværk fuldbragt?“ spurgte Dværgen.

„Ei, ei! tvivler I derpaa, Elshie?“ svarede Fribytteren, „naar jeg rider ud, volder det mine Fiender Sorg. De i Henghfoot har i Dag havt mere Lys end Trost; der er en Tamren og en Piben og en Skrigen for den smukke Brud!“

„Brud?“

„Ja! Karl Foster fra Zinningbek, eller Karl Bildtthv, som vi kalde ham, har lovet at beholde hende i Cumberland til Stormen er forbi. Hun saae og kjendte mig just som vi vare i vort bedste Arbeide; Massen faldt af mit Ansigt. Det vilde bekomme mig ilde, om hun strax kom tilbage, thi der er mange Elioter, og de holde sammen baade i Ret og Uret. Men jeg er egentlig kommen hid for at spørge Eder til Raads, hvordan vi bedst skal bringe hende i Sikkerhed.“

„Vil du da myrde hende?“

Hem! nei! det vil jeg ikke, dersom jeg ikke bliver nødt dertil. Men man siger, at man fra en af Søhavnene i al Stilhed kan faae Folk bragt til Colonierne; og den, som bringer saadan en nydelig lille Tos, faaer Penge til. Paa hiin Side Havet skal de have Mangel paa dem; her ere de i Overflødighed. Men jeg kan maasske gjøre noget mere for Tosen. Smuk er hun og Halbert vil gjøre store Dine, naar han kommer hjem og savner baade Brud og Formue!“

„Og du har ingen Medynk med ham?“

„Mener I, at han vilde ynske mig om man førte

mig til Galgen? For Pigenes Skyld gjør det mig ondt; men hun vil snart finde en anden; Skaden er ikke saa stor. Den Ene er saa god som den Anden. Og nu, I gider jo gjerne hørt om saadanne Tog, har I nogentid hørt om et lystigere, end det i Morges?"

„Lust, Hav og Ild," sagde Dværgeren ved sig selv, Jordstjælv, Storm og flammesprudende Bjerger ere milde og maadeholdne imod et Mennekses Harmel! — Og hvad er denne Karl, hvad, uden lidt mere skicket end andre, til at opfylde sin Bestemmelse. — Hor, Skurk! du skal derhen, hvor jeg allerede tilforn har sendt dig." —

„Til Inspecteuren?"

„Ja! og siig ham, at Eremiten Elshender befaler ham at give dig Guld. Men hor, lad Pigen gaae, fri og usornærmet; send hende tilbage til hendes Venner, og lad hende sværge paa at fortie dit Nidtingsværk."

„Sværge!" sagde Bestburnsflat, „men, om hun bryder sin Eed? Dvinder ere just ikke berømte for at holde deres Ord. En klog Mand, som I, skulde dog vide det. — Og usornærmet — ja, hvem kan vide hvad der skeer, om hun bliver længe hos denne Foster. Karl Bildtthys er en raae Karl. Dog, skaffer I tyve Guldstykker, staaer jeg inde for, at hun inden fire og tyve Timer er igjen hos sine Venner."

„Dværgeren tog en Tegnebog op af Lommen, skrev noget og rev et Blad ud." Der! sagde han og gav Roveren Papiret, — „men hor nu! Du veed at du ikke kan holde mig for Nar! Bover du at være mig

ulydig, skal dit elendige Liv bøde for det; mærk dig det!“

„Jeg veed,“ sagde Karlen med nedslagne Øine, „at I har Magt paa Jorden, hvordan I ogsaa er kommen til den. I kan gjøre hvad intet andet Menneſke formaaer, fordi hele Naturen adlyder Eder og Eders Blik trænger igjennem Fremtiden; og Guld regner der, saasnart I befaler, saa tæt som Løvet af et Afſketræ i October. Jeg skal ikke være Eder ulydig!“

„Saa pak dig og befrie mig for din forhadte Nærværrelſe!“

Røverren gav ſin Hest af Sporene og reed bort uden at ſvare.

Halbert Elliot havde imidlertid iilſomt fortsat ſin Reife, plaget af den nedtrykkende og ubestemte Vengſtelle, ſom man i Almindelighed kalder Anelſe. Førend han naaede Høien, fra hvis Top han kunde ſee ſin Bolig, mødte han ſin Amme, en Perſon der i alle ſkotske Familier, baade Høie og Lave, ſtod i ſtor Anſeelſe. Baandet imellem dem og deres Pleiebørn blev anſeet for ſaa inderligt, at det aldrig kunde brydes, og ſædvanlig ſkeede det, at Ammen blev ſin hele Levetid i ſin Pleieſøns Hus, hvor hun gik til Haande i Huusholdningen og modtog alle Kjendetegn paa Ugtelſe af Familiens Overhoveder. Saasnart Halbert kjendte den gamle Annas Geſtalt i hendes røde Kjole og ſorte Hue, kunde han ikke bare ſig for at ſige ved ſig ſelv: „Hvilken Ulykke kan føre den gamle Amme ſaa langt fra Huſet? Hende, der ellers ikke gaaer et Boſſeſtud bort fra Dørtærſkelen? — Ih hvad! hun vil

lede efter Byllebær eller Tranebær i Mosen, eller saadan noget til Posteier og Tærter paa Mandag. Jeg kan slet ikke faae de Ord ud af Hovedet, som den forbandede gamle Hexemester sagde. Den allerubetydeligste Ting faaer mig til at skjælve for en eller anden Ulykke. Pafan, gamle Dreng! var der ellers ingen Raadyr eller Geder i Landet, at du just skulde dræbe hans Dyr!"

„Smidlertid hinkede Anna nærmere, med et Ansigt, paa hvilket Bedrøvelsen stod malet, og greb hans Hest i Toilen. Fortvivlelsen taledes saa tydeligt ud af hendes Blik, at han ikke vovede at spørge hende. „Din Son! raabte hun, „gaae ikke længere, gaae ikke længere! Det er et Syn, der kunde myrde enhver, end sige dig!"

„I Guds Navn! hvad er der paa Færde?" sagde den forbausede Rytter, og stræbte at vriste Toilen ud af den Gamles Haand; „for Himlens Skyld! lad mig ride og see hvad det er!"

„O! at jeg skulde opleve denne Dag! — Dit Hus er jevnet imod Jorden; din skjønne Lade er forvandlet til gloende Aske; alt dit Dværg har de drævet bort. Gaae ikke længere; dit unge Hjerte vil brikke ved at see alt det, som mine gamle Dine have seet i denne Morgen."

„Og hvem har vovet at gjøre mig dette? slip Tommen, Ane! — hvor er min Bedstemoder? — mine Søstre? — hvor er Gracy Armstrong? — Gud! Troldskarlens Ord klinge endnu i mine Øren!"

„Han sprang af Hesten, for at gjøre sig løs

fra Anna ; derpaa ilede han op paa Høien og blev nu det Skuespil vaer, som hun havde truet ham med. Det var virkelig et rørende Syn. Huset, som han havde forladt i det^s Eensomhed ved Bredden af Bjergerstrømmen, omgivet af landlig Overflødighed, laae nu som en forbrændt, sørgelig Ruin. Røgen hvirvlede endnu op af de sorte, sammenstyrtede Mure. Torvestablen, Laden, de med Dvæg opfyldte Stalde, al en velhavende Landmands Formue, hvoraf den stakkels Elliot ikke besad saa lidt — alt var i en eneste Nat forstyrret eller rovet. Han stod et Dieblif ubevægelig ; derpaa raabte han : „Jeg er ødelagt — ødelagt i Bund og Grund! — Med denne Verdens Gods kunde det endda være som det vilde, men, Ugen før mit Bryllup! — Dog jeg er intet Barn, jeg vil ikke sætte mig hen at græde. Finder jeg kun Gracy og Bedstemoder og mine Søstre i Behold, nu, saa gaaer jeg i Krig i Flandern, som min Bedstefader med den gamle Buccleugh! — I ethvert Tilfælde vil jeg bære min Skjæbne som en Mand, ellers tabe de alle Modet!“

„Saaledes findet ilede Halbert ned af Høien, med den faste Beslutning at undertrykke sin Fortvivelse og give Andre den Trost, han selv behøvede. De nærmeste Beboere af Dalen, især hans egne Frænder, vare allerede forsamlede. De Yngre havde væbnet sig og strege om Hævn, uden at vide, over hvem. De Eldre toge Forholdsregler for at understøtte den ulykkelige Familie. Den gamle Annas Hytte, der laae ved Bækken, noget borte fra Brandstedet, blev i en

Hast indrettet til at modtage den gamle Dame og hendes Døtre, og af Raboerne forsynet med det Nødvendigste, da meget lidet var bleven reddet fra Odelæggelsen.

„Skal vi staae hele Dagen her, I Herrer!“ raabte en rank, ung Mand, „og see paa den brændende Aske af vor Frændes Hums? Hver Røgstøtte forkynder vor Skjændsel. Lader os sidde op og forfølge Sporet. — Hvem har en Blodhund nærmest ved Haanden?“

„Den unge Earnscliff,“ svarede en anden, „og han er allerede borte med sex Heste, og vil see, om han kan opspore Noget.“

„Lader os følge ham og bringe Folket i Waaben. Paa Veien vil der støde Flere til os og saa afsted mod Røverne i Cumberland! myrder, brænder og ødelægger! De Nærmeste staae først for Touren!“

„Stille! taabelige Menneſke!“ sagde en gammel Mand, „I veed ikke hvad I siger! Hvad! Krig vil I vække mellem to fredelige Lande?“

„Hvorfor erindrer I os da saa ofte om vore Forfædre,“ sagde Ynglingen, „naar vi skulle sidde stille og see paa at vore Frænders Huse brænde over deres Hoveder, uden at vi tør hævne dem. Sandelig det har vore Fædre aldrig gjort!“

„Jeg siger ikke,“ svarede den forsigtigere Gamle, „at vi ikke skulle hævne Halbert, den arme Karl; men i vore Dage maae vi tage Loven med os, Simon!“

„Og desuden,“ sagde en anden gammel Mand, „troer jeg ikke at der lever Noget, der veed hvorledes

det bør gaae til ved saadanne Grændsestridigheder! Adam af Whittram vidste det, men han døde i den haarde Vinter."

"Ja!" lagde en Tredie til, "han var med i den store Opstand, da de trængde frem til Thirkwall — det var Karet efter Slaget ved Philiphaug."

"Jh, hvad!" raabde en anden af de uenige Raadgivere, "der behoves ingen stor Videnskab; Stik et brændende Stykke Tors paa Enden af en Landse eller Fork, eller hvad der først er ved Haanden, stød i Hornet og giv Signalet, og da er det tilladeligt at følge rovet Gods til Engeland og tage det tilbage med væbnet Haand, eller berøve en Engelsmand sit; kun bør I ikke tage mere, end I selv har mistet — det er den gamle Grændselov, givet i Drundrenman, i den forte Douglas's Tid."

"Saa kommer da, Karle!" raabde Simon, henter Eders Heste! Vi vil tage den gamle Euthbert med, han veed hvad Huns og Gods var værd. Halberts Stalde og Lader skal være fulde igjen inden Morgen; og da vi ikke saa hastigt kan bygge det gamle Huns op igjen, skal et i Engeland snart ligge ligesaa lavt som Heughfoot. — Lige for Lige! siger Ordsproget."

Dette opmuntrende Forslag blev optaget med lideligt Bifald af den yngre Deel af Forsamlingen. Pludseligt lød en Hvijsken iblandt Mængden: "Der er Halbert selv, den arme Karle! han skal føre os an!"

Han, som Sagen meest angik, var kommet til Foden af Høien og trængde sig igjennem Forsamlin-

gen, saa bevæget, at han var ude af Stand til med Ord at besvare de Haandtryk, med hvilke hans Naboer og Frender stiltiende bevidnede ham deres Deeltagelse. Da Simon af Hackburn trykkede hans Haand, fandt hans Angst endelig Ord igjen: „Tak, Simon! Tak Naboer! Jeg veed, hvad I alle ville sige; men hvor ere de? — Hvor er“ — Her holdt han inde, som om han frygtede for at nævne Gjenstanden for sin Bekymring, og med lige Følelser pegede hans Slægtninger, uden at svare, paa Hytten. Halbert styrtede ind med en Mands Fortvivelse, der har besluttet at erfare det Værste paa eengang. Et almindeligt Udtryk af Medlidenhed ledsagede ham: — Ak! stakkels Karl! — stakkels Halbert!“

„Nu vil han erfare det Stemmeste!“

„Men maaskee er Carnscliff allerede den stakkels Pige paa Sporet.“

Saaledes raabde den Ene efter den Anden og ventede taalmodigt paa den Ulykkelige's Tilbagekomst, med den faste Beslutning at følge ham hvorhen han vilde føre dem.

Halberts Sammenkomst med sin Familie var i høieste Grad rørende. Hans Søstre fløi om hans Hals og qualde ham næsten med deres Kjærtegn, ligesom om de vilde forhindre ham i at see sig om og savne den Elskede.

„Gud hjælpe dig, min Søn! Han kan hjælpe, naar jordist Tillid brækkes som et Rør!“

Saaledes hilsende Matronen sin ulykkelige Sønnesøn. Han saae angstelig omkring sig, medens de

to Søstre holdt ham ved Hænderne og den Tredie hang ved hans Hals. — „Jeg seer Eder,“ sagde han, „jeg tæller Eder — Min Bedstemoder, Lillas, Johanne, Anne — men hvor er?“ — han standsede og vedblev saa med Anstrængelse — „Hvor er Gracy? sandelig det er ikke Tid til at lege Skjul, ikke Tid til Spøg.“ —

„O Broder!“ og „o, stakkels Gracy!“ var de eneste Svar paa hans Spørgsmaal, indtil hans Bedstemoder stod op, og førende ham bort fra de grædende Piger, bragde ham til en Stol, og med den rørende Blidhed, som en oprigtig Fromhed, liig Olie stænket paa de urolige Bølger, udbreder over den bitterste Smerte, sagde til ham: „Mit Barn! da din Farsfader blev dræbt i Krigen og efterlod mig med sex Faderløse, saa at vi neppe havde en Bid Brød til at stille vor Hunger, eller en Hytte til at dække os, da havde jeg Styrke — ikke af mig selv — men jeg havde erhældt Styrke, til at sige: Herrens Villie skee! Min Søn! Vor fredelige Bolig blev i Nat overfaldet af bevæbnede og maskerede Røvere, de har taget og forstyrret Alt, og ført vores kjære Gracy bort. Bed om Styrke, at du kan sige: „Hans Villie skee!“

„Moder, Moder! tving mig ikke! — jeg kan ikke — ikke nu — jeg er et syndigt Menneske og af et haardt Gemyt. — Maskerede — bevæbnede — Gracy ført bort! Giv mig mit Sværd og min Faders Randsel — Jeg vil have Havn, skulde jeg end gaac at sege den i Helvede!“

„O mit Barn, mit Barn! bøj dig under Herrens Riis! Hvem veed naar han vil tage sin Haand fra os? Den unge Earnscliff — Himlen velsigne ham! er efter dem med David fra Steenhuset og de Første, som kom. Han raabde, at de skulde lade Huset brænde og jage efter Røverne for at frelse Gracy. Earnscliff og hans Staldbrødre vare over Bjergene tre Dimer efter Gjæringen. Gud velsigne ham! han er en sand Earnscliff — han er sin Faders ægte Søn — en tro Ven!”

„Ja, i Sandhed en tro Ven! Gud velsigne ham!” raabde Halbert; „Lad mig komme bort at jeg kan naae ham!”

„O, mit Barn! førend du styrter Dig i Faren, lad mig blot høre det Ord: Hans Willie fsee!”

„Rød mig ikke, Moder! — ikke nu.”

Han vilde styrte ud, men, da han saae sig om, blev han vaer, at hans Bedstemoder stod der i Sammerens bødiede Stilling; han vendte hastigt om, fastede sig i hendes Arme og sagde:

„Ja, Moder! jeg kan sige: Hans Willie fsee! eftersom det vil trøste Eder.

Han være med dig, han ledsage dig, mit kjære Barn! Og — o, gid du kunde sige, naar du vender tilbage: „Hans Navn være lovet!”

„Lev vel, Moder! Lever vel, kjære Søstre!” raabte Elliot og styrtede ud af Huset.

Ttende Capitel.

„Min Hest og Sadel!“ Bairden streg,

„Min Hest og Sadel her!“

„Nu ride de ad Telfers til;“

„O gid jeg var dem nær!“

Ballade om Grændseroverne.

„Heste! Heste og Spyd!“ raabte Halbert til sine Frænder. — Mangen hurtig Fod var i Stigboilen; og, medens Elliot i en Hast samlede Vaaben og Krigsredskaber, ingen let Forretning i en saadan Forvirring, gjenlød Dalen af hans yngre Venners Bifaldsraab.

„Ja, ja!“ meente Simon af Hackburn, „det er den rette Maade, at tage Lingen paa, Halbert! Lad Qvinderne sidde og græde hjemme; Mænd maae gjøre som man har gjort imod dem; det er Skriftens Bud.“

„Lam Eders Tunge, Herre!“ sagde en af de Gamle med Strængthed; „Misbrug ikke saaledes Guds Ord! I veed ikke hvad I siger!“

„Har I ingen Efterretning? — Har I intet Spor, Halbert? — O Venner! blot ikke overilet!“ sagde den gamle Richard fra Dalen.

„Hvad nytter Eders Prækener?“ svarede Simon, „naar I selv ikke kan hjælpe, saa afhold i det mindste ikke Kludre derfra!“

„Stille, Herre! vil I hævne Eder, førend I veed hvem der har fornærmet Eder?“

„Tænker I, at Vi ikke ligesaa godt, som vores Fædre, veed Veien til Engeland? — Alt Dndt kommer derfra. — det er et gammelt Ord og sandt; og vi ville derhen saa hurtigt, som om Djævelen var i Hælene paa os!“

„Vi vil følge Sporet af Earnscliff's Heste over Heden!“ raabte en Elliot.

„Jeg skal spore dem endog igiennem den vildeste Hede i Grændselandet, om der endog havde været et Marked Dagen i Forveien,“ sagde Hugo, Smeden fra Kingleburn; „jeg har jo selv beslaaet hans Heste med egen Haand.“

„Bring os Hundene!“ raabte en Unden, „hvor er' de?“

„Det hjælper neppe;“ sagde en Tredie, „Sølen har alt længe været oppe; Duggen er borte, de vil aldrig fange Lugten.“

Imidlertid fløitede Halbert ad Hundene, der løb omkring Ruinerne af deres gamle Bolig og opfyldte Luften med deres sørgelige Hyl.

„Nu, Pafan!“ sagde Halbert, „viis din Kunst i Dag“ — og da, ligesom om der pludselig randt et Lys op for ham — „den fordomte Dværg snakkede noget derom. Han maae vide mere enten ved Skurkene paa Jorden, eller ved Djævlene under den — jeg skal faae det ud af ham, om jeg saa med min Kniv skal skjære ham det ud af hans vanskabte Puffel. Derpaa underrettede han sine Kammerater i en Hast om Sagen: „Fire gaae med Eder, Simon! ligefrem til Græmesgap. Er det Engländerne, har de

taget den Bei tilbage. Resten adspreder sig, to eller tre sammen, omkring i Eggen. Ved Trystingmose samles vi. Siig til mine Brødre, naar de komme hjem, at de skal følge efter og møde os der. — De arme Dreng! Det vil gaae dem ligesaa meget til Hjerte som mig; de tænke ikke paa i hvad for et forrigfuldt Huus de bringe deres Bildt — jeg selv rider til Steenheden."

„Var jeg i Eders Sted, talte jeg med den floge Elshender," sagde Richard fra Dalen, „han kan sige Eder alt, hvad der foregaaer i Landet, naar han blot vil."

„Han skal sige mig!" sagde Halbert, der var beskjæftiget med at bringe sine Vaaben i Orden, „han skal sige mig, hvad han veed om denne Udaad i Nat, eller jeg vil vide, hvorfor han ikke vil."

„Ja! men tael heller venligt til ham, Halbert! tael venligt til ham; hans Lige kan ikke udstaae at man truer dem; de har saa megen Omgang med onde Vænder og slemme Spøgelse, at de sædvanlig ere i ondt Lune."

„Lad mig kun raade!" sagde Halbert, „der er i Dag noget i mit Bryst, som gjør at jeg vilde byde alle Heremestere paa Jorden og alle Djævlø i Helvede Trods."

Da han var fuldkommen udrustet, sprang han paa sin Hest, gav den af Sporerne og reed i stærk Trav op ad Bjerget. Elliot naaede Toppen, derpaa foer han hurtigt igjennem Skoven og ilede til den lange Dal, som han maatte igjennem, førend han kom til Steenheden. Da han var nødt til at ride

langsommere, for at skaane sin Hest, der skulde gjøre en lang og besværlig Reise, fik han Tid til at overlægge paa hvilken Maade han bedst kunde bringe Sandheden ud af Dværgen; thi at han kjendte Ophavs-mændene til hans Ulykke forudsatte han som upaatviveligt. Halbert var hidsig, frimodig, og ligefrem, som de Fleste af hans Landsmænd; dog manglede han heller ikke den Smildhed, der ligeledes er dem egen.

Han betænkte, at, efter alt, hvad han havde erfaret om denne hemmelighedsfulde Mand, ligefra hiin mærkværdige Nat, da han saae ham første Gang, indtil nu, kunde Trusler og Magt kun tjene til at gjøre ham mere forstøffet og mørk.

„Jeg vil tale venligt til ham,“ sagde han ved sig selv, „som den gamle Richard raadede mig. Folk siger vel at han staaer i Forbund med den Onde, men han kan dog ikke være en saa forstøffet Djævel, at han ikke skulde føle en Smule Medlidenhed med en saadan Ulykke. Man siger jo og, at han ofte gjør godt og deler Velgjærninger ud. Jeg vil tvinge mit Hjerte saa godt, jeg kan, og tiltale ham venligt — og kommer det Værste til det Værste, er det jo endnu tids nok at dreie Halsen om paa ham.“

Saaledes tilbøielig til en fredelig Underhandling kom han til Eneboerens Hytte.

Den gamle Mand sad ikke paa sin sædvanlige Plads, ikke heller kunde Halbert opdage ham i Haven eller i Gaarden.

„Han sidder vist inde i sit Hul,“ sagde han, „han har maaskee skjult sig for mig? Men Ørerne

kan han dog ikke lukke i Laas; hvis jeg ikke kan faae fat paa ham paa anden Maade."

Efter deene Samtale med sig selv, hørvede han sin Stemme og raabde med saa bønlig en Tone, som hans kjæmpende Følelser tillod ham: „Elshie, gode Ven!" — Intet Svar. „Elshie, gode Fader Elshie." Dværgen blev stum. „Gid du sad paa Hekfensfeld!" mumlede Halbert imellem Tænderne, derpaa begyndte han igjen i en mildere Tone: „Gode Fader Elshie! det ulykkeligste Menneſke paa Jorden onsker Raad af Ederſ Wiisdom."

„Desto bedre!" svarede Dværgens hvinende, skjærende Stemme igjennem et ganske lille Vindue, der, lig et Skydeſkaar, var anbragt ved Siden af Døren og igjennem hvilket han, uden selv at opdages, kunde ſee enhver, som nærmede sig.

„Desto bedre?" sagde Halbert utaalmodig, „hvad er da desto bedre, Elshie? Hører I da ikke, at jeg ſiger, at jeg er det ulykkeligste Menneſke paa Jorden?"

„Og hører I da ikke, at jeg ſiger, at det er ſaameget desto bedre? og sagde jeg Eder ikke i Morges, da I tænkte, at I var ſaa lykkelig, hvad der om Aftenen vilde hælde Eder?"

„Det gjorde I rigtig nok," svarede Halbert, „og derfor kommer jeg nu, for at ſpørge Eder om Raad. Den der forudsaae Elendigheden, maae ogsaa vide hvorledes den kan afhjælpes."

„Jeg veed ikke hvorledes jordiff Elendighed kan afhjælpes;" svarede Dværgen, „og dersom jeg vidste

det, hvorfor skulde jeg da hjælpe Andre, da ingen har hjulpet mig. Har jeg ikke mistet Rigdomme, der hundrede Gange opveiede alle dine nøgne Høie? en Rang, mod hvilken den er en Bondes? en Omgangsfreds, hvori alt det forenede sig, som var elstværddigt? Har jeg ikke mistet alt dette? Boer jeg ikke her, som et Udskud af Naturen, i den gyseligste, eensommeste af dens Udørkner, selv mere gyselig, end alt det, der omringer mig? Og hvorfor beklage andre Orme sig for mig, naar de blive søndertraadte, da jeg dog selv vreider og vaander mig under Hjulet?"

„J kan have mistet alt dette,“ svarede Halbert i den smerteligste Bevægelse, „Land, Venner, Guds og Formue; J kan have mistet alt dette, men saa tungt et Hjerte, som mit er, har J ikke, thi J har ingen Gracy Armstrong mistet. Og nu er mit sidste Haab borte, og jeg skal aldrig see hende mere!“

Dette sagde han i en Tone, der røbede den dybeste Sorg. En lang Tausshed fulgde, thi Erindringsgen om hans Brud havde qvalt den stakkels Halberts stormende Følelser. Førend han var i Stand til igjen at tiltale Eneboeren, kom en tør Knokkelhaand med lange Fingre ud af Vindvet, og i det den lod med lydelig Klang en stor Læderpung falde til Jorden, talde en raa Stemme igjen til Halbert:

„Der — der ligger Balsam mod enhver menneskelig Elendighed; i det mindste holder ethvert elendigt Menneske det derfor. Gage! vend tilbage, to Gange saa rig, som du var igaar, og piin mig ikke

meer med Spørgsmaal, Klager eller Tab; alt er mig lige forhadet."

„Bed Himlen! det er Guld!" raabte Elliot i det han betragtede Indholdet; derpaa vendte han sig igjen til Eremitten: „Jeg er Eder meget forbunden for Eders gode Villie. Jeg vilde gjerne give Eder Pant for Pengene, eller en Forskrivning i mine Marker i Wideopen. Men, for at tale oprigtigt, Elshie! har jeg dog ikke stor Lyst til at tage imod Eders Guld, naar jeg ikke rigtig veed, hvor det er kommet fra; det kunde maaskee forvandle sig til Flintesteen og be-
drage en fattig Mand."

„Eensfoldige Løffe!" svarede Dværgen, „det Snavs der er saa ægte Gift, som der nogensinde er opgravet af Jordens Skjød. Tag det — brug det, og gid det maae bekomme dig, som det har bekommet mig!"

„Men jeg siger Eder," svarede Elliot, „det var ikke angaaende mine Eiendomme jeg vilde spørge Eder til Raads. Det er sandt, det var en skønne Gaard, og vidt omkring fandtes ikke smukkere Dvæg; men lad det være hvor det vil, naar I blot kan vise mig paa Spor efter den arme Gracy, saa vilde jeg gjerne være Eder tjenstskyldig mit hele Liv igjennem i alle de Ting, der ikke angaae min Sjæls Vel. O, tael, Elshie! tael Mand!"

„Belan da!" svarede Dværgen, som om Halberts Paatrængenhed havde overvundet ham, „hvis du ikke har nok i din egen Ulykke, naar du ogsaa vil be-

læsse dig med Andres, saa søg hende, som du har mistet i Westen.

„I Westen, det Ord indbefatter meget.“
 „Det er det sidste jeg har i Sinde at bruge,“ svarede Dværgen, i det han slog Skaaden for Vindvet og overlod det til Halbert at gjøre Brug af det Vink han havde givet ham.

„I Westen! i Westen! — tænkte Elliot, paa den Kant er Landet dog temmelig roligt, med mindre det skulde være Jacob fra Buskhulen, — men han er for gammel til saadanne Streger. — Westen! — ved min syndige Sjæl! det maa være Westburnflat. Elshie! siig mig blot et eneste Ord! Gjætter jeg ret? Er det Westburnflat? Har jeg Uret, saa siig det! Jeg vilde ikke gjerne bruge Vold mod en uskyldig Nabo — intet Svar? — Det maa være den røde Røver — Jeg havde ikke tænkt, at han turde vove sig mod mig og saa mange, som vi ere. — Han maa dog sikkert have bedre Hjælp at stole paa, end fra hans cumberlandske Venner! — Farvel Elshie, og tusind Tak! — Paa Pengene ligger der nu ingen Magt, thi jeg maa bort og støde til mine Venner ved Trystingmose — Dersom I ingen Lyst har til at aabne Vindvet, kan I hente Pungen naar jeg er borte.“

Endnu fulgte intet Svar.

„Han er døv, eller trodsig, eller begge Dele tillige; men jeg har ingen Tid til at staae og sladdre her.“

Derpaa reed Halbert Elliot afsted til Pladsen, som han havde nævnet for hans Venner.

Fire eller fem Ryttere vare allerede forsamlede

ved Trystingmose. De stode sammen og holdt Raad, medens deres Heste græssede under Poplerne, der hang ud over det sumpige Vand. En talrigere Hov saae de komme fra Syden; det var Earnscliff og hans Folk. De havde fulgt Sporene af Dvæget lige til de engelske Grændser, men gjort Holdt, da de erfarede at en betydelig Styrke var bragt sammen af nogle jacobitiske Udelsmænd, og at der var Tidender om en Opstand i forskjellige Dele af Skotland. Dette betog den nylig begaaede Daad Udseendet af personligt Fiendskab, og Earnscliff troede nu, at man maatte betragte den som et Tegn paa Borgerkrig. Den unge Mand hilsende Halbert med den meest oprigtige Deeltagelse og undersøgte ham om det, han havde erfaret. „Da,“ sagde Elliot, „vil jeg aldrig vige fra Stedet, dersom den gamle Ellieslaw ikke har en Haand med i Spillet! I veed, at han staaer i Forbindelse med de cumberlandske Katholiker, og det stemmer godt overeens med det, Ellshender hmytede om Westburnflat. Ellieslaw har altid beskyttet ham og han vil først paa egen Haand plyndre og afvæbne Landet, førend han bryder løs.“

Nogle erindrede nu, at de havde hørt Roverne yttre, at de handlede for Jacob den ottende og skulde afvæbne alle Oprørere. Andre havde hørt Westburnflat rose sig af, at Ellieslaw snart vilde være under Baaben og at han selv skulde erholde en Kommando, og at de vilde blive slemme Naboer for den unge Earnscliff og for alle dem, der opstode for den nuværende Regjering. Af disse Omstændigheder sluttede Alle, at Westburnflat havde udført denne Streg paa Ellieslaws

Befaling, og de bleve enige om, strax at bryde op til den forstes Huus og, om mueligt, at forsikke sig hans Person. Imidlertid vare flere af deres Venner stødte til dem, hvorved deres Antal var voget til tyve Mand; alle forsynede med raske Gangere, men kun middelmaadigt og ganske forskjelligt bevæbnede.

En Aae, der kommer fra en snæver Dal imellem Høiene, træder ved Westburnsflat ind i en aaben, sum-
pig Slette, der udstrækker sig henimod en halv Mil til alle Sider og giver Egnen sit Navn. Paa dette Sted forvandler Vandets Character sig pludseligt, og fra en munter, henstyrtende Bjergstrom forandrer det til en Sump, der, lig en blaae opsvulmet Slange, slæber sig igjennem Sletten i store, langsomme Bugter. Ved Bredden, omtrent i Midten af Sletten, kneisfede Taarnene af Westburnsflat, en af de faae befæstede Borge, der fordum vare saa talrige i disse Grændseprovincer. Grunden, hvorpaa den stod, hævede sig paa en Strækning af et Par hundrede Fod lidt efter lidt over den moradsige Hede. En Wei, belagt med Græs-
Tørv, slyngede sig hen til Taarnet, men den Fremmede kunde ikke kjende den fra den farlige, uigjennemtrængelige Sump, som omgav den. Alene Eieren af Taarnet og hans fortrolige Venner kjendte denne krumme, vanskelige Wei, paa hvilken alene de, som undertiden besøgte dem, kunde komme til Borgen. Men i den Hob, der havde samlet sig under Earnscliff's Anforsel, befandt sig Nogle, der kunde tjene som Weivisere, thi, endskjønt Besidderens Sind og Levemaade vare almindelig bekjendte, beskyttedes han dog af den

Tids urigtige Begreber om Eiendomsretten fra den Foragt, hvormed man vilde have betragtet ham i et mere oplyst Land. Han blev af sine fredeligere Naboer omtrent saaledes bedømt, som en Spiller, Dranker eller Odeland i vore Dage. Vel blev hans Selskab affkøyet og hans Levemaade fordømt, men hans Haandtering blev ikke brændemærket med nogen uudslettelig Skam. Saaledes blev Forbittrelsen mod Westburnsflæt ikke saameget opvakt ved det Skjændige i hans Foretagender, der ikke vare anderledes, end man kunde vente det af en Røver, men ved den Omstændighed, at det var udøvet mod en Nabo, der ingen Anledning til Strid havde givet, mod en af deres Venner og især mod en Elliot, til hvis Clan de fleste af dem hørte. Det var derfor ikke at undres over, at flere af Hoven vare vel bekendte med Veien til Røverens Bolig, og kunde føre deres Kamerater saaledes, at de snart befandt sig paa fast Grund tæt foran Taarnet af Westburnsflæt.

Niende Capitel.

Dg Kjempen sagde til Ridderen bold:
 Jeg giver den hulde No i din Bold;
 Befri mig hurtigt fra hende og dig!
 De rødmande Kinder og Diets Lyn,
 Omhvælvede af de dunkle Bryn,
 Til Kamp ei bevæge mig.

Romance om Falken.

Taarnet, for hvilket de nu stode, var en lille firkantet Bygning af skummelt Udseende. Murene vare

af anseelig Tykkelse og forsynede med Vindver eller Hulle-
 ler, der tjende istedetfor Vindver, og snarere syntes
 indrettede til at bruges som Skydehuller i Tilfælde af
 en Beleiring, end til at indlade Lyset i Værelserne.
 Desuden saae man paa alle Sider af Muren Skydes-
 skaar anbragte, og et Brystværn, under hvilket der
 hævede sig et fladt, med graae Stene bedækket Tag.
 Et eneste lille Vagttaarn, hvis Dør var forsynet med
 store Jernsom, ragede frem over Muren og stod ind-
 vendigt i Forbindelse med Taget ved en lukket Vindel-
 trappe. Det forekom Nogle af Hoben, at der var
 Nogen skjult i dette Vagttaarn, for at iagttage deres
 Bevægelser; og de bleve bestyrkede i deres Mening, da
 de saae en Dvindehaand række et Lorklæde ud af et
 snævert Skydehul, som om den vilde give dem et
 Tegn. Halbert var ude af sig selv af Glæde og Hen-
 rykkelse. „Det er Gracys Haand og Arm,“ sagde
 han, „jeg kunde sværge derpaa, thi jeg kjender hende
 blandt Tusinde. Saadan en Arm findes ikke paa den-
 ne Side Bjergene, — vi ville frelse hende Karle! om
 vi skulle nedrive Taarnet Steen for Steen.“

Earnscliff tvivlede vel om Muligheden af at selv
 en Elskers Dine kunde gjenkjende en smuk Piges Arm
 i en saadan Afstand; men han vilde intet sige, der
 kunde tilintetgjøre hans Vens opblussende Haab; og
 saaledes besluttede man at opfordre Besætningen.

De Bevæbnedes Skrig og Lyden af nogle Horn
 bragte endelig et gammelt, hæsligt Dvindeansigt frem
 i et Skydeskaar, der var anbragt tæt ved Indgangen.
 „Det er Kæverens Moder,“ sagde en af Ellioterne,

„hun er ti Gange værre end han selv og vidtbergytet for alt det Onde, hun har begaaet her i Landet.“

„Hvem er I? Hvad vil I?“ spurgte den værdige Matrone.

„Vi søge William Græme af Westburnflat;“ svarede Earnscliff.

„Han er ikke hjemme,“ svarede den Gamle.

„Naar drog han hjemme fra?“ vedblev Earnscliff.

„Det kan jeg ikke sige Eder,“ gjennælede Portnerfsken.

„Naar kommer han igjen?“ spurgte Halbert Elliot.

„Det veed jeg heller ikke,“ svarede den uover-
talelige Taarnvægterske.

„Er der ingen i Borgen foruden Jer?“ spurgte Earnscliff igjen.

„Ikke en levende Sjæl;“ svarede den Gamle.

„Saa luk Porten op og lad os komme ind!“ svarede Earnscliff, „jeg er Fredsdommer og paa Spor efter en beviist Forbrydelse.“

„Djævelen fare i deres Fingre, der skyder Skaaden tilbage for Eder!“ svarede Portnerfsken, „mine skulle sikkert ikke gjøre det. — Skammer I Eder ikke ved at komme med saadan en Bande, med Sværd og Spyd og Stormhuer, for at forfrække en stakkels eensom Enke?“

„Vi har bestemt Underretning,“ svarede Earnscliff, „vi søge efter Gods af stor Værdi, der er bortrøvet paa en voldsom Maade.“

„Og en ung Pige,“ faldt Halbert ham i Dre

det, „der paa en grusom Maade er gjort til Fange, og som er ti Gange saa meget værd som alt Godset.“

„Dg jeg advarer Eder,“ vedblev Earnscliff, „I kan paa ingen anden Maade bevise Eders Søns Uskyldighed, end ved at lade os komme ind og roligt gjennemføge Huset.“

„Dg hvad vil I gjøre naar jeg ikke lukker Porten op for Eders Bande?“ sagde den gamle Dame spottende.

„Bane os en Wei med Kongens Nøgle,“ raabte Halbert truende, og saa dreie Halsen om paa hver levende Skabning, vi finder i Huset, hvis I ikke godsvilligt overgiver Eder.“

„Den man truer, lever længe!“ sagde den Gamle i den samme spottende Tone, „seer I Tjerngitteret der? — prøv Eders Kræfter derpaa, godt Folk! det har holdt ganske andre Karle ud, end I er.“

Med disse Ord drog hun sig under en svingrende Latter tilbage fra den Uabning, hvorigjennem hun havde holdt Samtalen.

Beleirerne holdt Krigsraad. Murene vare saa tykke og Vindverne saa smaae, at Borgen endog kunde i nogen Tid have gjort det svære Skjts Modstand. Indgangen var forsvaret, ved en stærk Gitterdør af støbt Jern og saa stærk og tung, at den syntes at kunne modstaae enhver Kraft. „Øxer og Hamre,“ sagde Hugo, Smeden fra Kingleburn, „hjælper ikke her; ligesaa godt kunde vi slaae paa Porten med en Pibestilk.“

I det Underste af Porthvælvingen befandt sig om-

trent ni Fod fra den yderste Dør, thi saa tyk var Muren, en Vnden af Egetræ, der overalt var beslaaet med Jern og forsynet med uhyre Spiger. Desuden troede de heller ikke den Gamles Forsikkring, at hun udgjorde hele Besætningen. Nogle vilde endog have bemærket Spor af en Hest paa Veien til Taarnet, hvilket syntes at tilkjendegive, at der nylig havde passeret Noget i den Retning.

Til alle disse Vanskeligheder kom deres Mangel paa Hjælpemidler til at angribe Borgen. Man havde intet Haab om at skaffe sig Stiger, der vare lange nok til at naae det Øverste af Muren, og Bindverne vare ikke alene meget snævre, men endog forsynede med Jernstænger. Der kunde altsaa intet Spørgsmaal være om at storme Pladsen, endnu mindre om at undergrave Murene, da Beleirerne aldeles vare blottede for Redskaber til et saadant Foretagende. Lige saalidet vare de forsynede med Hjælpemidler, der kunde sætte dem i Stand til at forvandle Beleiringen til en Blokade, ved hvilken de ogsaa havde at frygte for at Røverens Staldbrodre vilde komme ham til Hjælp, og undsætte Borgen. Halbert skar Tænder, da han gik rundt omkring Muren og ikke kunde finde paa noget Middel til at tage Fæstningen med Magt. Pludselig raabde han! „Og hvorfor gjøre vi ikke, hvad vore Forfædre pleiede at gjøre? Haand paa Bærket, Kammerader! Lader os afhugge Buske og Krat, stable dem op foran Døren og ryge den gamle Drage, som om det var en Side Flekk!“

Strax udførte man hans Forslag. Nogle afhug

med Sværd og Knive de Elle og Tjørnebuske, der voxte langs med den sumpige Nabred, og som for det meste vare tørre, altsaa vel skikkede til Hensigten; andre begyndte at opstable dem uden for Døren og saa tæt som mueligt ved Jerugittret. Ved et af deres Geværer skaffede de Ild, og Halbert bar allerede den flammende Brand hen til Baalet, da Roverens skumle Ansigt og en Bøsssepibe viiste sig i et af Skydehullerne tæt ved Indgangen. „Jeg takker Eder mange Gange,“ sagde han spottende, „fordi I har bragt mig saameget Brænde samraen til Vinteren, men dersom I med Luntten der kommer et eneste Skridt nærmere, skal det være det dyreste Skridt, I nogensinde har gjort!“

„Det vil jeg dog see!“ raabte Halbert og nærmede sig uforsærdet med Branden.

Roveren lagde an; men til Lykke for den brave Halbert sleg Geværet Klif. I det samme Dieblif stroisfede Carnscliff, der sigtede paa det lidet han igjennem Nabningen blev vaer af Roveren, Skurkens Ansigt. Sandsynligviis havde han troet, at han var sikker paa sin Post, thi neppe føelte han Saaret, hvor ubetydeligt det endogsaa var, førend han strax forlangte en Stilstand og vilde vide, „hvad de meente med at angribe saaledes en fredelig og ærlig Mand og at udgyde hans Blod paa en saa lovstridig Maade?“

„Vi forlange Eders Fange udleveret,“ svarede Carnscliff.

„Hvad vedkommer hun Eder?“ gjentog Roveren.

„Det har I,“ sagde Earnscliff, „der med Magt holder hende indespærret, ingen Ret til at spørge om.“

„Nu, jeg troer, jeg kan gjætte det,“ svarede Roveren; „velan, mine Herrer! jeg har ingen Lyst til at indlade mig i en Kamp for hendes Skyld, og udgyde Eders Blod, skjønt Earnscliff ikke har taget i Betænkning at udgyde mit — og han træffer Maalet, om det saa ikke var større end en Krone — For altsaa at forekomme videre Ulykke, er jeg villig til at udleve den Fangne, naar I saa vil være tilfreds.“

„Og Halberts Gods?“ raakte Simon af Hackburn. Tænker I, at I kan plyndre vore Stalde og Følde som en gammel Qvindes Hønselhus?

„Saa sandt jeg lever,“ svarede Wilhelm af Westburnsflat, „saa sandt jeg lever, har jeg ikke eet Stykke af hans Dvæg. Det er altsammen for længe siden over Heden. Der er ikke saameget som et Horn i Borgen. Men jeg vil see til om det er mueligt at bringe noget af det tilbage igjen; om to Dage vil jeg og Halbert mødes ved Castleton med to Benner paa hver Side. Da vil vi see til om jeg ikke kan træffe et Forlig med ham og godtgjøre den Uret, der er begaaet.“

„Nu vel!“ svarede Elliot, „det lader sig høre! Lad Dvæget gaae Pokker i Vold!“ vedblev han til sine Fætttere, „for Himlens Skyld, Benner! taler ikke meer derom! Lad os blot rive den arme Gracy ud af Kløerne paa denne Helvedhund!“

„Vil I give mig Eders Ord, Earnscliff! sagde Roveren, der endnu dvælede ved Måbningen, og for-

sikke mig med Eed og med Haand og Mund, at jeg frit kan komme og gaae, og have fem Minuter til at aabne Porten og fem til at lukke den igjen og at slaae Skaaden for? Thi i kortere Tid kan jeg ikke gjøre det, da den gaaer trangt. Vil I det?"

„I skal have tilstrækkelig Tid,“ sagde Earnscliff, jeg lover Eder det paa Ere og Samvittighed, med Haand og Mund.“

„Gaa hi et Dieblif!“ svarede Westburnflat; „men hør! gaae hellere et Pistolskud bort fra Porten. Ikke fordi jeg tvivler paa Eders Ord, Earnscliff! men det er dog bedre, naar man er sikker.“

„O Ven! tænkte Halbert, idet han gik tilbage, „havde jeg blot dig alene, og et Par vakke Drengede hos, for at see at det gik ærligt til; du skulde ønske at du havde bruffet Arme og Been, for du rørte ved min Eiendom!“

„Den feige Hare!“ sagde Simon af Hackburn, ærgerlig over den hurtige Overgivelse af Borgen, „han krøb snart til Kors; da maae jeg sige, hans Fader var en anderledes Karl.“

Imidlertid blev den indre Dør aabnet og Rovers Moder viiste sig i Rummet imellem hvin og det yderste Gitter. Wilhelm kom selv frem med et Fruentimmer ved Haanden og den gamle Kone lukkede omhyggeligt Gitteret efter ham og blev staaende som et Slags Skildvagt.

„Kun een eller to af Eder maae komme frem,“ sagde den Fredløse, for at overtage hende frisk og uskadt af mine Hænder.“

Halbert styrtede sin forlovede Brud imøde; Earnscliff fulgte langsommere for at beskytte ham mod Forræderi. Men pludselig blev Halbert staaende i den smerteligste Forbauselse, medens Earnscliff overrasket fordobblede sine Skridt. Det var ikke Gracy Armstrong, men Miss Isabella Vere, hvis Befrielse var bleven bewirket ved deres Ankomst til Taarnet.

„Hvor er Gracy? hvor er Gracy Armstrong?“ raabte Halbert ude af sig selv af Raseri over Feiltagelsen.

„Ikke i mine Hænder,“ svarede Westburnsflat, „I maae gjerne gjennemsoge Taarnet, dersom I ikke troe mig.“

„Du falske Skurk!“ raabte Elliot, i det han sigtede paa ham, „du skal gjøre mig Regnskab for hende eller døe paa Stedet!“

Hans Venner løb til, tog Geværet fra ham, i det de raabte alle som een, „Holdt, Halbert! han har givet sit Ord — vi har svoret! Vi maae holde Væbenstilstanden med Westburnsflat, var han endog den største Skurk paa Jorden!“

Saaledes beskyttet fik Roveren sin Forvovnehed igjen, der var bleven dæmpet ved Elliots truende Gebærder.

„Jeg har holdt mit Ord, mine Herrer!“ sagde han, „og jeg haaber at I ikke vil fornærme mig. Et denne ikke den Fangne, som I søge, vedblev han vendende sig til Earnscliff, saa giv mig hende tilbage igjen. Jeg er hendes Frender ansvarlig for hende.“

„For Guds Skyld, Herr Earnscliff!“ sagde

Isabella, klyngende sig til hendes Befrier, „beskyt mig! forlad mig ikke, da hele Verden synes at have forladt mig!“

„Frygt ikke!“ hviskede Earnscliff, „med mit Liv beskytter jeg Dem.“ Derpaa vendte han sig til Westburnsflat: „Skurk!“ raabte han, „hvor tør du vove at fornærme Frokenen?“ —

„Hvad det angaaer, Earnscliff!“ svarede Røveren, „da kan jeg aflægge Regnskab til ham, der har større Ret til at spørge derom end I! Men I, som kommer med væbnet Haand og tager hende fra den, hendes Frender har betroet hende til, hvorledes kan I forsvare det? — Men det er Eders egen Sag. Ingen enkelt Mand kan holde Borgen mod tyve. En Skjælm der gjør mere, end han kan!“ —

„Han lyver,“ hviskede Isabella, „med Magt har han ført mig bort fra min Fader.“

„Maaskee har han kun villet, at I skulde troe det. Dog, det er ikke min Sag, lad det være, som det vil! — Udsaa vil I ikke give hende tilbage?“

„Tilbage til Eder, Skurk? paa ingen Maade!“ svarede Earnscliff, „jeg beskytter Miss Vere og føret hende i Sikkerhed hvorhen hun ønsker det.“

„Ja, ja!“ sagde Røveren, „det har I vel allerede afgjort med hverandre.“

„Og Graen?“ afbrød Halbert ham, i det han søgte at rive sig løs fra sine Venner, der prælede for ham om Helligheden af det givne Leide, der havde bevæget Røveren til at gaae ud af sit Laarn. „Hvor

er Gracy?" skreeg han og styrtede med Sværdet i Haanden ind paa Westburnsflat.

„For Guds Skyld, Halbert! hør mig dog!“ raabte denne og da han saae sig saaledes i Knibe, vendte han om og tog Flugten. Hans Moder aabnede ham strax Bitteret og lukte det igjen efter ham. Men Halbert hug efter Roveren med saadan Kraft at hans Sværd gjorde en betydelig Spalte i Dørfarmen, der endnu vises som et Beviis paa hiin Tids Menneskers overordentlige Kræfter. Førend Halbert kunde gjentage Hugget, var Døren lukket og laaset og han maatte vende tilbage til sine Kammerater, der nu lavede sig til at ophæve Beleiringen af Westburnsflat. De paa- stode, at han skulde ledsage dem.

„J har allerede brudt Vaabensstilstanden,“ sagde Richard fra Dalen, „vi maae bære Omsorg for, at J ikke begaaer flere dumme Streger og gjør Eder selv til en Spot for Egnen, naar det hedder at J volder Eders Venner Strid under Vaabensstilstanden. Vi til Mødet i Castleton, som J er kommen overeens om, og dersom han da ikke giver Eder Erstatning, da skal han bøde med sit Hjerteblod. Men lad os nu gaae fornuftigt tilværks og holde Ustalen. J skal see, vi faae Gracy igjen og Køerne med!“

Disse koldblodige Forestillinger vare spildte paa den ulykkelige Elsker. Men da han ikke kunde erholde Bistand af sine Naboer og Frender, uden under deres egne Betingelser, saae han sig nødt til at give efter for deres Begreber om Tro og Love og retfærdig Fremgangsmaade.

Earnscliff forlangte nu at nogle af hans Venner skulde ledsage ham, for at bringe Miss Isabella Vere tilbage til hendes Faders Slot Ellieslaw, thi derhen ønskede hun at blive ført. De vare strax villige og fem eller sex unge Mennesker tilbøede sig at følge ham. Halbert var ikke blandt disse. Dagens Hændelser og den sidste Feiltagelse havde næsten knuset hans Hjerte; mismodig vendte han tilbage for at tage Forholdsregler til hans Families Underholdning og Beskyttelse og for at overlægge med sine Naboer, hvad der var at gjøre, for at faae Gracy Armstrong igjen. De Dvrisge adspredte sig i forskjellige Retninger, saasnart de vare komne over Heden. Roveren og hans Moder holdt Die med dem fra Taarnet, indtil de tabte dem af Syne.

Tiende Capitel.

I Nat fra min Eftedes Dør jeg gik,
 Omhyngt af Sneens Krands —
 Jeg ited' derhen, da Rosens Blad
 Sig baded' i Solens Glands.

Gammel Ballade.

Forbittret over sine Venners Kulde i et Unliggende, der angik ham saa nær, havde Halbert revet sig løs fra Selskabet og var nu paa sin eensomme Hjemvei. „For Djævelen!“ sagde han, i det han utaalmodigt sporede sin trætte, snublende Hest, „Du er ligesom alle de Andre! Har jeg ikke opfødt og fo-

ret og pleiet dig med min egen Haand; og nu vil du være doven og brække mig Halsen i min største Nød! — Men du bærer dig ad som alle de Andre. Den af dem der vedkommer mig mindst, er dog mit Næstnæstfødsfendebarn, og jeg havde gjerne givet Liv og Blod for ham og tjent ham baade Nat og Dag, og nu viser de den Stratenrøver Westburnsflat mere Deeltagelse, end deres egen Fætter! Men skulde jeg ikke kunde see Lysene i Heughfoot? — Ak!“ vedblev han, „hverken Kul eller Lys vil brænde meer i Heughfoot! Naar det ikke var for min Moders og mine Søstres og den stakkels Gracys Skyld, kunde jeg have Lyst til at give Hesten af Sporerne og styrte mig i det dybeste Vand, for at gjøre Ende paa det.“ — I denne trøstesløse Stemning reed han til Hytten i hvilken hans Familie havde funden Tilflugt.

Da han nærmede sig Døren hørde han sine Søstres Hvissen og Fnisen. „Fanden er faret i de Dvindfolk!“ sagde han ved sig selv, „de ville spøge og lee, om endog deres bedste Ben laae paa Baaren — og dog er jeg glad over, at de ere saa vel tilmode, de stakkels, tosfede Dyr! paa mig hviler vist nok al Sorg og Byrde, og ikke paa dem.“

Medens han overveiede dette, bandt han sin Hest under et Skur. „Der maae du nu staae uden Stald og Krybbe, du ærlige Dreng!“ sagde han til Dyret, „vi ere begge komne lige vidt; det var bedre for os to, om vi vare blevne siddende dernede i Moxradset!

Han blev afbrudt af hans yngste Søster, som

kom løbende ud af Hytten og raabde til ham i en kunstlet Tone, som om hun vilde undertrykke den Bevægelse, hun var i: „Nu! hvad gjør du da saalænge her, Halbert! Her er en fra Cumberland, der har ventet paa dig over i een Time. Skynd dig ind, jeg skal nok tage Sadeln af Hesten.“

„En fra Cumberland!“ raabde Elliot, kastede Tommen til sin Søster og styrtede ind i Hytten. „Hvor er han? hvor er han?“ raabde han, og saae sig nysgjærrigt om, men da han ingen saae uden Fruentimmer, lagde han til: „bringet han Esterretning om Gracy?“

„Han kunde ikke vie et Dieblif længer;“ sagde den ældste Søster med undertrykt Latter.

„Lad være Børn!“ sagde den gamle Matrone i en mild, men bebreidende Tone, „I maae ikke saaledes plage Eders Broder Halbert. See dig om, min Søn, om her ikke er Flere end i Morges!“

Halbert saae sig utaalmodigt om: „Her er I og de tre Piger.“

„Nu er der fire, Halbert!“ sagde den Yngste, der i det samme traad ind.

Et Dieblif derefter laae Gracy Armstrong i Halberts Arme. Da hun havde taget en af hans Søsters Klæder paa, havde han ved sin første Indtrædelse ikke gjenkjendt hende. „Hvor kunde du gjøre mig dette?“ sagde Halbert.

„Jeg er ikke Skyld deri;“ svarede Gracy og søgde at bedække sit Ansigt med sine Hænder, for at skjule sin Rødmen og afværge den Strøm af Rys,

hvormed hendes Brudgom overvældede hende, for at straffe hende for hendes List. — „Jeg er ikke Skyld deri, du maage kysse Hanne og de Andre; det er dem, der har funden paa det.“

„Det vil jeg ogsaa,“ sagde Halbert og kyskede og omfavnede Søstrene og Bedstemoderen hundrede Gange, medens de Alle baade loe og grød af Glæde. „Jeg er det lykkeligste Menneſke!“ sagde Halbert endelig og sank udmattet ned paa en Stool, „jeg er det lykkeligste Menneſke paa Jorden!“

„Da, mit fjære Barn!“ sagde den gode gamle Kone, der ikke lod nogen Leilighed til at erindre om Gud gaae unyttet forbi, og omhyggeligt iagttog de Dieblikke, da Hjertet var meest aabent for saadanne Paamindelser — da, min Søn! bør du prise ham, der fremkalder Smil af Taarer, Glæde af Kummer, ligesom han fremkaldte Lys af Mørke og Verden af Intet. Var det ikke mit Ord, at, naar du sagde: „Hans Villie ſkee, vilde du og komme til at ſige: Hans Navn være lovet?“

„Det var det; det var Eders Ord, Bedstemoder! og jeg priser ham for hans Naade, at han har ladet mig beholde ſaa god en Moder, da han fratog mig min egen;“ sagde den ærlige Halbert og greb hendes Haand, „en Moder, der formaner mig til at tænke paa ham baade i Sorg og i Glæde!“

Et Par Minuters hoitidelige Taushed blev anvendt paa at takke Forsynet i en ſagte, inderlig Bøn, for den Tabtes uventede Tilbagekomst.

Halbert underrettede ſig nu om Grags Even-

tyr. Det blev fortalt paa det omstændeligste; det Væsentligste var Følgende: Hun vaagnede ved den Tummel Røverne ved deres Indbrud gjorde i Huset og som blev forøget ved Tjenestefolkenes Modstand; klædte sig paa i en Hast, løb ned ad Trapperne og, da hun gjenkjendte Westburnflat, hvis Maske var falden af, var hun saa uforsigtig at nævne hans Navn og bede ham om Skaansel. Strax stoppede Røveren hende et Klæde i Munden, trak hende ud af Huset og satte hende paa en Hest bag ved en af hans Kammerater.

„Jeg brækker Halsen paa den Skurk!“ sagde Halbert, „om han saa var den eneste Græme i det hele Land.“

Hun blev ved at fortælle, at Hoben, der forde hende bort, drog mod Syden, og drev det røvede Qvæg foran sig, indtil de kom over Grændsen. Der kom en Mand, som hun gjenkjendte som en af Westburnflats Slægtninge, ilende til dem, og sagde til Anføreren at hans Fætter havde faaet at vide fra en sikker Haand, at det vilde gaae ham ilde, hvis Pigen ikke strax blev givet tilbage til hendes Venner. Efter at de havde raadslaaet en kort Tid, gav Anføreren sit Samtykke. Gracy blev sat paa Hesten bag ved hendes nye Bevogter, der uilksomt og i den dybeste Taushed valgde den mindst besøgte Wei til Heughfoot. Inden Aften kom de i Nærheden af Gaarden, og han forlod den udmattede og forskrækkede Pige omtrent en Tjerdingsvei fra hendes Hjemstavn.

Fra alle Sider fulgde nu mange hjertelige Ryls

ønskninger. Da de første Glædesfølelser vare forbi, fremtrængde sig flere mindre behagelige Betragtninger.

„Det er et elendigt Sted for Eder alle,“ sagde Halbert og saae sig omkring, „jeg selv kan nok sove der ude hos min Hest, det har jeg gjort saa mangen god Gang oppe blandt Bjærgene, men hvorledes I skulle bære Eder ad, begriber jeg ikke! Og hvad der er det Værste, jeg kan ikke forandre det. Og hvad der endnu er det Værste af Alt, Morgenens kan komme og de følgende Dage, og vi ere endda lige nær.“

„Det var en Grusomhed, en Nederdrægtighed,“ sagde en af Søstrene, i det hun ligeledes saae sig om, „at bringe en fattig Familie til Bettelstaven.“

„Og ikke lade os beholde det Allermindste!“ sagde den yngste Broder, der nu traad ind, „ikke saa meget som et Faar eller Lam, eller noget andet levende Creatur!“

„Derfor de havde noget udstaaende med os,“ begyndte Henrik, den anden Broder, „vare vi da ikke villige til at afgjøre det paa en anden Maade? Og at det saa skulde træffe sig at ingen af os var hjemmel For Satan! havde vi været her, William Græme skulde have faaet en Profest — men han har den tilgode endnu, ikke sandt Halbert?“

„Bore Nabeer have bestemt en Dag, paa hvilken vi skal mødes med ham i Castleton, for at forlige os;“ sagde Halbert bedrøvet; „de ville afgjøre det paa deres egen Maade; ellers har vi ingen Hjælp at vente af dem.“

„Forlige os med ham?“ raabde begge Brødre-
ne paa eengang, — „efter en saadan Handling? et
saadant Overfald, hvis Mage ikke er hørt i Landet
siden de gamle Røvertog?“ —

„Sandt, Brødre, sandt! mit Blod kogde og-
saa, men Synet af Gracy har igjen bragt det i Ro-
lighed.“

„Men hele vort Forraad, Halbert?“ sagde Jo-
han Elliot, „vi ere ødelagte i Bund og Grund. Hen-
rik og jeg har været ude i Marken for at see efter,
men de har ikke levet saa meget som saa. Jeg veed
ikke hvad vi skal tage os for — vi maa vel gaae i
Krig, tænker jeg. Westburnsflad har ingen Evne til
at erstatte Skaden om han endog havde Willien; der
er intet andet at faae af ham, end hans Blod. Han
har ikke et eneste firbenet Dyr, undtagen det elendig-
ge Og, som han forlænge siden har redet til Skamme
paa hans natlige Røvertog. Vi staae ikke til at
hjælpe!“

Halbert kastede et kummerfuldt Blik paa Gracy
Armstrong, der slog Pinene ned og drog et Suk.

„Læber ikke Modet, Børn!“ sagde Bedstemode-
ren; „vi har gode Venner, der ikke ville glemme os i
vor Nød. Der er Sjr Thomas Kittleloof, han er
mit Næstfødsfendebarn paa modrene Side. Han var
en af Commissarierne ved Foreningen, hvorved han
fortjende sig en god Skilling og blev Ridder og Ba-
ronet ovenikjøbet.“

„Han vil ikke give os en Skilling, for at redde
os fra Hunger,“ svarede Halbert; „og gjorde han

det endog, vilde Brodet, som jeg kjøbde for hans Penge, blive siddende fast i Halsen, naar jeg tænkte paa, at de ere en Deel af Betalingen for det-stakkels gamle Skotlands Krone og Uafhængighed."

"Der er ogsaa Lairden af Dunder, en af de ældste Familier i Tiviotdalen."

"Han er sat fast, Moder! han sidder i Midlothians Hjerte for et tusinde Mark, som han har laant af Skrивeren, Saunders Wylliccoat."

"Stakkels Mand!" raabde Matronen, "kan vi ikke sende ham Noget, Halbert?"

"J glemmer, Bedstemoder; at vi selv trænge til Hjælp;" svarede Halbert noget fortrydeligt.

"Ja, sandelig gjorde jeg saa!" sagde den godmodige Kone, "jeg glemde det i dette Dieblif. Det er saa naturligt at tænke paa sine Slægtninger førend paa sig selv. Men den unge Earnscliff?" —

"Han har selv meget lidt, og et stort Navn at holde ved lige;" svarede Halbert; "det var en Skam at falde ham til Besvær med vor Elendighed. Jeg maa sige Eder Bedstemoder! det nytter kun lidt, at J sidder der og opregner alle Eders Frender og Venner, som om der var en Trolddem i deres Navne, der kunde hjælpe os ud af Nøden. De Fornemme have forglemmt os, og de, der ere vore Ligemand, have nok at gjøre med dem selv. Vi har ingen Ven, der kan eller vil hjælpe os til at opbygge vort Hus igjen."

"Da, Halbert! maae vi sætte vor Lid til ham,

der endog formaaer at fremkalde Venner og Hjælp af den nøgne Hede, som man pleier at sige!"

Halbert sprang op: „J har Ret, Bedstemoder!" raabde han, „J har sandelig Ret! Jeg kjender en Ven paa den nøgne Hede, der baade kan og vil hjælpe. Denne Dags Hændelser har reent forvirret mit Hoved. Jeg lod i Morges saameget Guld ligge paa Steenheden, at jeg kunde opbygge Henghfoot to Gange derfor, baade med Stuehuus, Stald og Lade, og Elshie vil ikke misunde os det, naar vi behøve det; det er jeg vis paa!"

„Elshie?" sagde Bedstemoderen forundret, „hvilken Elshie mener du da?"

„Hvem skulde jeg mene, uden den brave Elshie, den floge Mand paa Steenheden?"

„Det forbyde Gud, mit Barn! at du vilde hente Vand af en forfalden Brønd, eller søge Hjælp hos dem, der have med den Onde at bestille! Der var aldrig Lykke ved deres Gaver eller Raade paa deres Veie! og hele Landet veed, at det ikke er rigtigt med Elshender! O, dersom der var Lov og Ret i Landet, og Riget blomstrede ved Fred og Retfærdighed, vilde man ikke taale at en saadan Mand blev i Live! Hexer og Troldmænd ere et Onde, en Forbandelse for et Land."

„Min Tro, Moder! J maae sige hvad J vil, men jeg bilder mig ind at Hexer og Hexemestere ikke har halv saa megen Magt, som i gamle Dage. Det veed jeg i det mindste, at saadan en Ulykkesstifter, som den gamle Ellieslav, eller saadan en Skurk, som

den djævelbrændte Karl, denne Westburnsflat er en større Plåge og en værre Forbandelse for Landet, end en heel Flok af de slemmeste Hexer, der nogentid har redet paa et Kosteskafst eller dandsset paa Bloybjærg. Det vilde have været længe inden Elshie havde sat Ild paa mit Huus og Hjem og jeg vil prøve om han nu vil gjøre noget for at jeg kan faae det bygt op igjen. Han er bekjendt i hele Landet som en erfaren Mand." —

„Overlæg det vel, min Søn! betænk at hans Belgjæringer ikke have villet lykkes hos Nogen. Jakob Howden døde af den samme Sygdom, som Elshender vilde kurerer ham for. Lambsides Kæer befriede han vel fra Sygdommen, men hans Fåar døde dog bort, Efteraaret derpaa. Og dertil har jeg hørt at han spotter baade over Forsynet og den menneskelige Natur; og jeg erindrer, at du selv sagde, da du havde seet ham førstegang, at han mere lignede et Spøgelse, end et levende Menneske.“

„Stille, Moder!“ sagde Halbert, „Elshie er slet ikke saa ond; han er vist nok et frygteligt Syn for en arm Synder, og raa i sin Tale, men Skallen er være end Hjernen. Altsaa, dersom jeg havde noget at spise, thi jeg har ikke faaet en Bid siden i Morges, vilde jeg lægge mig et Par Timers Tid i Stalden og siden, saasnart Hancen gæler, ride til Manden paa Steenheden.“

„Og hvorfor ikke i Nat, Halbert?“ spurgde Henrik. „Jeg vil ride med dig.“

„Min Brune er træt,“ sagde Halbert.

„Tag min dæ!“ sagde Hans.

„Men jeg er ogsaa selv en Smule træt.“

„Du træt?“ sagde Henrik. „Skam dig! jeg veed, at du tit har været fire og tyve Timer i Sædlen og ikke et Ord om Træthed er kommet over dine Læber.“ —

„Natten er bældmørk,“ sagde Halbert i det han stod op og saae ud af Binduet, „og — for at sige Sandheden — Elshie er vist en ærlig Mand, men jeg vil dog hellere gaae til ham ved hoi lys Dag.“

„Denne aabenhjertige Tilstaaelse gjorde Ende paa alle Indvendinger, og Halbert, som saaledes valgte Middelveien mellem sine Brodres overilede Beslutning og Bedstemoderens frygtfomme Forsigtighed, styrkede sig med hvad Huset formaade, og efter at have sagt et hjerteligt Godnat til alle Sine, trak han sig tilbage til Skuret og lagde sig ved Siden af sin trofaste Gauger. Hans Brodre lagde sig paa noget Straa, som de fandt i den gamle Unes Stald, og Fruentimmerne redte deres Natteleie i Hytten saa godt, som Omstændighederne tillode det.

Saa snart Morgenens brød frem, reisede Halbert sig, striglede og sadlede sin Hest, og reed til Steenheden. Han tog ingen af sine Brodre med sig, i den Tanke, at Dværgerne var dem gunstigere, der besøgte ham alene.

„Mennekket,“ sagde han ved sig selv, da han reed frem ad Heden, „er slet ikke omgjængeligt; og een ad Gangen er ham meer end nok. Det skulde undre mig om han er gaaet ud af sit Hul, for at

tage Pungen op! Har han ikke gjort det, har en Anden vel til sin store Glæde fundet den og jeg er den qvit — Kom, Larras!" sagde han til sin Hest, i det han gav den af Sporerne, „skynd dig, min Dreng! vi maae være de første paa Pladsen, om vi kan."

Han naaede Heden, just som den begyndte at oplyses af den opstaaende Soels Straaler; den lille Bakke, han reed ned af, frembød ham et fjærnt, men tydeligt Skue af Dværgeens Bolig. Døren aabnede sig og Halbert saae nu med egne Øine det Syn, han saa ofte havde hørt tale om. To menneskelige Skikkelser (hvis Dværgeens kunde kaldes saaledes) kom ud af Eremitens eensomme Bolig, og stode, fordybede i en Samtale, stille under den frie Himmel. Den større Skikkelse bukkede sig, som om den tog noget op, der laae tæt ved Døren af Huset; derpaa gik begge nogle Skridt videre og bleve atter staaende og taledesammen. Halberts overtroiske Frygt opvaagnede ved dette Syn i sin hele Styrke. At Dværgeen skulde aabne sin Dør for en dødelig Gæst var ligesaa usandsynligt, som at Regen skulde have besluttet sig til at tilbringe Natten hos ham. I den faste Overbeviisning, at Heremesteren holdt en Samtale med en af sine tjenstvillige Mander, holdt Halbert stille, for ikke at paadrage sig enten den Enes eller den Andens Bredde ved at forstyrre dem i deres Samtale. De vare uidentvivel blevne ham vaer, thi neppe havde han holdt et Dieblisk stille, førend Dværgeen vendte tilbage til sin Hytte, og den større Gestalt, der havde ledsaget

ham, sneeg sig om bag Havegærddet og det syntes at forsvinde for den forbausede Halberts Dine.

„Har noget Menneſke ſeet Nage?“ ſagde Elliot, „men min Stilling er fortviolet; ja, var det end Belzebub ſelv, jeg maa deg vove mig til ham.“

Trods denne medige Beſlutning reed han kun langſomt frem, til han kom til det Sted, hvor han ſidſt havde ſeet den høie Skikkelse, og blev vaer en lille, ſort, lodden Ting, der laae mellem de høie He-
deurter. „Han har ingen Hund, ſaavidt jeg veed,“ ſagde Halbert, „men mangen Djævel har han vel ved Haanden. — Gud forlade mig, at jeg ſiger det! — det rører ſig ikke af Stedet, hvad det ſaa er. — Det er ſikkert en Grævling! men hvem veed hvad for Skik-
kelfer de onde Vænder paatage ſig for at forſkrække et Menneſke! — det vil maaskee fare op ſom en Love eller Krokodil, naar jeg kommer nærmere. — Jeg vil heller kaſte en Steen efter det; thi naar jeg ſted tæt ved det og det ſaa forvandlede ſig, vilde Tarras blive Sky, og det vilde være for galt at have at beſtille baade med ham og med Djævelen paa cengang.“

Han kaſtede derfor en Steen efter Gjenſtanden, der blev liggende uden at røre ſig. „Det er ingen levende Ting,“ ſagde han, „jeg troer næſten, det er den ſamme Pung, ſom han kaſtede ud af Vindvet igaar; den anden lange Perſon har ſikkert lagt den i Veien for mig.“ Han gik nu nærmere og tog den tunge Pung op, der var fuld af Guldſtykker. „Gud ſee i Naade til mig!“ ſagde Halbert, hvis Hjerte vaklede imellem det ny oplivede Haabs glade Udſigter

og Mistanken om de Hensigter, man havde med at tilbyde ham denne Sum; „Gud see i Raade til mig! det er en gruelig Ting at røre ved det, der nylig har været i Satans Kloer. Jeg kan slet ikke lade den Tanke fare, at den Onde har med det at bestille; men jeg vil gaae til Bærks som en ærlig Mand og en god Christen; der komme hvad der vil!“

I Følge heraf nærmede han sig til Døren, og efterat han flere Gange havde banket paa uden at erholde noget Svar, opløstede han endelig sin Røst og tiltalte Eremitten:

„Elshie, Fader Elshie! jeg veed at I er hjemme og vaagen. Jeg saae, at I var udenfor Døren, da jeg reed ned ad Bakken; vil I ikke komme lidt herud og tale med en, der er Eder megen Tak skyldig? — Det var altsammen sandt hvad I sagde om Westburnflat; han har sendt Gracy frisk og sund tilbage, saa at der intet er hendet mig, uden hvad jeg er istand til at bære — Vil I ikke komme lidt ud, Mand! eller i det mindste sige mig om I hører efter? — Nu! dersom I ikke vil svare, vil jeg blive ved. Det vilde dog være tungt, seer I, for to unge Folk, som Gracy og mig, at udsætte vort Bryllup endnu nogle Aar, til jeg kom tilbage fra fremmede Lande og bragde nogen Formue med; og Folk siger, at der nu omstunder just ikke er meget at fortjene ved Krigen, da der kun sjældent vanker Bytte og Solden er ringe. Desuden er min Bedstemoder gammel og mine Søstre ville blive siddende, naar jeg ikke var hjemme og kunde udstyre dem. Og Carnscliff og mine andre

Nabger, ja maaskee I selv Elshie! vilde ogsaa komme til at undvære mangen Tjeneste, som Halbert Elliot kunde gjøre Eder. Skam og Skade var det eg om det gamle Heughfoot saaledes skulde blive liggende i Gruus. Saa tænkte jeg da — men Pokker tage mig,“ afbrød han sig selv, „om jeg kan bringe det over mig, at forlange en Tjenstbeviisning af en, som ikke vil sige mig om han hører hvad jeg siger ham!“

„Siig hvad du vil! Gjør hvad du vil!“ svarede Dværgen i Hytten, „men gaae og lad mig være i Ro!“

„Godt!“ svarede Elliot, „da I vil høre mig, vil jeg fatte mig kort. — Da I nylig var saa god, at ville laane mig Penge til at opbygge min Gaard for, saa modtager jeg Eders Tilbud og takker Eder mange Gange derfor. Pengene skal være ligesaa sikke i mine Hænder, som i Eders, naat I saaledes lader dem ligge udenfor Døren, hvor den Første der kommer, kan tage dem op; uden at tale om den Fare, I er udsat for, da en eller anden ouden Nabo kan bryde ind hos Eder, ligesom hos saamange Andre; hvorom jeg kunde fortælle Eder flere end een Historie. Da I altsaa er sundet, at vise mig denne Tjeneste, vil jeg ogsaa gjøre Brug af Eders Godhed, og min Moder og jeg ønske, at give Eder en Panteobligation for Pengene; hun har en Livrente og jeg har endnu Markerne i Videopen. Renterne betale vi Eder hvert Halvaar og Skriveren Saunders Wyliecoot kan besørge det Hele, dersom I ikke selv har Lyst til at befatte Eder med det.“

„Gjør Ende paa din Sladder og gaae din Vej!“
 sagde Dværgen; „din sladdervurne, eenfoldige Ærlig-
 hed gjør Dig til en mere utaalelig Plage, end den
 langsingrede Skurk, der berøver en Mand alt hvad
 han eier og har, uden at falde ham besværlig med
 Taksigelser, Erklæringer eller Undskyldninger. Paf
 dig! siger jeg! du er en af disse tamme Slaver, hvis
 Ord ere ligesaa gode som en Forskrivning. Behold
 Pengene, Capital og Renter til jeg forlanger dem!“

„Men,“ vedblev den hålsstarrige Landmand,
 „vi ere Alle dødelige, Elshie! det var dog bedre at I
 havde Sort paa Hvidt derfor. Sæt det kun op i
 hvilken Form, I vil, og jeg skal lade det skrive reent
 og undertegne det i ærlige Vidners Nærværelse. Blot
 ønsker jeg, Elshie! at I ikke sætter noget deri, der
 kan være til nogen Skade for min Sjæls Salighed;
 thi jeg vil lade Præsten læse det og var der noget urig-
 tigt deri, vilde det kun volde Eder selv Fortrædelig-
 heder. Og nu vil jeg begive mig paa Hjemveien
 igjen; I er vel kjed af at høre paa min Snak, og
 jeg er kjed af at snakke uden at Nogen svarer mig
 — om nogle Dage bringer jeg Eder et Stykke af
 Bryllupsbogen, og Gracy bringer jeg ogsaa herhid.
 Hende seer I vist gjerne, om I end er i nok saa
 ondt Lune — Jh! min Gud! jeg troer endogsaa at
 han sukker derinde! den stakkels Mand, naar jeg blot
 vidste hvordan det rigtig er fat med ham! men, det
 veed jeg, at imod mig er han saa god, sam om jeg
 var hans eget Barn; min Tro! jeg havde en under-
 lig Fader, hvis han var det!“

Halbert befriede endelig sin Belgjører fra sin Nærværelse og reed hurtigt hjem, for at vise sin Rigdom og at overveie, hvorledes han bedst kunde erstatte den Skade, han havde lidt ved den røde Røver fra Westburnflat.

Ellevte Capitel.

Igaar bortførde tre Røvere mig;
 Saa stridt mine Taarer tandt;
 De stopped' min Mund, de dæmped' mit Skrig,
 Og fast til Hesten mig bandt.
 Saa fandt jeg Himlens Raade har kjær,
 Jeg veed ei hjem de tre Røvere er!

Christabelle.

Vi maae her standse Historiens Gang, for at fortælle de Omstændigheder, der havde sat Miss Vere i den ubehagelige Stilling, hvorfra hun saa hurtigt og saa ganske uventet blev befriet ved Earnscliffe, Eliots og deres Benners Ankomst til Taarnet Westburnflat.

Morgenen før den Nat, da Halberts Huns blev overfaldet og plyndret, blev Miss Vere af hendes Fader indbudet til en Spadseretur igjennem en temmelig langtfraliggende Deel af den romantiske Egn, der omgav Slottet Ellieslaw. At høre og adlyde var her eet, efter orientalsk Skik, men Isabella sittrede, medens hun taus fulgte efter sin Fader paa den ujev-

ne Sti, der snart slyngede sig hen langs Flodbreden, snart snoede sig op imellem Klipperne, der omgav Strømmen. En Tjener, maaskee udvalgt dertil for sin Dumheds Skyld, var den eneste Person, der ledsagede dem. Af hendes Faders Tausshed sluttede Isabella, at han havde valgt denne fjærne, eensomme Egn, for at tale med hende om en Gjenstand, han ofte tilforn havde bragt paa Bane: Sir Frederiks Frieri; og at han overveiede hvorledes han bedst kunde indskjærpe hende hvor nødvendigt det var at begynde denne Frier. Men hendes Frygt syntes i Begyndelsen aldeles ugrundet. De faae Ord, som hendes Fader fra Tid til Anden henvendte til hende, angik alene Egnens romantiske Skjønheder, hvis Character afvejlde ved hvert Skridt. Disse Bemærkninger, der alligevel syntes at komme fra et med alvorlige og vigtige Forretninger beskjæftiget Sind, søgde Isabelle at besvare med al den Rolighed, som det var hendes angstede Hjerter muligt at fremkynstle.

Saaledes kom de under gjensidige Bestræbelser for at vedligeholde den ofte afbrudte Samtale til det Underste af en lille Skov, der bestod af store, gamle Ege, blandede med Birk, Hasler, Tjorn og en Mængde andre Buskvægter. Toppene af de høie Træer sluttede tæt sammen og Underkoven opfyldte ethvert Rum imellem Stammerne. Pladsen, hvorpaa de stod, var vel noget friere; imidlertid dannede høie Ege en Hvalving derover, og en Kreds af tætte Buske indhyllede det paa alle Sider.

„Her, Isabelle!“ saaledes begyndte Faderen

igjen den ofte afbrudte Samtale, „her gad jeg sætte et Altar for Venfskab!“

„For Venfskab, Sir!“ sagde Miss Vere, „og hvorfor just paa dette mærke, forladte Sted?“

„O, Stedet passer ganske fortræffeligt!“ svarede Faderen med en spodsk Mine, Du veed, Isabelle! (thi jeg har lagt Mærke til at du er en lærd Pige) Du veed, at Romerne ikke lode det være nok med at personificere enhver fortræffelig Egenfskab, enhver sædelig Dyd, som de kunde give et Navn og at gjøre den til en Gjenstand for deres Tilbedelse, men at de endogfaa dyrkede den samme Dyd i enhver Forandring, enhver Grad, enhver lille Forfskjellighed. Venfskabet, for Exempel, som jeg her vilde hellige et Tempel, er ikke Venfskabet imellem Mænd, der affkye og foragte Falskhed, Kunst og Forfskillelse; men Venfskabet mellem Qvinder, der ikke bestaaer i meget andet, end i de saakaldte Veninders gjensidige Tilbøielighed til at understøtte hinanden i deres Rænker og listige Paafund.“

„De er bitter, Sir!“ sagde Miss Vere.

„Kun retfærdig,“ svarede han, „en ydmyg Eftersligner af Naturen, men jeg har den Fordeel, at jeg daglig kan betragte to saa fortræffelige Mønstre, som dig og Miss Ilderton.“

„Derfom jeg har været saa uhykkelig at fortørne Eder, Sir! kan jeg dog med god Samvittighed forfsikre Eder, at Miss Ilderton hverken har været min Raadgiverinde eller Fortrolige.“

„Virkelig!“ svarede Herr Vere, „hverledes er du

da kommen til de spidse Ord og knibste Svar, hvormed du har affkræffet Sir Frederik og fornærmet mig?"

„Derfom min Opførsel har været saa ulykkelig at mishage Eder, Sir! gjør det mig meget ondt og jeg beder Eder oprigtigt om Forladelse; men jeg kan ingenlunde angre at jeg har givet Sir Frederik et knibst Svar, da han tilstalte mig uhøfligt. Da han forglemte at jeg var en Dame, var det Tid at vise ham at jeg i det mindste var et Fruentimmer.“

„Bevar din Kjækhed til en anden Leilighed," svarede Faderen koldt; „jeg for min Deel er kjed af denne Sag og agter aldrig at tale mere om den.“

„Gud velsigne Eder derfor, kjære Fader!" sagde Isabelle, i det hun greb hans Haand, som han stræbde at trække tilbage, „I kan paalægge mig hvad I vil, om det end er nok saa haardt, kun beskyt mig mod denne Mand's Paatrængenhed!"

„Du er høflig, Isabella! hvor du burde være lydlig;" svarede den haarde Fader og trak med Magt sin Haand til sig; „men herefter, mit Barn! skal jeg selv paatage mig den Umage at være din Raadgiver, om det endog vil være dig lidt ubehageligt. See dig altsaa en Smule for!"

I dette Dieblif styrtede fire Røvere over dem. Herr Vere og hans Tjener trak deres Jagtknive, som det den Tid var Skik at bære, og stræbde at forsvare sig selv og at beskytte Isabella. Men medens de to vare beskæftigede med deres Modstandere, blev Frøkenen af de andre Gæstgæster slæbt ind i Lykningen, og

sat paa en Hest, der stod der tilligemed nogle Andre. Røverne sprang ogsaa paa deres Heste, toge Miss Vere imellem sig og i det de grebe Toilen af hendes Ganger, fore de afsted i fuld Galop. Paa mange dunkle, vildsomme Veie, gjennem Dale og Kloster, over Marker og Heder blev hun ført til Westburnflat og overgivet til Kjællingen, hvis Søn Taarnet tilhørte. Den Gamle bevogtede hende strengt, men uden at behandle hende ilde, og lod sig ved alle Isabellas Bønner og Taarer ikke bevæge til at underrette hende om Ursagen til hendes voldsomme Bortførelse og Fængsel i dette Taarn. Earnscliff's Ankomst med en mægtig Hob Ryttere, satte Røveren i Skræk. Da han allerede havde givet Ordre til at levere Gracy Armstrong tilbage til hendes Venner, faldt det ham ikke ind at han erholdt dette uvelkomne Besøg for hendes Skyld, og da han saa Earnscliff, hvis Hensigten for Frøkenen man hmytede om i Egnen, tvivlede han ikke paa at hendes Befrielse var den eneste Hensigt af Angrebet paa Taarnet. Frygt for personlige Ubehageligheder bevægede ham til at frigive sin Fange paa den Maade, som vi allerede have meldt.

I det Dieblis, da Herren af Ellieslaw hørte Hestenses Trampen, der førte hans Datter bort, faldt han til Jorden. Hans Tjener, en rask ung Karl, der næsten havde faaet Magten fra den Røver, med hvilken han stred, opgav Kampen og ilede for at hjælpe sin Herre, som han ansaa for dødelig saaret. Begge Røvere forlode strax Kamppladsen, trak sig tilbage i Tylningen, bestege deres Heste og søgde i

fuld Galop at indhente deres Kammerater. Smidletid havde Dixon den Glæde at finde Herr Vere ikke alene i Live, men endog aldeles uskadt. Han havde i Fægtningen boiet sig for meget forover, og var, som det syntes, da han vilde give sin Modstander et Stød, falden over en Trærod. Hans Fortvivlelse over hans Datters Bortførelse var saa stor, at han, for at bruge Dixons Udtryk, kunde have bevæget en Steen til Medlidenhed, og han var saa udmattet af Smerte og unyttig Søgen efter at opdage et Spor af Røverne, at en lang Tid forløb, forend han kom tilbage til sit Huis og gjorde sine Folk bekendte med sit Uheld.

Hans hele Opførsel var som en fortvivlet Mand.

„Tal ikke til mig, Sir Frederik!“ sagde han utaalmodig, „J er ikke Fader — hun var mit Barn, et utafnemmeligt maaskee, men dog altid mit Barn — mit eneste Barn. Hvor er Miss Iderten? Hun maa vide noget herom. Det stemmer overeens med det jeg har erfaret om deres Anslag. Gaae Dixon! kald Nateliffe hid — lad ham komme i Diebliffet.“

Den Mand, han nævnede, traadte i samme Diebliff ind.

„Hører J, Dixon!“ vedblev Herr Vere i en forandret Tone, „jeg lader Herr Nateliffe bede, at han vil bevise mig den Tjeneste at komme til mig formiddels en vigtig Sag. — Ak, min kjære Herre!“ vedblev han, som om han nu først fik Die paa ham, „J er just den Mand, hvis Raad kan være mig af største Vigtighed i denne gruelige Ulykke.“

„Hvad er der hendet, Herr Vere! der saaledes kan bringe Eder ud af Fatning?“ sagde Ratcliffe alvorligt; og medens Lairden af Ellieslaw fortæller ham, med de meest levende Udtrykker af Smerte og Bredde, denne Morgens besynderlige Hændelse, vil vi benytte os af Leiligheden til at gjøre Læseren bekendt med det Forhold, i hvilket disse to Mænd stod til hinanden.

I sin tidligere Ungdom havde Herr Vere af Ellieslaw fort et toilesløst Levnet; men i sine sildigere Aar ladet sig lede af en mørk, urolig Værgjærrigheds ikke mindre farlige Lidenstabs. Længe havde han fulgt sine Tilboieligheder uden at tage Hensyn paa at hans Formue formindskedes; endstjont han ellers, hvor hans Lidenskaber ikke vare med i Spillet, blev anseet for haardhjertet, karrig og havesyg. Da hans Anliggender ved hans forige Odselhed vare komne i stor Forvirring, begav han sig til England, hvor han fandt Leilighed til at gjøre et meget fordeelagtigt Giftermaal. I mange Aar var han borte fra sine Godser; pludselig og uventet kom han tilbage som Enkemand, ledsaget af sin Datter, den Tid en Pige paa ti Aar. Fra dette Dieblik af syntes hans Udgifter, i hans tarvelige Landsmands Dine, grændsesløse. Man formodede han satte sig i en bundløs Gjæld. Alligevel fortsatte han sin ødse Levemaade, indtil nogle Maanedes neder før vor Histories Begyndelse den offentlige Mening om hans Formues forvirrede Tilstand blev bekræftet ved det at Herr Ratcliffe opslug sin Bøpæl i Slottet Ellieslaw, hvor han, med Huusherrens stiltis

ende Samtykke, men tydeligt nok til hans store Begjærlighed, tiltog sig, fra det første Dieblif af, en afgjort og uforklarlig Indflydelse i alle hunselige Anliggender.

Herr Ratcliffe var en alvorlig, sat tilbageholden Mand, og allerede temmelig til Alders. De, som havde noget at afgjøre med ham, fandt ham usædvanlig vel bevandret i alle Slags Forretninger. Med Andre holdt han kun liden Omgang, men ved enhver tilfældig Samtale udfoldede han en selvtænkende og oplyst Mands hele Styrke. Førend han tog sin faste Bopæl i Slottet, havde han fra Tid til anden været der i Besøg, og var altid bleven behandlet af Herr Vere med Opmærksomhed, ja endogsaa med Udmærkelse, tværtimod dennes sædvanlige Opførsel mod hans Undermand. Dog syntes Herr Ratcliffes Ankomst altid at sætte hans Vært i Forlegenhed, ligesom hans Afreise altid syntes ham en Lettelse; og da han blev et bestandigt Lem af Familien, var det unueligt andet end at mærke, at Herr Vere var yderst misfornøiet med hans Nærværelse. Imidlertid var Forholdet imellem dem en sjelden Blanding af Tvang og Fortroelighed. Herr Veres vigtigste Anliggender bleve ledede af Herr Ratcliffe; og, endskjønt han just ikke hørde til de rige Lediggjængere, der ere for dovne til at besørge deres egne Forretninger og glade ved at kunne lægge Byrden paa Andre, bemærkede man dog, at han ofte opgav sin egen Mening og gav efter for Ratcliffes ofte meget bestemte Modsigelse.

Intet syntes at ærgre Herr Vere meer end naar Fremmede gjorde Bemærkninger over det Formynder-

skab, under hvilket han syntes at sukke. Talte Sir Frederik, eller en anden fortrolig Ven, om dette Forhold, vüisde han undertiden deres Bemærkninger tilbage med Stolthed og Uvillie, og undertiden søgde han at undgaae dem i det han sagde med en tvungen Lat-ter, „at Matcliffe kjendte sin egen Vigtighed, men at han tillige var det ærligste og dueligste Menneſſe af Verden og at det var ham selv umueligt at be- styre sine engelske Anliggender uden hans Raad og Bi- stand.“

Denne Person var det nu, der traadte ind i Værelset just da Herr Vere ønskede hans Nærværelse, og som nu med Forundring blandet med Tvivl horte Fortællingen om det, der var hendet Miss Vere.

Hendes Fader vendte sig, i det han sluttede sin Beretning, til Sir Frederik og de andre Adelsmænd, der i den største Forundring stode omkring ham:

„Dg nu, mine Venner! seer I i mig den ulyk- keligste Fader i Skotland. Laaner mig Eders Bistand, mine Herrer! — giv mig Eders Raad, Hert Mat- cliffe! Jeg er selv ude af Stand til at handle og tænke, saa forvirret er jeg ved dette grusomme Slag af Skjæbnen.“

„Til Hest!“ raabte Sir Frederik, „vi ville samle vore Folk og gjennemføge hele Egnen for at opdage disse Skurke.“

Er der ingen, som I har Mistanke til?“ sagde Matcliffe alvorlig, „denne sælsomme Forbrydelse maa dog have en Grund. Vi leve ikke meer i den roman-

tiske Tid, da Damerne bleve bortførte alene for deres Skjonhed."

"Jeg frygter," sagde Herr Vere, "at denne synderlige Hændelse lader sig kun alt for godt forklare. Læs dette Brev, som Miss Ilderton fandt for godt at skrive fra mit Huu. til den unge Carnscliff, som jeg fremfor alle Andre, maa kalde min Arvesiende. I seer, at hun skriver ham til som den Fortrolige ved en Lidenskab, som han har den Dristighed at nære til min Datter; hun fortæller ham, at hun understøtter hans Sag med Iver hos hendes Veninde, maa at han har en Ven i Besætningen selv, der er ham endnu til større Nytte. Læg især Mærke til de understrogne Steder, hvor denne rænkefulde Pige raader ham til dristige Forholdsregler, med den Forsikkring at hans Bestræbelser allevegne ville have gode Følger undtagen indenfor Baroniet Ellieslaw."

"Og I slutter fra dette romanagtige Brev fra en ung romanagtig Pige, at den unge Carnscliff har bortført Ederes Datter og at han har begaaet denne strafværdige Forbrydelse paa Miss Ildertens Raad og Tilskyndelse?" sagde Herr Ratcliffe.

"Kan jeg tænke andet?" sagde Ellieslaw.

"Kan man tænke andet?" sagde Sir Frederik, "hvem kunde ellers have en Bevæggrund til en saadan Handling?"

"Derfor dette var den bedste Maade at bevise Sagen paa," sagde Herr Ratcliffe roligt, "kunde der let findes andre Folk, der vare mere fortrolige med saadanne Handlinger og ligeledes havde deres

gyldige Grunde. Forudsat at man havde anseet det for tjenligere at bringe Miss Vere til et andet Sted, hvor man bedre kunde tvinge hendes Tilboieligheder, end det hidindtil har været uueligt i Slottet Ellieslav — hvad siger Sir Frederik Langley til denne Forudsætning?"

„Jeg siger,“ svarede Sir Frederik, „at om end og Herr Vere vil taale Friheder af Herr Ratcliffe, der aldeles ikke passe med hans Stilling, vil jeg for min Person aldrig taale at han ustraffet udøver sin Frækhed mod mig, det være sig med Ord eller Gæbærder.“ —

„Og jeg siger,“ — faldt ham den unge Marschall fra Marschall-Bells i Talen, „at I ere alle gale, at I her staae og trættes istedet for at sætte efter Gæsthyvene.“ —

„Jeg har allerede sendt mine Tjenere ud,“ sagde Herr Vere, „de ere redne til den Side, hvor man sandsynligst kan vente at opdage dem. Vil I bæare mig med Eders Selskab, sag følge vi efter og hjælpe dem at søge.“

Alle Bestræbelser vare aldeles unyttige, sandsynligviis fordi Ellieslav forde de Sogende paa Veien til Carncliffe's Borg, i den Forudsætning at han var Roveren. Saaledes fulgte de en Retning der var aldeles modsat den, som Roverne havde taget. Om Aftenen kom de trætte og nedslagne tilbage. Imidlertid var der kommen andre Gæster til Slottet, og efterat man havde fortalt det Uheld, der var mødt Herren i Huset, og de Fremmede havde forundret sig og be-

flaget ham, tabde Erindringen om denne Begivenhed sig i Forhandlingerne om Sammensværgelsen, hvis Udbrud man hvert Dieblif ventede.

Flere af de Adelsmænd, der toge Deel i denne Forsamling, vare Katholiker og Alle ivrige Jacobiter, hvis Forhaabninger nu vare paa deres høieste Spidse, da et Indfald af de Franske til Fordeel for Prætendenten daglig var i Vente. I Skotland kunde denne formedelst Fæstningernes og overhovedet Landets Tilstand, isærdeleshed formedelst Indvaanernes herskende Utilfredshed, snarere gjøre Regning paa Hjælp end paa Modstand. Ratcliffe, der ikke trængte sig til deres Raadslagninger over saadanne Gjenstande, og heller ikke blev anmodet om at deeltage i dem, havde trukken sig tilbage til sit eget Værelse. Miss Alderton var skilt fra Selskabet ved et Slags ærefuldt Fangenskab, indtil hun, som Herr Vere sagde, med Sikkerhed kunde blive bragt tilbage til hendes Faders Hus; og en Leilighed dertil fandt man allerede den følgende Dag.

Tjenestefolkene kunde ikke noksom forundre sig over, hvor hurtig Miss Veres Bortførelse og den besynderlige Maade paa hvilken den skeede, syntes at blive forglemt af Faderen og hans Gjæster. De vidste ikke at de, hvem hendes Skjæbne meest angik, vare vel underrettede om Aarsagerne til hendes Bortførelse og Stedet, hvor hun befandt sig; og at de Andre i de ængstelige og uvisse Dieblif, der pleie at gaae foran Udbrudet af en Sammenrettelse, vare lidet mod-

tagelige for Følelser, der ikke hang sammen med deres egne Planer.

Tolvte Capitel.

Til denne Side En, til hiin en Anden —
 Vedt Nogen hvor vi hende da kan fange?

Den følgende Dag vedblev man, i det mindste for et Syns Skyld, at søge efter Miss Vere, men med den samme slette Lykke og Selskabet vendte sig digt tilbage til Ellieslav.

„Det er besynderligt,“ sagde Mareschall til Matcliffe, „at fire Ryttere og et fanget Fruentimmer skulde kunne drage igjennem Eggen uden at efterlade sig det ringeste Spoer af deres Reise. Man skulde troe at de vare reiste igjennem Luften eller sjunkne ned i Afgrunden.“

„Vi erholde ofte,“ svarede Matcliffe, Kundskab om det, som er, ved Opdagelse af det, som ikke er. Vi har nu undersøgt enhver Bei, enhver Sti, der gaaer ud fra Slottet i alle Compassets Retninger, undtagen en eneste vildsom og vanskelig Bei, der fører mod Syden ned igjennem Moserne til Westburnflat.“

„Og hvorfor har vi da ikke undersøgt den?“ spurgte Mareschall.

„O, derpaa kan Herr Vere bedst svare Eder;“ sagde Matcliffe tørt.

„Da vil jeg strax spørge ham derom,“ sagde Mareschall og vendte sig til Herr Vere: „Jeg hører,“ vedblev han, „at der er en Wei, der gaaer til Westburnflat, som vi endnu ikke have undersøgt.“

„O, svarede Sir Frederik leende, „vi kjende ret godt Eieren af Westburnflat — en vild Fyr, der ingen Forfsjel kjender paa sit eget Gods og sine Naboers, forresten ganske brav i sine Grundsætninger. Han vilde sikkert aldrig forgribe sig paa noget, der tilhørte Ellieslaw.“

„Desuden,“ sagde Herr Vere med et hemmelighedsfuldt Smil, „havde han andet Hør paa sin Teen forleden Nat. Har I ikke hørt at Huset er bleven brændt og Dvæget bortdrevet for den unge Elliot af Houghfoot, fordi han har vægret sig ved at afgive sine Baaben til nogle agtværdige Mænd, der ville væbne sig for den retmæssige Konges Sag?“

Gjæsterne smilede til hverandre, da de hørte om en Handling, der befordrede deres egne Hensigter.

„Ikke desto mindre,“ begyndte Mareschall igjen, „troer jeg at vi ogsaa bør ride til den Side, ellers vil man kunne bebreide os, at vi have været forsømmelige.“

Da ingen fornuftig Indvending kunde gjøres mod dette Forslag, vendte Selskabet deres Heste mod Westburnflat.

De vare endnu ikke komne langt, da de hørte Hestetrampen og strax derpaa bleve nogle Ryttere vaer, der kom dem imøde.

„Der kommer Earnscliff,“ sagde Mareschall,

„jeg kjender hans smukke Brune med den hvide Blis.“

„Og min Datter er hos ham!“ raabte Vere rasende, „hvem tør endnu kalde min Mistanke falsk eller fornærmende? Mine Herrer, mine Venner! hjælp mig med Eders Sværd, at jeg kan faae mit Barn igjen.“

Han traf sin Kaarde; Sir Frederik og nogle af Selskabet fulgte hans Exempel og beredte sig paa at angribe dem, der kom dem imøde. Men den største Deel nåede endnu.

„De komme til os i al Fred og Sikkerhed;“ sagde Marschall-Bells, „lad os først høre, hvad de har at sige om denne hemmelighedsfulde Sag. Der som Miss Vere har lidt den ringeste Fornærmelse eller Beskjæmmelse af Earnscliff, skal jeg være den første til at hævne hende; men først vil vi høre hvad de har at sige.“

„J gjør mig Uret med Eders Mistanke, Marschall!“ vedblev Vere, „J er den sidste jeg havde ventet saadanne Udtryk af.“

„J nedsetter Eder selv ved Eders Hæftighed, Eliaslaw! men Omstændighederne maae undskyldte det.“

Derpaa reed han et Stykke ferud og raabte med høi Røst: „Holdt, Herr Earnscliff! eller rid alene frem med Miss Vere. Man beskylder Eder for at J har bortført denne Dame af hendes Faders Huus, og vi ere her under Vaaben for at udgyde vort Blod for hendes Befrielse, og for at drage dem til Regnskab, der have fornærmet hende.“

„Og hvem vilde hellere aflægge Eder Regnskab

derfor, end jeg, Herr Marschall, svarede Earnschliff stolt, „jeg, som har havt den Lykke, i Morges at befrie denne Dame fra et Fængsel, hvori hun var indesluttet, og som nu er i Færd med at ledsage hende hjem til Ellieslaw?“

„Er det saaledes, Miß Vere?“ spurgde Marschall.

„Saaledes er det,“ svarede Isabella hæftigt, „for Himlens Skyld! stik Eders Sværd i Skeden. Jeg kan besværges ved alt det, sem helligt er, at jeg er bleven bortført af Røvere, hvis Persener og Bevæggrunde ere mig lige ubekjendte, og at jeg er bleven sat i Frihed igjen ved denne Herres modige Bistand.“

„Hvem kan have gjort det? og i hvilken Hensigt?“ vedblev Marschall. — „Kjendte I ikke Stedet, hvor man førde Eder hen? — Earnschliff, hvor fandt I denne Dame?“

Men forend noget af disse Spørgsmaal kunde blive besvaret, fem Ellieslaw til og, i det han stødte sit Sværd i Skeden, afbrød han pludseligt Samtalen.

„Naar jeg først usiagtigt er bleven underrettet om hvormeget jeg er Herr Earnschliff skyldig,“ sagde han, „kan han gjøre Regning paa den behørig Erkjendtlighed. Imidlertid,“ vedblev han, i det han greb Lommen af sin Datters Hest, „er jeg ham meget forbunden, fordi han har bragt mit Barn tilbage til hendes naturlige Beskytter.“

Et skjedesløst Buk med Hovedet blev af Earnschliff gjengjældt med samme Stolthed; Ellieslaw vendte

ad samme Beit tilbage til Slottet og syntes indviklet i en saa hæftig Samtale med sin Datter, at de Andre fandt det upassende at forstyrre dem, ved at ride dem alt for nær. I det Earnscliff nu tog Afsked med de andre Adelsmænd, der hørde til Ellieslavs Folge sagde han høit: „Jeg veed ingen Omstændighed ved min Opførsel, der kan retfærdiggjøre en saadan Mistanke, men jeg mærker dog, at Herr Vere synes at troe, at jeg har havt en Haand med i Spillet ved hans Datters Bortførelse. Jeg beder Eder derfor, mine Herrer! herved at modtage min Erklæring, at jeg formelig viser denne vanærende Beskyldning fra mig, og at, om jeg endog kan tilgive en Fader hans bedøvende Følelser i et saadant Dieblik, jeg vilde være lykkelig, ja meget lykkelig ved at føre min Sag, som det souner sig en Mand, hvis Ære er ham kjærere end Livet, dersom nogen anden Herre (her kastede han et gjennemtrængende Blik paa Sir Frederik) skulde faae i Sinde at tvivle om Sandheden af mit og Miss Veres Ord, og ikke vilde ansee det og mine Venners Vidnesbyrd for tilstrækkelige til min Retfærdiggjørelse.“

„Og jeg er hans Secundant,“ sagde Simon af Hackburn, „og jeg tager to paa min Samvittighed, enten det saa er Adelsmænd eller Bønder, Høie eller Lave, det kommer Simon ud paa eet.“

„Hvad er det for en ubehøvlet Karl?“ sagde Sir Frederik Langley, „hvad kommer to Standspersoners Stridigheder ham ved?“

„Jeg er en Mand fra Teviot,“ svarede Si-

mon, „jeg kan lægge mig ud med hvem jeg vil, undtagen med Kongen og Lairden, jeg lever under.“

„Kom!“ sagde Mareschall, „Ingen Trætte meer! Herr Earnscliff! omendskjønt vi i visse Ting ikke tænke eens, troer jeg dog, at vi kan være Modstandere, ja endogsaa Fiender, om det saa skal være, uden at tilsidesætte Afgørelse for Fødsel og Dø, eller for hinanden indbyrdes. Jeg troer, at I er ligesaa uskyldig i denne Historie, som jeg selv, og jeg vil indestaae Eder for, at min Fætter Ellieslaw, saasnart han blot kommer til sig selv igjen af den Bestyrtelse, som dette uventede Tilfælde har sat ham i, vil af Hjertet erkjende den vigtige Tjeneste, som I har gjort ham i Dag.“

„At have gjort Eders Cousine en Tjeneste er i sig selv en tilstrækkelig Belønning,“ svarede Earnscliff.

„God Nat, mine Herrer! jeg seer, at de Fleste af Eders Selskab ere allerede paa Veien til Ellieslaw.“

„Derpaa hilsende han Mareschal høfligt, de Andre ligegyldigt, dreiede sin Hest til Siden og reed ad Heughfoot, for at aftale med Halbert Elliot, hvilke Forholdsbregler de skulde tage for at befrie hans Brud, hvis Tilbagekomst endnu var ham ubekjendt.“

„Der rider han hen,“ sagde Mareschall, „det er en smuk Karl, djærv og vakker! Paa min Dø! jeg gad engang maale mig med ham. I Skolen vare vi temmelig hinandens Lige med Fleuretten, jeg gad vidst hvorledes det vilde gaae med Kaarden.“

„Efter min Mening,“ svarede Sir Frederik Langley, „har vi gjort meget ilde i at lade ham og hans

Følge ride bort uden at tage Vaabnene fra dem. Tro mig, Whigpartiet vil samle sig under en saadan Karls Fane."

"Skam Eder! Sir Frederik!" raabte Marschall, "Troer I, at Ellieslaws Ære vilde have taalt, at vi angreb Earnscliff, just som han paalagde ham den største Forbindtlighed ved at bringe hans Datter tilbage. Eller mener I, at jeg og de Øvrige af disse Herrer skulde have staaet Eder bi i et saadant Foretagende? Nei, nei! Ære og gammel Skotland for stedse! det er mit Valgsprog. Naar Sværdet er draget, er jeg saa beredt til at svinge det, som Rogen i Landet; men saa længe det endnu er i Skeden, ville vi opføre os som Adelsmænd og Raboer!"

Strax efter denne Samtale naaede de Slottet, og Ellieslaw, der var ankommen dertil, nogle Minuter før, gif dem imøde i Gaarden.

"Hvorledes har Miss Vere det?" spurgte Marschall hastigt; "har I faaet Marsagen til hendes Bortførelse at vide?" —

"Hun har begivet sig til sit Bærelse; hun er meget udmattet og jeg kan ikke vente at faae Oplysning om dette Eventyr, førend hun har samlet sig noget igjen," svarede Faderen. "Hun og jeg ere Eder megen Tak skyldige, Marschall! ligesom og mine andre Venner, for Eders store Umage. Men jeg maa for en Tid undertrykke den faderlige Følelse, for gaanske at hellige mig til Fædrenelandet. I veed, at det er denne Dag, der er bestemt til den endelige Afgjørelse — Liden gaaer — vore Venner ere komne og

jeg har aabnet mit Huus ikke alene for Adelen, men ogsaa for de Ringere, som vi nødvendig behøve. Vi have derfor kun liden Tid tilovers. Gjennemsee denne Liste, Mareschall! Læs disse Breve, Sir Frederik! Kornet er modent og vi behøve kun at kalde paa Høstfolkene."

„Af ganske Hjerte;" sagde Mareschall, jo mere Lummel, jo større Spas!"

Sir Frederik saae alvorlig og forvirret ud.

„Kom med mig til en Side," sagde Ellieslav til den mørke Baronet, jeg har noget for Eder alene, som vil glæde Eder."

De gik sammen ind i Huset. Ratcliffe og Mareschall bleve alene tilbage i Gaarden.

„Saa holder," sagde den Første til den Sidste, Herrerne af Eders Parti da den nuværende Regjerings Fald for saa afgjort, at de endog forsmaaet at give deres Rænker et anstændigt Udseende?"

„Min Tro!" sagde Mareschall, Eders Benneres Handlinger og Meninger kunne maast trænge til et Slør, men jeg er glad ved at vore kunne fremvise et aabent Ansigt."

„Er det mueligt," vedblev Ratcliffe, „at I, som uagtet Eders Ubetænksomhed og Hidsigthed — tilgiv, Herr Mareschall! jeg er ligefrem — at I, som uagtet disse Naturfeil, besidder Forstand og Kundskab, kan være saa forblindet, at I vil indvikle Eder i saa fortvivlede Foretagender? Synes I ikke at Eders Hoved sidder løst, naar I tager Deel i saadanne farlige Anslag?"

„Saa fast sidder det just ikke paa Skuldrene,“ svarede Mareschall, „som naar jeg taler om Hunde og Høge. Jeg er ikke dannet af saa ligegyldigt Stof, som min Fætter Ellieslaw, der taler om Forræderi, som om det var et Ummestueeventyr, og mister og faaer sin Datter, den søde Slut, igjen med meget mindre Bevægelse ved begge Leiligheder, end jeg vilde føle ved at miste en ung Hønschund. Mit Gemyt er ikke saa ganske ubøieligt, ikke heller er mit Had til Regjerin- gen saa indgroet, at det skulde gjøre mig blind for Farligheden af dette Foretagende.“

„Hvorfor indvikler I Eder da deri?“ spurgde Ratcliffe.

„Nu, jeg elsker denne stakkels, fordrevne Konge at mit hele Hjerte og min Fader var en ivrig Til- hænger af Stuarterne. Desuden længes jeg efter at de Hoffnoge maatte faae deres Løn, der har solgt og forraadt det gamle Skotland, hvis Krone saa længe har været uafhængig.“

„Og for disse Folks Skyld,“ svarede den ad- varende Ven, „er I i Færd med at styrte Eders Fædreland i en Krig og Eder selv i Ulykke?“

„Jeg? — Paa ingen Maade! men naar der nu engang skal være Krig, er det bedre i Dag end i Morgen. Vi blive ikke yngre. Og hvad nu Gal- gen angaaer, som Sir John Falstaff siger, saa kan jeg hænge ligesaa smukt som en Uuden. I kjender jo Slutningen af den gamle Ballade:

Han var en Svend saa klog og snild,
Saa fuld af Kraft og Mod;

Saa Iystigt sprang han om, til han
 Ved Galgebakken stod.

Herr Marschall! jeg er bekymret for Eder!"
 sagde hans alvorlige Raadgiver.

"Jeg er Eder meget forbunden, Herr Ratcliffe!
 men jeg ønskede ikke, at I vilde bedømme vort Fore-
 havende efter den Maade, jeg forsvarer det paa. Der
 er klogere Hoveder med i Spillet end mit."

"Klogere Hoveder end Eders kunne falde dybt,"
 svarede Ratcliffe i en advarende Tone.

"Maaskee; men sikkert intet lettere Hjerte!
 Og for at I ikke, Herr Ratcliffe! skal gjøre det
 tungere ved Eders Udvarsler, siger jeg Eder Farvel
 til vi sees igjen ved Middagsbordet, hvor I skal see
 at Frygten ikke har fordærvet min Appetit."

Trettende Capitel.

Man giver Oprørsfjortsen skjonne Farver,
 At den kan fryde Diet paa den Svage,
 Den Bankelmødige og ham, som sidder
 Og gabet avindsig og guider Armen
 Ved Esterretningen om Oprørstumlen.

Henrik den fjerde. 2 Deel.

I Slottet Ellieslaw havde man gjort store For-
 beredelser til denne vigtige Dag, paa hvilken man ven-
 tede ikke alene de anseeligste af Raboadelen, der var
 det jacobitiske Parti hengiven, men endogsaa mange

Misfornøiede af ringere Stand, hvilke forskjellige Omstændigheder, Kjærlighed til Forandring, Had til England eller en anden af de Aarsager, der paa den Tid opflammede Menneskernes Lidenskaber, gjorde tilbøielige til at forene sig til saa farligt et Foretagende. Mændene af Rang og Formue vare ikke mange i Tallet, thi næsten alle store Grundeiere vare borte og de Fleste af den ringere Udel og Godsbesiddere vare hengivne til den presbyterianske Lære og derfor utilbøielige til at indlade sig i en jacobitisk Sammensværgelse, skjøndt de vare misfornøiede med begge Kronens Forening. Men der var nogle formuende Mænd iblandt dem, som enten af politiske Grunde eller af religiøse Aarsager, eller og fordi de deelte Ellieslavs ærgjerrige Hensigter, understøttede hans Planer; der var ogsaa nogle unge Bruushoveder, der, som Marechall, hagede efter at udmærke sig ved et farligt Foretagende, ved hvilket de haabede, at skaffe Fædrelandet sin Uafhængighed igjen. De øvrige Deeltagere i Sammensværgelsen vare Folk af ringe Stand og slette Formuesomstændigheder, der nu vare ligesaa beredte til at opstaae i denne Deel af Landet, som siden efter i Aaret 1715, under Forster og Derwentwater, da et Regiment, kommanderet af en Udelmand fra Grændselandet ved Navn Douglas, bestod næsten ganske af Fribyttæ. Vi har anseet det for nødvendigt, at anføre disse Omstændigheder, der alene ere anvendelige paa den Egn, som er Skuepladsen for denne Begivenhed, fordi identviis det jacobitiske Parti i andre Dele af Kongeriget bestod af

langt frygteligere, saavel som meget agtværdigere Medlemmer.

Et langt Bord strakte sig igjennem den vidtløftige Hal i Slottet Ellieslaw, der endnu var i den samme Tilstand, hvori den havde været for hundrede Aar siden. I dunkel Storhed strakte den sig igjennem den hele Floi af Slottet, og af de mægtige Hvalvinger af Kvadersteen fremsprang i regelmæssig Orden Steenbilleder, i hvis vilde Skikkelser en gothisk Billedhuggers udsøgende Fantasi syntes at have udtømt sig; saa hæsligt grinende stode de og viiste Tænder ad Selskabet. Lange og smalle Vinduer oplyste Salen fra begge Sider, men Solen kastede kun et mat, slummet Lys igjennem de malede Ruder. En Fane, om hvilken Sagnet fortalte at den var frataget Engælænderne i Slaget ved Sark, svævede over den Stol, i hvilken Ellieslav havde Forsædet, som om Erindringen om Forsædrenes Seier over deres Naboer skulde opflamme Gjæsternes Mod. Han selv, med en anseelig Gestalt og Ansigtstræk, der trods deres mørke og strenge Udtryk, kunde kaldes smukke, var ved denne Leilighed klædt med særdeles Omhyggelighed og erindrede levende om en af Oldtidens mægtige Baroner. Sir Frederik Langley sad ved hans høire Side; Marschall af Marschall=Wels ved hans Venstre. Nogle andre Adelsmænd med deres Sonner, Brødre og Fætttere indtog de øvrige Sæder ved den øverste Bordende; blandt dem havde Kateliffe sin Plads. Nedenfor Saltkarret, en mægtig Colosskaal, der stod midt paa Bordet, sad sine nomine turba, Mænd, hvis Forsængelighed end

ogsaa følte sig smigret ved at erholde en Plads ved den nederste Ende af Bordet. At dette Underhuus ikke bestod af meget udvalgte Lemmer, kan man slutte sig til af det, at William af Westburnslat befandt sig iblandt disse. Den Frækhed, hvormed dette Menneske vovede, at lade sig see i en Mands Huus, som han nylig havde tilsoiet saa stor en Fornærmelse, lod sig kun forklare ved den Forudsætning, at hans Deeltagelse i Miss Veres Bortførelse var forbleven en Hemmelighed for enhver, undtagen for Frøkenen selv og hendes Fader.

For dette talrige og blandede Selskab satte man nu et Maaltid, der ikke, som Uviserne pleie at udtrykke sig, bestod af Aarstidens Lækkerheder, men af alle Slags Kjødspiser, en overflodig og kraftig Kost, under hvis Byrde Bordet sunkede. Men Munterheden stod ikke i Forhold til det kostelige Maaltid. Den nederste Ende af Bordet følte sig i Begyndelsen tvungen ved at være i et saa forment Selskab, og var i samme Forlegenhed, som en Degn, der forstegang skal istemme en Psalme i sin Bisps Nærværelse. Denne stive Kulde blev dog snart forjaget ved de talrige Opmuntninger til Glæde og de hyppige Opfordringer til at drikke, som de laante Dre med den største Beredvillighed. De bleve snart hoirøstede ja endog stoiende i deres Forngielse.

Men hverken Viin eller Brændeviin formaaede at opmuntre dem, der sadde ved den øverste Bordende. De følte den Angst, der ofte griber os, naar vi ere i Færd med at fatte en fortvivlet Beslutning, efterat

vi selv have sat os i en Stilling, der gjør det ligesaa vanskeligt for os at gaae tilbage, som at gaae frem. Afgrunden forekom dem dybere og farligere, jo nærmere de vare ved Randen og enhver ventede med en piinlig Ængstlighed at en af de Sammensvorne skulde give Exemplet og styrte sig deri. Denne indvortes Følelse af Frygt og Modbydelighed yttrede sig paa forskjellige Maader efter de Tilstædeværendes forskjellige Sindelag og Tilboieligheder. Nogle saae alvorlige ud, Andre dumme; Nogle kastede bekymrede Blikke til de ledige Sæder ved den øverste Ende af Bordet, der vare bestemte for Deeltagere i Sammensværgelsen, hvis Forsigtighed havde overveiet deres politiske Iver, og som havde trukket sig tilbage i det afgjørende Nieblif. Andre syntes at sammenligne de Fraværendes Ansæelse og Magt med de Nærværendes. Sir Frederik Langley var adspredt, fortrædelig og misfornøiet. Ellieslaw selv gjorde sig saa megen Umage for at oplive Selskabets Mod, at man lettelig kunde mærke at han havde tabt sit eget. Ratcliffe iagttog dem Alle med en aarvaagen og uinteresseret Tilskuers Kølighed. Marschall alene blev sin ubetænksomme, letsindige Character tro; han aad og drak, loe og spøgede og syntes endog at more sig ved Selskabets Forlegenhed.

„Hvad har dæmpet vort ædle Mod i Dag?“ raabde han; „det er, som om vi vare til en Begravelse, hvor de Sorgende ere stumme som Fiske, medens Ligbærerne (han kastede et Blik til den nederste Ende af Bordet) svire og sværme. Ellieslaw! vil I

begynde? Gover Eders Mod, Mand! og hvad har kvält Ridderen af Langleydales dristige Haab?"

„J taler som en Ufsindig,“ sagde Ellieslaw, „seer J ikke hvormange der er borte?"

„Og hvad siger det? Har J da ikke vidst at den ene Halvdeel af Menneskerne hellere snakke end handle? Jeg for min Deel er glad over at i det mindste de to Trediedele af vore Venner havde indfundet sig, endskiønt jeg er bange for at de Halve af disse er komne, for i det værste Tilfælde, dog at være sikke paa Maaltidet.“

„Der er endnu ingen sikke Efterretninger fra Kysten om Kongens Ankomst.“ Sagde en Anden i den sagte, bævende Tone, der er et Kjendetegn paa Modløshed.

„Ikke en Linie fra Greven af D—; eller en eneste Adelsmand fra Sydsiden af Grændsen!"

„Hvem er det,“ raabde Mareschall i en theatralff Tone, „hvem er det, som Englands Mænd ønske sig til Bistand?"

„Min Fætter Ellieslaw! Nei, vakkre Fætter, Er Døden os bestemt.“ —

„For Guds Skyld!“ sagde Ellieslaw, „forskaan os for Eders Galsskaber, i det mindste i dette Diezblik, Mareschall!"

„Godt da,“ sagde hans Frænde, „saa vil jeg give Eder min Viisdom til Bedste, saadan som den er. Have vi gaaet frem som Daarer, saa lader os ikke gaae tilbage som Anjoner. Vi have gjort nok for at paadrage os Regjeringens Mistanke og Havn;

lader os ikke opgive Sagen, førend vi have gjort noget for at fortjene den. — Hvad! Vil Ingen tale? Velan, jeg springer først over Grøften!" Han sprang op, fyldte en Pokal til Manden med Rødvin, vinkede med Haanden og befoel Alle at staae op fra deres Sæder og følge hans Exempel. Alle adlode — de fornemmere Gæster med Ligegyldighed, de Andre med Begeistring: „Velan, mine Venner! jeg giver Eder Dagens Løsen. Gjører mig Beskeed: Skotlands Uafhængighed! Længe leve vor retmæssige Behersker, Kong Jacob den aattende! Han er nu landet i Lothian, og, som jeg haaber i Besiddelse af sin gamle Hovedstad."

Han styrtede Vinen ned og kastede Glasset over Hovedet.

„Ingen ringere Skaal," sagde han, „skal nogenfinde vanhellige det!"

Alle fulgte hans Exempel og ved Glasfenes Klang og Gæsternes Skrig svore de Alle at staae eller falde med de Grundsætninger og politiske Meninger, som denne Skaal udtrykte.

„I har virkelig vovet Springet over Grøften," hvistede Ellieslav til Mareschall; „jeg troer ogsaa, at det saaledes er bedst; i ethvert Tilfælde kunne vi nu ikke træde tilbage. Een Mand alene," vedblev han, i det han kastede et Blik paa Matcliffe, „har vægret sig ved at gjøre Eder Beskeed; dog derom en anden Gang."

Herpaa stod han op og holdt en Tale til Forsamlingen, som han ved hæftig Skjælden paa Regje-

ringen og dens Forholdsbregler søgde at opflamme. Nær taledede han bittert om Foreningen, der, som han paastod, ved eet Pennestrog havde bedraget Skotland for sin Frihed, Handel og Ære, saa at det nu laae som en Slave i sine Lænker ved Fødderne af en Medbeiler, mod hvilken det i saa mange Aar og med saa mange Farer og saa megen Hæder havde forsvaret sin Uafhængighed." Dette var at berøre en Stræng, der gjenklang i alle de Tilstødeværendes Hjerter.

„Vor Handel er tilintetgjort," skreg den gamle John Newcastle, en Smugler fra Jedburgh, ved den nederste Ende af Bordet.

„Agerdyrkningen er forstyrret!" sagde Besidderen af Brokengirthflow, „et Stykke Land, der siden Adams Tid ikke havde frembragt andet end Lyng og Hedeurter."

„Vor Religion bliver udryddet med Rub og Stub!" raabde den rød næsede Præst ved det biskopspelige Kapel i Kirkwhistle.

„Det vil snart komme saa vidt, at vi hverken tør skyde en Buk, eller kyssse en Pige uden Tilladelse fra Kirkens Ældste;" sagde Mareschall.

„Eller føre et Unker Brændeviin ind, uden Toldbetjentens Tilladelse;" sagde Smugleren.

„Eller ride over Heden en smuk Maanskins Nat," foiede Westburnflat til, „uden at spørge den unge Carnoclyff eller en anden af de engelske Fredsdommere om Forlov. Det var gode Dage her paa Grændsen, da der hverken gaves Fred eller Dommere."

„Lader os erindre hvad vi led ved Darien og

Glencoe, " vedblev Ellieslaw, "og gribe til Vaaben for at forsvare vore Rettigheder, vore Eiendomme, vort Liv og vere Familier!"

"Tænk paa den oprindelige, biskoppelige Indvielse," uden hvilken der ingen retmæssig Geistlighed er," sagde Præsten.

"Tænk paa hvorledes de engelske Sorovere forstyrre vores ostindiske Handel!" raabde William Willieson, en Skipper, der fire Gange om Aaret pleiede at seile fra Corkpool til Whitehaven.

"Husker paa Eders Friheder og Rettigheder," tilføiede Mareschall, der med ondskabsfuld Glæde opvustedede den Gnist, han selv havde tændt, lig en kaad Dreng, der aabner Sluserne paa en Mølledam og glæder sig ved Larmen af de Hjul, han har sat i Bevægelse, uden at tænke paa den Ulykke, han maa skee har forarsaget. "Husker paa Eders Friheder og Rettigheder, tænker paa de nye Skatter! Forbandede være Presbyterianerne med Skatter og Taxeringer og den gamle William, der har bragt os alt dette paa Halsen!"

"Forbandede være Soldbetjenten!" raabde den gamle Smughandler, "jeg brækker Halsen paa ham med egen Haand!"

"Og fordømt være Byfoged og Politiebetjent!" lagde Westburnsflat til, "jeg skyder dem begge for Panden, førend Morgenen gryer."

"Saa ere vi da enige," begyndte Ellieslaw igjen, da Skrigerne for et Dieblisk holdt inde; "at Ingen af os længer vil taale denne Tingenes Tilstand?"

„Enige, Alle som Een!“ svarede en af Gæsterne.

„Ikke bogstaveligt saaledes!“ sagde Ratcliffe!
 „vel kan jeg ikke haabe at stille den hæftige Gjæring, hvori alle Gemytter saa pludseligt ere komne; men jeg beder at bemærke, at jeg ingenlunde er enig med Eder angaaende alle de Besværinger, som man her har forebragt og at jeg ganske og aldeles protesterer mod de rasende Forholdsregler, som man synes at have i Sinde at tage. Jeg kan let forudsætte at meget af det, der her er bleven talt, bør tilskrives Dieblikkes Hede eller og er bleven sagt i Spøg; men der gives Spøg, der let kan komme videre, end man onsker, og I skulde betænke, mine Herrer! at Bøggene have Drer.“

„Bøggene kunne have Drer,“ svarede Ellieblaw, i det han kastede et Blik paa ham fuldt af triumpherende Ondskab, „men en Huusspion, Herr Ratcliffe! kan snart komme saa vidt, at han ingen har, dersom saadan en vover at boe længere i et Hus, hvor hans Komme var en ubeføiet Paatrængenhed og hans Opførsel en næsviis Indblandelse i Andres Uliggender, og hvorfra han let kan blive kastet ud, dersom han ikke forstaaer at benytte sig af et Vink.“

„Herr Vere!“ svarede Ratcliffe med kold Forsagt, „jeg indseer meget vel at saasnart min Nærværelse bliver Eder unyttig, hvilket snart vil være Tilfældet formedelst det ubesindige Skridt, som I er i Færd med at gjøre, vil den blive ligesaa usikker for mig som den altid har været Eder forhadt. Men jeg har en Beskytter og det en mægtig; det vilde neppe være Eder behageligt, dersom jeg i disse værdige

Mænds Paahør vilde fortælle de besynderlige Omstændigheder, der have givet Anledning til vores Forbindelse. For Resten glæder jeg mig over at den er forbi, og da jeg haaber at Herr Marschall og nogle Andre af disse Herrer i Nat ville tage mine Ører og min Hals — for hvilken jeg vel har meest Grund til at frygte — under deres Beskyttelse, saa har jeg ikke i Sinde at forlade Eders Slot førend i Morgen tidligt."

„Velan, Sir!“ svarede Vere, „J er ganske sikker for min Brede, fordi J er under den, og ikke fordi jeg frygter for nogen Opdagelse af Familiehemmeligheder; endstjont jeg, for Eders eget Vel, advarer Eder om at see Eder for. Eders Medvirkning eller Negling kan ikke være af stor Værdie for den, der har besluttet at vinde eller tabe Alt, da enten lovmæssig Ret eller uretfærdig Umæsselse vil seire i den Kamp, som nu vil begynde. Eders Tjener, Sir!“

Ratcliffe kastede et Blik paa ham, hvilket Vere kun med Vanskelighed syntes at udholde; derpaa stod han op, bukkede sig for Selskabet og forlod Værelset.

Dette Optrin gjorde et Indtryk paa de fleste af de Tilstedeværende, som Ellieslaw ilede med at udslette, ved igjen at skride til Dagens Anliggende. Folgen af deres hurtige Overveielser var et pludseligt Udbrud af Sammenstørelsen. Ellieslaw, Marschall og Sir Frederik Langley bleve valgte til Anførere og erhøldt Fuldmagt til at anordne hvad der fremdeles burde foretages. En Samlingplads blev bestemt,

hvor Alle lovede at indfinde sig den følgende Dag med saamange Ledfagere og Benner af Sagen, som enhver kunde samle. Mange af Gæsterne droge bort, for at gjøre de nødvendige Tilberedelser; Ellieslav undskyldte sig for de Øvrige, der tillige med Westburnflat og den gamle Smugler stred tappert med Flaaskerne, for, at ogsaa han maatte forlade Bordet, for i No at aftale det Nødvendige med hans Medhjælper. Denne Undskyldning fandt en saa meget villigere Modtagelse, som den var ledsaget af en Opmuntring til fremdeles at lade sig de Forfriskninger smage, som Slottets Kjølder tilbød. Lydeligt Bifaldsbraab ledsagede den og Navnene: Bete, Langley, men især Mareschall gjentogede i Salen og bleve den hele Aften af og til gjentagne, medens man tommede de vældige Pokaler.

Da de fornemste Sammensvorne befandt sig alene i et særskilt Værelse, betragtede de hverandre i nogle Minuter med et Slags Forlegenhed, der i Sir Frederiks mørke Træk gik over til en vranten Misfornoielse. Mareschall var den første, der brød Tausheden og raabte leende: „Velan da! saa ere vi da smukt indskibede, mine Herrer! — vogue la galère!“

„Det er Eder, vi kunne takke for at det er kommet saavidt,“ sagde Ellieslav.

„Ganste rigtigt!“ svarede Mareschall, „men jeg veed ikke hvorvidt I ville takke mig, naar I see dette Brev, som jeg modteg fort for Bordet. Min Tjener sagde, at det var bragt ham af en Mand, som han aldrig havde set før, og som galloperede bort

saasnart han havde paalagt ham at overlevere det i mine egne Hænder."

Utaalmødig aabnede Ellieslaw Brevet og læste høit:
Edinburgh —

Høistærede!

Da jeg har store Forbindtligheder imod Ederes Familie og har bragt i Erfaring, at I hører til et Selskab af Eventyrere, der havde Forretninger for Huset Jacob og Compagni, forhen Kjøbmænd i London, men for nærværende Tid i Dünkirken, saa anseer jeg det for rigtigt, i Tide at lade Eder vide, at de Skibe, som I vente, ere drevne bort fra Kysten, uden at de have været i Stand til at bringe noget af deres Ladning i Land; og at de vestlige Deeltagere have besluttet at udlette deres Navne af Firmaet, da Banskrotten synes uundgaaelig. I det Haab, at I vil benytte Eder af denne Efterretning, og sørge for Ederes Sikkerhed, forbliver jeg Ederes ærbødige Tjener

Nihil Navnløs.

Til Herr Ralph Mareschall
til Mareschall-Wellö.

(vigtigt og at befordres paa det hastigste.)

Sir Frederik gjorde et langt Ansigt og skiftede Farve, medens Ellieslaw læste. — „Hvad?“ raabte denne, „det treffer jo Hovedfjeren i port Foretagende. Dersom den franske Flode, med Kongen ombord, er forjaget, som denne fordømte Lap synes at sige — hvor ere vi da?“

„Just der, hvor vi vare i Morges, tænker jeg!“ svarede Mareschall leende.

„Ligiv mig! — og hold dog engang inde med Eders utidige Lystighed, Herr Mareschall! — I Morges vare vi endnu ikke skyldige for Loven, som vi nu ere ved Eders taabelige Udfærd, skjont I har et Brev i Lommen, der siger Eder at vort Foretagende allerede er strandet.“

„Paa min Vere!“ svarede Mareschall, „jeg ventede, at I vilde tale saaledes. Men for det Første kan min Ven Nihil Navnløs med sit Brev være en Logner; og for det andet maae jeg sige Eder, at jeg er kjed af et Parti, der ikke gjør andet, end lægger dristige Planer om Usteningen og bortsover dem tillige med Viinrusen førend Morgenen kommer. Regjeringen er for nærværende Tid hverken forsynet med Mandskab eller med Krigsfornødenheder; inden saa Uger har den nok af begge Dele; Folket er nu i fuld Flamme mod den, inden saa Uger har Egennytte, Frygt og den lunkne Ligegyldighed, der allerede begynder at nytre sig, aftjølet Heden. Da jeg nu engang havde besluttet at vove Alt, har jeg sørget for, at I ere komne ligesaa dybt ind i det, som jeg; I ere nu i Mosen og maae vade igjennem.“

„I tager Feil i Henseende til een af os, Herr Mareschall!“ svarede Sir Frederik Langley, trak i Klokkestrængen og besøel sin Tjener, der traadte ind, at trække Hestene frem.

„I maae ikke forlade os, Sir Frederik!“ sagde Ellieslaw, „vi have endnu noget at afgjøre med hinanden.“

„Jeg reiser endnu i Usten, Herr Vere!“ sagde

Sir Frederik, og skriver Eder min Mening til, naar jeg er kommen hjem."

"Ei!" sagde Mareschall, "og sender os den med et Kommando Ryttere fra Carlisle, der skal fore os i Fængsel? Seer I, Sir Frederik! jeg for min Deel vil hverken taale Forræderi eller Trafald og vil I bort i Uften, gaaer Eders Bei over mit Liig."

"Skam Eder, Mareschall!" sagde Vere, hvordan kan I saa hastigt mistyde vor Vens Hensigter? Jeg er vis paa, at Sir Frederik kun spøger. Thi var han end ikke, alt for ærefjær til endog kun at drømme om at ville forlade vor Sag, maa han dog erindre, at vi have fuldkomne Beviser om hans Deeltagelse og ivrige Medvirkning. Han maa desuden vide, at den første Underretning maa være Regjeringen kjærkommen, og at vi, dersom Spørgsmaalet er om hvem der først kan give den, let kunne vinde et Par Timers Forspring."

"Jeg, skulde I sige, og ikke vi, naar I taler om at forekomme hverandre i et saadant Forræderi!" raabte Mareschall; "jeg for min Deel blander mig ikke deri. Og mumlende i Skjæget lagde han til: "Et Par smukke Karle at betroe sin Hals til!"

"Jeg lader mig ikke affrække fra at gjøre det, jeg finder for godt," sagde Sir Frederik Langley; "jeg reiser i Dieblicket bort. Jeg har ingen Grund til at holde den (med et Blik paa Vere) mit Ord, som ikke holder mig sit."

"I hvilken Henseende?" spurgte Ellieslaw, i det han ved en Bevægelse med Haanden bad sin hid-

sige Fætter at tie; hvori har jeg skuffet Eder, Sir Frederik? "

„I en delikat Sag; der ligger mig meget paa Hjerte. — I har længe opholdt mig med det bevidste Giftermaal, som I vel veed, var Pantet paa vor politiske Forbindelse. Miss Beres Bertforelse og Tilbagekomst; den Kulde, hvormed hün behandler mig, og de Undskyldninger, med hvilke I søger at besmykke den — alt dette maa jeg anfæe for tomme Udflugter, for at I selv kan beholde de Godser, der med Rette tilhøre hende, og gjøre mig til et Bærktøi ved Eders fortvivlede Foretagende, medens I opholder mig med Forhaabninger, som I aldrig har havt i Sunde at opfylde.“

„Sir Frederik! jeg forsikkrer ved alt, hvad helligt er —“

„Jeg vil ikke høre mere paa Eders Forsikkringer; jeg er alt for længe bleven holdt op med Snaak,“ svarede Sir Frederik.

„Naar I forlader os,“ begyndte Ellieslaw igjen, er baade Eders og vores Ruin uundgaelig; Alt kommer an paa at vi holde sammen.“

„Lad mig kun sørge for mig selv,“ svarede Baroneten, „men er det endog sandt, hvad I siger, vil jeg dog hellere gaae til Grunde, end saaledes lade mig narre.“

„Kan Intet — ingen Forsikkring overbevise Eder om min Oprigtighed?“ sagde Ellieslaw ængstelig; „endnu i Morges vilde jeg have afviist Eders ubillige

Mistanke, som en Fornærmelse; men i den Stilling vi nu ere —"

„Føler I selv, at I er nødt til at være oprigtig?“ svarede Sir Frederik. Der er kun eet Middel til at overbevise mig om Eders Oprigtighed — lad Eders Datter endnu i Aften række mig sin Haand."

„Saa hastigt? — Umueligt!“ svarede Vere; tænk paa hendes sidste Skræk, paa vort nærværende Forhavende!"

„Jeg vil ikke høre andet, end hendes Jaord for Altret — I har et Kapel i Slettet. Doctor Hobsler er tilstede. Endnu i Dag dette Beviis paa Eders Troskab og vi ere enige igjen med Hjerte og Haand. Nægter I mig Eders Samtykke nu, da det er Eder saa meget om at gøre, hvorledes kan jeg da gøre Regning paa det i Mergen, da jeg maaskee er bleven mere indviklet i Eders Foretagende og ude af Stand til at trække mig tilbage?"

„Og er jeg vis paa,“ sagde Ellieslaw, „at vort Vennskab igjen er fornyet, naar I endnu i Aften bliver min Svigersøn?"

„Ganske og aldeles!“ svarede Sir Frederik.

„Belan da!“ sagde Vere, „hvad I forlanger, er utidigt, usjunt, og fornærmende for min Character — dog, Sir Frederik! giv mig Eders Haand — min Datter skal blive Eders Hustrue."

„Endnu i Aften?"

Endnu i Aften;" svarede Ellieslaw, førend Klokkeren slaaer tolv."

„Med hendes eget Samtykke, vil jeg haabe,“

afbrød Mareschall ham; thi jeg forsikker Eder begge, mine Herrer! at jeg ikke vil see roligt paa, at man tilføier min smukke Fætterske nogen Tvang."

„Pofker tage det Bruushoved!" mumlede Ellieslaw; derpaa vedblev han høit: „Med hendes eget Samtykke! For hvem anseer I mig, Mareschall? at I skulde troe, at Eders Mægling behøves for at beskytte min Datter imod hendes egen Fader? Forlad Eder paa, at hun ingen Modbydelighed har for Sir Frederik Langley."

„Eller for at kaldes Frue Langley. Det er meget sandsynligt, at flere Piger vilde være af samme Mening, som hun. Jeg beder Eder om Forladelse, men jeg var en Smule urolig paa hendes Vegne over denne pludselige Fordring og Tilstaaelse."

„Just det Pludselige i dette Forslag er det, der sætter mig i Forlegenhed," sagde Ellieslaw, „men dersom jeg maaskee skulde finde min Datter ubevægelig, Sir Frederik, vil I da betænke." —

„Intet vil jeg betænke, Herr Vere! — Eders Datters Haand endnu i Uften eller jeg reiser inden Midnat — Det er mit sidste Ord."

„Godt!" sagde Ellieslaw; „overlæg nu hvad der angaaer Udførelsen af vor Plan; imidlertid gaaer jeg bort, for at forberede min Datter."

Med disse Ord forlod han Bærelset.

Fjortende Capitel.

Han bringer Osmond, for at tage mod mit Løfte.

O haarde Lød: for Tankred, stolte Osmond!

Tankred og Sigismunda.

Herr Vere, hvem lang Øvelse i Forstillelse havde bragt saa vidt, at han endog kunde afmaale sin Gang og sine Trin efter sine svigefulde Hensigter, gik hurtigt gjennem Forsalen, og bestoog de første Trappetrin, der førde til Miss Veres Værelse med en Mand's faste, raske og bestemte Trin, der vel har en vigtig Sag for, men slet ikke tvivler paa et heldigt Udfald. Men da de to Adelsmænd, som han havde forladt, ikke længere kunde høre ham, blev hans Gang langsom og ubestemt, saa at den påsede til hans tvivlende og ængstelige Sind. Til sidst blev han staaende i Forgemakket, for at samle sine Tanker, og overlægge, hvorledes han skulde bære sig ad, naar han kom ind til sin Datter."

„Har Rogen været i en mere ulykkelig og forviklet Stilling?“ sagde han ved sig selv. „Glipper vor Plan formedelst indbyrdes Tvedragt, vil Regjeringen uden tvivl straffe mig med Døden, som Hovedmanden for Sammensværgelsen. Og om jeg endog saa kunde redde Livet ved hurtig Underkastelse, er jeg da ikke alligevel reent ødelagt? Jeg har gjort Matelisse til min uforsønlige Fjende og kan fra den Side ikke vente andet, end Had og Forfølgelse. Jeg maatte

gaae ud i Verden, som en fattig og vanæret Mand, uden Midler til at opholde Livet, end sige til at forskaffe mig den nødvendige Rigdom til at opveie den Skjændsel, hvormed alle mine Landsmænd, saavel de, jeg forlader, som de, jeg forener mig med, vilde overvælde Forræderens Navn. Nei, derpaa er ikke at tænke. Og dog — hvad har jeg at vælge, undtagen denne Lod eller et vanærende Skaffot? Intet kan redde mig, uden Forsoning med disse Mænd; og for at bringe denne i Stand har jeg lovet Langley at Isabella skal ægte ham inden Midnat, og Mareschall, at hun skal gjøre det frivilligt. Jeg har kun et Middel til at frelse mig fra Undergang: hendes Samtykke i at tage en Mand, som hun ikke kan lide, og i saa kort en Frist, at det vilde oprøre hende, om han endogsaa var en begunstiget Elsker — dog, jeg gjør Regning paa hendes Hjertes romantiske Edelmødighed; og lad mig afmale Nødvendigheden af hendes Samtykke med de stærkeste Farver, jeg kan dog ikke overdrive — ”

Da han saaledes havde betragtet sin farlige Stilling fra alle Sider, traadte han ind i sin Datters Kammer med det faste Forsæt at anvende Alt for at udføre sin Plan. Endstjænt han var en snedig og ærgjerrig Mand, var han dog ingenlunde haardhjertet nok til ikke at føle en vis Engstelse, da det gjaldt om at befjæmpe et lydigt og elskende Barns Følelser; men den Tanke, at hans Datter, hvis det lykkedes, vilde ved hans List gjøre et ferdeelagtigt Parti, og at han selv vilde være forloren, hvis det ikke lykkedes ham at

overtale hende, var tilstrækkelig til at undertrykke alle Betænkkeligheder.

Han fandt Miss Vere i hendes Sovestue; hun sad ved Vinduet, med Hovedet styttet paa Haanden, og enten indslumret eller hensjunken i saa dybe Tanker, at hun ikke fornåm den Larm han gjorde i det han traadte ind. Han nærmede sig med en Mine, sammensat af Bekymring og Deeltagelse, satte sig ved Siden af hende, og vakte hende af hendes Drømmes- rier ved at tage hendes Haand, en Bevægelse, som han ikke glemte at ledsage med et dybt Suk.

„Min Fader!“ sagde Isabella, med en Over- raffelse, der udtrykte i det mindste ligesaa megen Frygt, som Glæde eller Hengivenhed.“

„Ja, Isabella!“ svarede Vere, „Din ulykkeli- ge Fader, der som en Angergiven kommer for at bede sin Datter om Tilgivelse for en Krænkel- se, han af overdreven Kjærlighed tilføiede hende, og derpaa at sige hende et evigt Farvel.“

„En Krænkel- se imod mig, min Fader? sige mig et evigt Farvel? hvad skal det betyde?“ sagde Miss Vere.

„Ja, Isabella! det er mit Alvor. Men først lad mig spørge dig: Har du ingen Mistanke om, at jeg har været Medvider i den besynderlige Hændelse, der nylig mødte dig?“

„De, min Fader?“ svarede Isabella stammende, deels i Bevidstheden af at han havde gjættet hendes Tanker, deels tilbageholdt af Skamfuldhed over at tilstaae en saa vanærende, saa unaturlig Mistanke.

„Ja!“ vedblev han, „din Forlegenhed rober, at du er af den Mening, og jeg maa gjøre dig den smertelige Tilstaaelse, at din Mistanke ikke gjør mig Uret. Men hør mine Bevæggrunde! I en ulykkelig Time opmuntrede jeg Sir Frederik Langleys Kjærlighed, fordi jeg ansaae det for umueligt, at du kunde have en uovervindelig Uffky mod en Forbindelse, hvis Fordele i de fleste Henseender ere paa din Side. I en endnu ulykkeligere Time tog jeg Deel i hans Plan til igjen at indsætte vor fordrevne Konge og at gjengive Landet sin Uafhængighed. Han har benyttet sig af min uforsigtige Tillid og mit Liv staaer nu i hans Haand.“

„Ederø Liv, min Fader!“ sagde Isabella blegnende.

„Ja, Isabella! hans Liv, som gav dig Livet. Saasnart jeg kunde forudsee den Yderlighed, hvortil hans hæftige Lidenskab vilde forlede ham, thi, for at lade ham vederfares Ret, troer jeg, at hans ufornuftige Opførsel er en Folge af hans umaadelige Kjærlighed til dig—saa søgte jeg, under et rimeligt Paaflud, at bortfjerne dig paa nogle Uger, for at kunne trække mig ud af den Forlegenhed, hvori jeg befandt mig. Derfor ønskede jeg, ifald din Modbydelighed mod denne Forbindelse vedblev at være uovervindelig, at sende dig hemmelig paa nogle Maaneder til din Tantes Kloster i Paris. Ved en Række af Misforstaaelser blev du bragt tilbage fra det skjulte og sikke Sted, som jeg bestemte til dit midlertidige Opholdssted. Mit sidste Haab om at vikle mig ud af min Forlegenhed

har Skjæbnen tilintetgjort, og der er intet andet tilbage for mig, end at give dig min Velsignelse og sende dig bort med Matcliffe, som forlader mit Huus — min egen Skjæbne vil snart være afgjort."

"Gode Gud! er det mueligt?" raabde Isabella.
 "O hvorfor blev jeg da befriet fra det Fangenskab hvori I havde ladet mig bringe? eller hvorfor meddeedle I mig ikke Eders Hensigter?"

"Tænk et Dieblif efter, Isabella. Havde jeg ikke i dine Dine nedsat den Mand, som jeg helst vilde tjene, dersom jeg havde aabenbaret dig den fornærmelige Hæftighed, hvormed han søgte at opnaae sit Maal? Kunde jeg gjøre det uden at handle uredeligt, da jeg havde lovet ham at understøtte hans Hensigter? — Men det er nu altsammen forbi! Jeg og Mareschall have besluttet at døe som Mænd! der er intet andet tilbage end at sende dig bort under sikker Ledsafelse."

"Store Gud! og er der ingen Redning?"

"Nei, mit Barn!" svarede Vere mildt, "der gives kun et Redningsmiddel, som du vel ikke vilde raade din Fader til — at være den Første til at forraade sine Venner."

"O, nei, nei!" svarede hun med Afsky, men hastigt, som om hun ikke hurtigt nok kunde tilbagevise Fristelsen — "Men er der da intet andet Haab? — maaskee Flugt? — Mægling? — Venner? — paa mine Knæe vilde jeg anraabe Sir Frederik." —

"Det vilde være, at fornedre dig uden Nytte; han gaaer med Fasthed sin Gang, og jeg vil med

samme Fasthed vente min Skjæbne. — Kun under een Betingelse vil han aftraae fra sit Forsæt, men denne Betingelse skal aldrig komme over mine Læber.“

„Siig mig den, jeg besværges Eder, kjære Fader! Hvad kan han forlange, som vi ikke gjerne ville gjøre for at forebygge den skrækkelige Ulykke, der truer Eder?“

„Det, Isabella!“ sagde Herr Vere hoitideligt, „skal du ikke erfare førend din Faders Hoved nedruller fra det blodige Skaffot. Ja, da vil du erfare, at der gaves et Offer, ved hvilket han havde kunnet blive reddet.“

„Og hvorfor taler I ikke nu? Er I bange for at jeg skal vægre mig ved at opoffre min Lykke for at frelse Eder? eller at jeg vil efterlade mig som et bittert Arvegods den bestandige Bevidsthed om, at der endnu har været et Middel til at afvende den skrækkelige Ulykke, der hang over Eders Hoved?“

„O mit Barn!“ svarede Vere, „da du overs hænger mig om at siige dig, hvad jeg tusinde Gange heller vilde begrave i evig Tausshed, maae jeg aabenbare dig, at han ikke vil vide af andre Løsepenge, end din Haand, og endda kun naar du rækker ham den inden Midnat.“

„Inden Midnat, Fader? — og et saadant Menneſke! — et Menneſke? — et Uhyre, der kan ønske at vinde Datteren, ved at forraade hendes Fader! — det er umueligt!“

„Du har Ret mit Barn!“ svarede Faderen, „det er umueligt! Heller ikke har jeg enten Ret eller

Willie til at fordre et saadant Offer — det er jo Naturens Løb, at de Gamle skulle døe og forglemmes og at de Unge skulle leve og være lykkelige."

„Min Fader døe og hans Barn kan redde ham! — men nei — nei — min kjæreste Fader, tilgiv mig, det er umueligt; I vil kun bringe mig til at opfylde Eders Ønske. Jeg veed jo, at I kun sigter til det, som I anseer for min Lykke; I har kun fortalt mig denne skrækkelige Historie for at lede min Beslutning og overvinde mine Indvendinger."

„Min Datter!“ svarede Elkieław i en Tone, hvori fornærmet Myndighed syntes at kjæmpe med faderlig Omhed, mit Barn kan tiltroe mig, at jeg skulde opfinde et Eventyr for at lede hendes Følelser? Ogsaa dette maa jeg taale, og nedværdige mig til at forsvare mig mod denne uværdige Mistanke. Du kjender din Fætter Mareschalls uplettede Ære — see hvad jeg skriver ham til, og døm af hans Svar om Faren, hvori vi svæve, er virkelig eller ei og om jeg ikke har forsøgt ethvert Middel til at afvende den."

Han satte sig og skrev i Hast nogle faa Linier. Derpaa overgav han dem til Isabella, der med plinlig Anstrængelse søgte at standse sine Læarer, for at læse dem, og at samle sine Tanker, for at fatte Meningen.

„Kjære Fætter!“ saaledes lød Brevet, „jeg finder min Datter, som jeg havde ventet det, i Fortvivlelse over Sir Frederik Langleys utidige og overilede Fordring. Hun kan ikke engang begribe i hvilken Fare vi svæve og hvormeget vi ere i hans Magt —

Uvænd for Himlens Skyld Eders Indflydelse paa ham, for at faae ham til at forandre et Forslag, som jeg hverken kan eller vil tvinge min Datter til at antage, og som fornærmer hendes Følelser for det Sammelige og Uafhængige. Eders hengjorne Fætter

R. V.

Det er ikke at undres over, at Miss Vere i den heftigste Bevægelse, hvori hun var, da hendes svømmende Hjerne og forvirrede Aand ikke kunde fatte Meningen af Brevet, ikk bemærkede at dette snarere syntes at ondtale hendes Betænkeligheder angaaende Maaden og Tiden af den foreslaarde Forbindelse, end hendes indgroede Modbydelighed mod Frieren selv. Vere rindgede og gav Seddelen til en Tjener for at bringes til Herr Marschall. Taus og i voldsom Bevægelse gik han op og ned ad Gulvet, til Svaret kom. Han gennemløb hurtigt Bladet og gav det til Isabella, i det han trykte hendes Haand. Indholdet var følgende:

„Min kjære Frønde! jeg har havt en haard Dyst med Ridderen angaaende den bevidste Punkt, men finder ham saa fast som et Fjæld. Det gjør mig inderlig ondt, at min skjønne Fætterske skal blive tvungen til at opgive en af hendes Pigerettigheder. Sir Frederik samtykker dog i at forlade Slottet i mit Selskab, saasnart Wielsen er fuldbjyrdet; vi ville da strax opbyde vore Folk og begynde Kampen. Saaledes er der da Haab om at Brudgommen skal bide i Græsset, førend han kan komme tilbage til sin Brud, og saaledes har da Miss Bella en smuk Udsigt til at blive Frue Langley à très bon marché. Forresten kan jeg kun

fige, at, dersom min smukke Fætteriske overhovedet kan beslutte sig til dette Ægteskab, maae hun give sit Samtykke snart, da der ingen Tid er til at gjøre sig kostbar; eller vi ville faae Tid nok — eller rettere, ingen Tid til at angre vort Foretagende. Dette er alt, hvad jeg for nærværende Tid kan mælde Eder. Eders hengivne Frænde
R. M."

„Efterskrift: Siig Isabella, at jeg tilsidst heller vil skjære Ridderens Hoved af, for at gjøre Ende paa vor Forlegenhed, end taale at hun bliver tvungen til at ægte ham.“

Da Isabella havde læst dette Brev, faldt det hende ud af Haanden, og hun selv var falden ned af Stolen, dersom Faderen ikke havde holdt hende.

„Min Gud! mit Barn doer!“ raabte Vere og Naturens Følelser overvandt endog Egennyttens i hans Bryst.“ See op, Isabella, see op, mit Barn! Der komme hvad der vil, du skal ikke blive opoffret. Jeg vil selv falde med den Bevidsthed at jeg har efterladt dig lykkelig. Mit Barn skal græde paa min Grav, men ikke — nei, ikke i det Dieblig forbaude mit Minde.“ Han kaldte paa en Tjener. — „Gaae og bed Matcliffe at komme til mig strag!“

Imidlertid var Miss Vere bleven bleeg som et Lig; hun vred sine Hænder, trykkede dem krampeagtigt sammen, lukkede Dinene, og pressede Læberne sammen, som om den Tvang hun paalagde sine indvortes Følelser, havde spændt alle hendes Nerver. — Derpaa løftede hun Hovedet op, drog et dybt Suk og sagde med Fasthed: Fader! jeg samtykker i Giftermaalet!“

„Du skal ikke, du skal ikke, mit Barn! — mit fjære Barn! du skal ikke paadrage dig en vis Ulykke for at frelse mig af en uvis Fare!“

Saaledes, raabte Ellieslaw; og, saa besynderlige, ustadige Bædner ere vi! hvad han sagde, var hans Hjertes sande, skjønt siebtikkelige Følelser.

„Fader!“ gjentog Isabella, „jeg vil samtykke i dette Giftermaal.“

„Nei, mit Barn! nei! — i det mindste ikke nu; vi vil selv nedlade os til at bede ham om Opføttelse; og dog, Isabella! kunde du overvinde en Modbydelighed, der ingen gyldig Grund har; betænk, hvilken fordeelagtig Forbindelse i andre Henseender, Rigdom — Rang — Anseelse“ —

„Fader!“ gjentog Isabella, „jeg har givet mit Samtykke!“

Det syntes, at hun havde mistet Evnen til at sige andet, eller blot til at forandre de Ord, som hun med saa megen Anstrængelse og Tvang havde udtalt.

„Himlen velsigne dig, mit Barn; — Himlen velsigne dig! — og den vil velsigne dig med Rigdom, med Glæde og Magt.“ —

Isabella bad med svag Stemme, at man vilde overlade hende til sig selv det Dørlige af Afsteningen.

„Men vil du ikke modtage Sir Frederik?“

Spurgde Faderen ængstlig.

„Jeg vil see ham,“ svarede hun, „jeg vil see ham, hvis jeg skal og hvor jeg skal; men skaan mig nu!“

„Lad saa være, mit fjære Barn! Du skal in-

gen Tvang lide, som jeg kan frie dig fra. Regn ikke Sir Frederik dette til Onde, det er en Følge af hans hæftige Lidenskab."

Isabella vinkede utaalmodigt med Haanden.

„Tilgiv mig, mit Barn! jeg gaaer. Himlen signe dig! Klokken ellers kommer jeg igjen, hvis du ikke kalder mig for — Klokken ellers kommer jeg for at hente dig."

Da han havde forladt Isabella, faldt hun paa Knæ — „Himlen hjælpe mig at udføre hvad jeg har besluttet — Himlen alene kan — o stakkels Earnscliff! hvem skal trøste ham? og med hvilken Foragt vil han udtale en Piges Navn, der endnu i Morges hørte ham med Velbehag og samme Aften giver sig til en Anden. Men lad ham foragte mig — hellere end at han skulde faae Sandheden at vide. — Lad ham foragte mig; dersom det blot kan lindre hans Qual, skal det være min Trøst."

Hun græd bitterlig. Forgjæves søgte hun fra Tid til anden at begynde den Bøn, for hvilken hun var sjunken paa Knæ; men hun var ikke i Stand til at berolige sin Aand saameget, at hun kunde forrette sin Andagt. Endnu var hun stedt i denne Sjæleskamp, da Døren til hendes Værelse sagte blev aabnet.

Femtende Capitel.

I dunkle Hule traad de ind og fandt
 Sin Smertensmand at sidde lavt paa Gulvet,
 Det mørke Sind opfyldt med bitter Qual.

Feedronningen.

Det var Ratcliffe, der traadte ind til den bedrøvede Miss Vere. Ellieslaw havde i sin høftige Gemyttsbevægelse forglemt at gjenkalde den Befaling, som han havde givet Tjeneren. Ratcliffe aabnede derfor Døren med de Ord: „I har ladet mig falde, Herr Vere?“ — Men da han ikke saa ham, raabde han forundret. „Miss Vere, alene! — nedknælet! og i Taarer!“

„Forlad mig, forlad mig, Herr Ratcliffe!“ sagde den ulykkelige unge Frøken.

„Jeg tør ikke forlade Eder,“ sagde Ratcliffe; „jeg har flere Gange prøvet paa at saa Eder i Tale, for at sige Eder Farvel; man har afviist mig, indtil Eders Fader selv lod mig kalde. I maae ikke dadle mig fordi jeg synes dristig og paatrængende; jeg har en Pligt at opfylde og dette gjør mig saaledes.“

„Jeg kan ikke høre Eder — kan nu ikke tale med Eder, Herr Ratcliffe! Medtag mine bedste Ønsker, men for Himlens Skyld! forlad mig!“

„Siig mig alene, er det sandt, at denne unaturlige Forbindelse skal gaae for sig, og det endnu i Aften? Jeg horte at Tjenestefolkene talte derom, da jeg

gik op ad Trappen. Jeg hørte at man gav Befaling til at gjøre reent i Kapellet.

„Skaan mig, Herr Matcliffe! og tænk hvor grusomme Eders Spørgsmaal maae være for mig i min Stilling.“

„Gist? med Sir Frederik Langley? og det i Uften? Det maae — det kan — det skal ikke skee.“

„Det maa skee, Herr Matcliffe! eller min Fader er forloren.“

„O, jeg forstaaer det, svarede Matcliffe, „J har opoffret Eder selv for at redde ham, som — men lad Barnets Dyd erstatte hans Feil — Hvad kan der gjøres? Tiden er kort. Jeg veed kun eet Middel. Havde jeg fire og tyve Timer, vilde jeg finde Flere. Miss Vere! J maae anraabe det eneste menneskelige Væsen om Beskyttelse, der har det i sin Magt at afvende den Ulykke, der truer Eder.“

„Og hvilket menneskeligt Væsen har denne Magt?“ svarede Miss Vere.

„Bliv ikke forstræffet, naar jeg nævner det,“ svarede Matcliffe, i det han treen nærmere og sagde med en lav men tydelig Stemme: „Det er ham, som er bekjendt under Navn af Elshender, Eneboeren paa Steenheden.“

„Er J fra Forstanden, Herr' Matcliffe? eller vil J ved utidig Spøg spotte mig i min Elendighed?“

„Jeg er ligesaa vel ved Forstanden, som J, Frøken? jeg er heller ikke en ondskabsfuld Spotter, der haaner Elendigheden, men allermindst Eders. Jeg sværger Eder, at denne Mand, der er noget ganske

andet, end det han synes, har Midler i Hønderne til at redde Eder fra denne forhadte Forbindelse."

„Og til at bewirke min Faders Sikkerhed?" —

„Ogsaa dertil," sagde Ratcliffe, „dersom I vil tale hans Sag. — Men hvorledes vil I faae Udgang?"

„Vær ubekymret derfor!" svarede Miss Vere, der pludselig erindrede sig Hændelsen med Rosen, „jeg erindrer mig, at han opfordrede mig til at søge Hjelp hos sig i den yderste Nød og at han gav mig denne Blomst til et Tegn. Førend den er visnet, sagde han, vilde jeg trænge til hans Hjelp. Er det mueligt, at hans Ord har været andet end en Vanvittigs Tale?"

„Tvivl ikke derpaa — Frygt ikke — men fremfor Alt," sagde Ratcliffe, lad os ingen Tid spille — Er I fri og ubevogtet?"

„Jeg troer det;" sagde Isabella, „men hvad vil I, at jeg skal gjøre?"

„Forlad Slottet i Diebliffet og kast Eder for denne overordentlige Mand's Fødder, der har den meest vindskrænkede Indslydelse paa Eders Skjæbne, skjønt hans Omstændigheder synes at tilkjendegive den foragteligste Armod. — Gjæster og Tjenere ere nu beskjæftigede i Salen. — Ansøgerne have lukket sig inde, for at raadslaae om deres forræderiske Planer — Min Hest staaer bereed i Stalden — Jeg vil jadle en til Eder og møde Eder ved den lille Havedør — O, lad ikke Tvivl om min Klogskab og Ærlighed afholde Eder fra at gjøre det eneste Skridt, der staaer i Eders Magt,

for at undgaae den skræffelige Skjæbne, at blive Sir Frederik Langleys Hustru.“

„Herr Ratcliffe!“ sagde Miss Vere, „jeg har altid agtet Eder, som en Mand af Ære og Retskaffenhed; den Ulykkelige, der kjæmper med Bolgerne, griber den svageste Green for at redde sig — Jeg vil troe Eder — Jeg vil følge Eders Raad — Jeg vil møde Eder ved Havelaagen.“

Saa snart Ratcliffe havde forladt hende, luffede hun Døren i Laas og gik ned i Haven ad en Bagtrappe, der stødte til Sideværelset. Paa Veien fortrød hun næsten at have saa hastigt givet sit Minde til en saa haabløs og eventyrlig Plan. Men da hun ved at gaae ned, gik forbi Døren til Capellet, hørde hun Pigerne, som vare beskjæftigede med at gjøre reent.

„Giftes! og det med saa slet et Menneske. — Ih Gud bevare os! heller Alt andet, end det!“

De har Ret! de har Ret!“ sagde Miss Vere! „heller Alt andet, end det!“

Hun fløi til Haven; Ratcliffe var der allerede og ifølge Aftalen stode Hestene sadlede ved Havedøren. I saa Minutter vare begge paa Veien til Encboerens Hytte.

Saalænge Veien var jævn, hindrede den Tilfoms hed, hvermed de reed, dem fra at tale meget sammen; men da den steilopstigende Bei tvang dem til at ride i Skridt, blev Frøkenens Sind opfyldt med nye Beskymringer. „Herr Ratcliffe!“ sagde hun i det hun trak i Hestens Tøile, „lad os ikke fortsætte en Reise, som jeg ikke havde besluttet mig til, hvis mit Sind

ikke havde været i saa skrækkelig Bevægelse. Jeg veed vel, at denne Mand gjælder blandt Folket for et Væsen, der besidder overnaturlig Magt, og har Omgang med Beboerne af en anden Verden; men I maae vide at jeg hverken lader mig bedrage af saadane Taabeligheder, eller, hvis jeg virkelig troede derpaa, ifølge mine religiøse Begreber, vilde i min Nød søge Hjælp hos Venner af den Slags."

"Jeg havde troet, Miss Vere!" svarede Ratcliffe, "at min Karakter og Tænkemaade var Eder saa vel bekjendt, at I ikke kan troe, at jeg sætter Lid til saadanne Taabeligheder."

"Men paa hvilken anden Maade kan et Væsen, der synes saa uudsigelig elendig, have Magt til at staae mig bi?"

"Miss Vere!" svarede Ratcliffe, efter nogle Øjeblikkes Tausshed, "jeg er ved en høitidelig Eed bunden til Tausshed. I maa uden videre Forklaring, lade Eder nøie med min hellige Forsikring at han besidder Magten, hvis I kan opvække Willien hos ham, og derpaa tvivler jeg ikke."

"Herr' Ratcliffe!" svarede Isabella, "I kan jo selv være i Bildfarelse og fordrer dog en ubegrændset Tilltro af mig."

"Erindre Eder, Miss Vere! svarede Ratcliffe, hint Tilfælde da I af Menneskekjærlighed fordrede af mig, at jeg skulde bevæge Eders Fader til Medlidenhed med Haswell og hans ødelagte Familie, og faae ham til at glemme en Fornærmelse og eftergive Straffen, en Ting, der strider

aldeles mod hans Natur — Den Tid gjorde jeg det til en Betingelse, at I ikke maatte spørge mig om Kilderne til min Indslydelse. I fandt ingen Anrsag til at mistroe mig den Gang, saa mistroe mig heller ikke nu!”

„Men denne Mand's besynderlige Levemaade,” sagde Miss Vere, „hans Eensomhed, — hans Skikkelse — det bitre Menneſkehad, der yttres sig i alle hans Ord — Herr Ratcliffe! hvad kan jeg tænke om ham, hvis han virkelig besidder den Magt, som I tilskriver ham?”

„Denne Mand, Frøken! blev opdragen i den catholiske Lære, en Sect, blandt hvis Bekiendere Tusinde fra sagde sig Magt og Indslydelse, for at trække sig tilbage i Eensomhed, ofte i en endnu strengere end den, hvori denne Mand lever.”

„Men han angiver ingen religiøs Bevæggrund.”

„Nei,” svarede Ratcliffe, „Affky for Verden har bestemt ham til denne eensomme Levemaade og han har ikke dækket den med Overtroens Slør. Jeg vil fortælle Eder om ham, hvad jeg tør sige — Han var født til umaadelige Rigdomme, som hans Forældre endnu havde i Sinde at forstørre, ved at lade ham ægte en Beslægtet, som de i den Hensigt opdrage i deres eget Hus — I har seet hans Skikkelse; dom, hvad den unge Frøken maa have tænkt ved denne Bestemmelse! — Dog, vant til at see ham, viisde hun ingen Modbydelighed og Vennerne af — af Personen, jeg taler om, haabede, at hans hæftige Lidenskab, hans Landsdannelsse, hans mange elskvær-

dige Egenskaber skulde overvinde den naturlige Uffsky, som hans bestemte Brud maatte nære for et saa frygteligt, uheldforfyndende Udvortes."

"Og havde de Ret?"

"J skal faae det at høre. Han, i det mindste, var sig sin hele Skrøbelighed bevidst, og denne Tanke forfulgde ham som et Spøgelse. „Jeg er“, vare hans egne Ord til mig, — jeg mener til en Mand, han havde Fortrolighed til — jeg er, trods Alt, hvad J siger mig, en stakkels, elendig Vanskabning der hellere burde have været qvalt i Buggen, end saaledes være en Uffsky for den Verden, i hvilken jeg kryber omkring. Den Person, som han yttrede dette for, søgde forgjæves at indgyde ham den Ligegyldighed mod den ydre Form, der er en naturlig Følge af Philosophien, eller at overtøye ham om hvormegget Aandens Fortrin bør foretrakkes for Legemet's forgjængelige Skjønhed. „Jeg veed hvad J vil sige,“ pleiede han da at svare, „men J taler som en kold Stoiker, eller i det mindste som en partisk Ven. Men J kan læse det i enhver Bog, dem undtagen, der behandle en saa abstract Philosophie; at de ingen Gjenklang kunne vække i vort Bryst. Bliver ikke den ydre Skikkelse, i det mindste en saadan, som man kan betragte uden Uffsky og Ekelhed, skildret som noget Væsentligt, naar vi ville male Billedet af en Ven eller Elsker? Er ikke et saadant vanskabt Uhyre, som jeg er, ligesom ved Naturens Dom udelukket fra de skjønneste Nydelse? Hvad, undtagen min Rigdom, forhindrer Alle — maaskee endog Lætitia og Eder — fra at skye et Væsen, som

er fremmed for deres, og dem saameget mere forhad, som det har hin fordreiede Menneffelighed, som vi finde hos en Dyreart, der er Menneffet saa modbydelig, fordi den synes at være hans Caricatur?"

„Det er en Vanvittig's Synsmaade," sagde Miss Vere.

„Nei," svarede hendes Leder, „naar I ikke vil falde en sygelig, overspændt Følelse af hiint Vanheld Vanvid. Jeg vil dog ikke nægte at denne herskende Følelse og Mandens indre Angst ofte fører ham til Uttringer, der røbe et forvirret Sind. Han synes at troe, at han ved overdreven og just ikke altid overlagte Beviser paa Gavnildhed, ja endog Odselighed, maatte gjøre sig Menneflægten forbunden, fra hvilken han saae sig adskildt. Saaledes bleve de Belgjerninger som han af et medfødt menneffeligt Sindelæg viisde, overdrevne, fordi han altid blev ansporet af den Tanke, at han maatte gjøre mere end Andre, ligesom for at forsone sig med Menneflægten og høre sig til den. Jeg behøver neppe at sige Eder, at en Godhed, der flød af en saa besynderlig Kilde ofte blev misbrugt og hans Tillid ofte skuffet. Saadanne Ubhageligheder, som alle Mennefler erfare meer eller mindre, men meest de, der uden rigtigt Valg uddele deres Belgjerninger, tilskrev hans sygelige Indbildning den Uffkye og Foragt, som hans vanskabte Legeme opvafde. Men jeg trætter Eder, Miss Vere?"

„Aldeles ikke; jeg — jeg kunde kun ikke afhol-

de min Opmærksomhed fra at forvilde sig et Dieblif. Jeg beder Eder bliv ved!"

„Han blev endelig,“ vedblev Matcliffe, „den sindrigste Selvplager, jeg nogensinde har kjendt. Folkets Spot og den fornemme Pøbels endnu raaere Forhaanelse gjennemboiede hans Hjerte. Han betragtede Folkets Latter paa Gaden, naar han gik ud, den unge Piges undertrykte Snusen eller endnu mere hendes fornærmende Skræk, naar han blev hende iforrestillet i et Selskab, som Beviser paa hvorledes Verden tænkte om ham, og at den ansaae ham for en Banfskabning, der ikke var bestemt til selskabelig Omgang med Andre, og han troede, at dette retfærdiggjorde hans Beslutning at trække sig tilbage fra den. Kun to Personer gaves der, paa hvis Trost og Oprigtighed han aldrig syntes at tvivle; en af disse var hans forlovede Brud, den anden en Ven, rigelig begavet med naturlige Fortrin, der syntes at være ham inderlig hengiven, og som maaskee ogsaa dengang meenede det vel med ham. I det mindste burde han have gjort det, thi Manden, som I nu vil faae at see, havde i egentligste Forstand overvældet ham med Velgjæringer. Elshenders Forældre døde kort efter hverandre! deres Død voldte at Bryllupsdagen, der allerede var bestemt, blev opsat. Frøkenen syntes just ikke at beklage denne Opsættelse, hvilket man maaskee heller ikke burde vente; men hun forraadte heller ingen Forandring i sit Sindelag, da efter en anstændig Sørgetid Bryllupsdagen igjen blev bestemt. Vennen, om hvilken jeg talde, boede endnu paa Slottet. I

en ulykkelig Time gif begge paa denne Vens indstændige Bønner i et talrigt Selskab, hvor der var Mænd af forskjellige politiske Meninger forsamlede og hvor der blev stærkt drukket. Der opkom Strid. Vennen trak sit Sværd; nogle Andre ligeledes; hin blev slaaet til Jorden af en kraftfuld Modstander og afvæbnet. Begge faldt, i det de brødes, ned for Eneboerens Fodder, der, hvor vanskabt og skrøbelig han end synes at være, dog besidder uhyre Kraft og heftige Lidenskaber. Han greb et Sværd og gjennemboede sin Vens Modstander.

Han blev grebet, overleveret til Retfærdigheden og kun med Møie blev hans Liv reddet. Med et Mars Fængsel maatte han bøde for Mordet. Dette Tilfælde rystede ham dybt; saa meget mere som den Dræbte var en Mand af en fortræffelig Karacteer og havde taalt mange Fornærmelser, førend han trak Sværdet. Fra dette Dieblik troede jeg at bemærke — jeg beder om Forladelse! — den Omsindtlighed, der plagede den Ulykkelige blev fra nu af end mere skjærpet ved Samvittighedsnag, som han af alle Mennesker var mindst skicket til at paadrage sig, men som han ogsaa mindre end nogen Anden kunde udholde, da de bleve hans ulykkelige Lod. Hans Usfald af Sjeleangst kunde ikke blive skjulte for den Frøken, han var forlovet med, og jeg maa tilstaae at de vare af et foruroligende og frygteligt Slags. Han selv trostede sig med den Tanke, at han, naar hans Fængselstid var udløben, kunde leve med sin Hustru og Ben og træde i et mere udbredt Samqvem med Ber-

den. Han blev bedraget. Endnu førend Tiden var forløben, vare hans Ven og hans trolovede Brud Mand og Kone. Virkningerne af et saa frygteligt Slag paa dette brændende Hjerter, paa et Gemyt, der allerede var saaret af bittere Samvittighedsnag og ved en skummel Phantasies Magt løsrevet fra Resten af Menneskerne, kan jeg ikke beskrive Eder; det var som om det sidste Toug, hvorved Skibet holdtes, nu var sønderrevet og Fartsoiet overgivet til Stormenes tøiløse Raserie. Han blev sat under Opsyn. Som en midlertidig Forholdsregel kunde dette lade sig forsvare, men hans haardhjertede Ven, der ved sit Giftermaal var bleven den Ulykkelige's nærmeste Slægtning, forlængede hans Fængsel, for desto længere at kunne beholde Bestyrelsen af hans umaadelige Formue. Men der var en Mand, der skyldte den ulykkelige Korsdrager Alt, en beskeden Ven, men taknemmelig og trofast. Ved uophørlig Anstrængelse, og gjentagen Opfordring til Retten, lykkedes det ham endelig at forskaffe sin Belgjører sin Frihed, og Ret til igjen at bestyre sin egen Formue, der endnu mere blev forøget ved hans Trolovedes Død, der ingen Sønner efterlod sig, hvorved han altsaa var den nærmeste Arving til de betydelige Stamgodsfer. Men hverken Frihed eller Rigdomme formaaede at bringe hans Sind i Ligevægt; den Første foragtede han og de Sidste tjende ham kun som Midler til at følge hans underlige og egenrådige Luner. Han havde affvoret den katholiske Tro, men maaskee beholdt nogle af dens Læresætninger endnu Indslydelse nok paa hans Gemyt, der nu ganske

syntes at blive et Rov for Menneskehad og Samvittighedsnag. Han har siden levet snart som Eneboer, snart som Pilegrim, og paalagt sig de haardeste Spæggelser, ikke saameget af Andagt, som af Ufsky for Menneskeheden. Men aldrig var der saadan en Modsigelse mellem et Menneskes Ord og hans Handlinger, som imellem denne Ulykkelige; aldrig har en elendig Hykler været findrigere i at opfinde gode Bevæggrunde til sine slette Handlinger, end denne Elendige, naar han vil forsvare det menneskeffjendske Sind; en Opførsel, der har sin Grund i hans naturlige Edelmødighed og medfødt Mildhed."

„Ogsaa dette, Herr Ratcliffe, vidner om Vanvid."

„Udøkes ikke," svarede Ratcliffe, „At den Ulykkelige's Indbildningskraft er forvirret, vil jeg ikke nægte; jeg har allerede fortalt Eder, at han undertiden sættes i en Tilstand, der nærmer sig virkelig Vanvid; men nu taler jeg om hans sædvanlige Sindstilstand, den er forvirret, men ikke forstyrret. Overgangen fra den ene Tilstand til den Anden er gradvís, som Skumringen, der skiller Natten fra Dagen. Hofmanden, der bortdøler sin Formue, for at erholde en Titel, der er ham til ingen Nytte, eller en Indflydelse, som han ingen nyttig eller redelig Brug kan gjøre af; den Gjerrige, der opdynger unyttige Skatte og den Dødsle, der adspredter dem, ere alle plagede af et Slags Vanvittighed. Det samme er Tilfældet med Forbrydere, der gjøre sig skyldige i uhyre store Misgjerninger, medens Fristelsen til at begaae en saadan Daad i min-

dre hæftige Gemytter bliver opveiet af den indvortes Gysen for at udføre den, og Frygten for at blive opdaget og straffet. Alle hæftige Lidenskaber, saavel som Breden, kunne kaldes et kort Raserie."

"Alt dette kan Philosopherne lære, Herr Ratcliffe," svarede Miss Vere, "men tag mig det ikke ilde op! det kan ikke give mig Mod til saa silde at opsoge en Mand, hvis vilde Sindsbekaffenhed I selv kan allene undskyldes."

"Saa modtag da," svarede Ratcliffe, "min høitidelige Forsikkring om at I ikke løber den ringeste Fare. Men hvad jeg hidindtil har afholdt mig fra at sige Eder af Frygt for at sætte Eder i Uro, kan jeg nu ikke længere dølge Eder, da vi ere Hytten saa nær at jeg allerede kan skimte den i Tusmørket: Jeg kan ikke ledsage Eder længere; I maa gaae alene."

"Alene? — Jeg tør ikke."

"I maae," vedblev Ratcliffe, "Jeg vil blive her og vente paa Eder."

"I gaaer dog ikke af Stedet?" svarede Miss Vere, "men Afstanden er saa stor, at I ikke kan høre mig, hvis jeg nødes til at raabe om Hjælp."

"Frygt ikke!" svarede hendes Fører, "Stræb i det mindste med den yderste Forsigtighed at skjule enhver Uttring af Frygt. Glem ikke, at hans største og bestandige Qual kommer af Bevidstheden om hans hæslige Gestalt. Eders Veie gaaer hist forbi det halvomstyrtede Piletræ. Hold Eder til Venstre; paa høire Haand er der et Morads. — Farvel for

nogle Diebliffe! Tænk paa den Ulykke, der truer Eder og lad denne Tænk overvinde Eders Frygt og Tvivl!"

„Herr' Natcliffe!" sagde Isabella, „Farvel! Har J bedraget en Ulykkelig, saa har J for evig tabt den skjøne Roes for Ære og Rettskaffenhed, som jeg har stolet paa."

„Bed mit Liv! ved min Sjæl!" vedblev Natcliffe med forstærket Stemme, da Afstanden imellem dem alt blev større, „J er sikker — fuldkommen sikker!"

Sextende Capitel.

— Det Liden var og Sorgen

- Der danned ham saaledes. Kæf ham, Tid!
- Med milde Hænder soundne Dages Lykke,
- Dg gjer ham til hvad for han var. — Bring os
- Til ham og, som du kan, du ham forvandle

Lyden af Natcliffes Stemme hendsøde for Isabellas Øren; men som hun ofte saae sig om, var det hende en Trøst at kunne skimte hans Skikkelse igjennem Tusmørket. Men da hun var kommen lidt længere bort, forsvandt ogsaa den i det tiltagende Mørke. Med det sidste svage Skin af Tusmørket stod hun for Eneboerens Hytte. To Gange udstrakte hun Haanden efter Døren, og to Gange dreg hun den tilbage igjen; og da hun endelig anstrængde sig for at overvinde sin Frygt, var hendes Pikken paa Døren ikke

faa lydelig, som hendes eget Hjertes Banken. Hun bankede stærkere anden og tredie Gang, thi Frygten for ikke at erholde den Beskyttelse af hvilken Ratcliffe lovede hende saae meget, begyndte at overvinde hendes Rædsel for hans Nærværelse, som hun vilde spørge om Raad. Til sidst, da hun intet Svar fik, kaldte hun paa Dværgeren ved hans antagne Navn og bad ham at svare og aabne Døren.

„Hvilket Bæsen er saae elendigt,“ svarede Eneboerens gyselige Stemme, „at det maa søge Tilflugt her? Gaae bort! naar Kirkehønen søger Beskyttelse kommer den ikke til Ratteravnens Rede.“

„Jeg kommer til Eder, Fader!“ svarede Isabella, „i min Trængsels Time, som I selv har befaleet mig, da I lovede mig, at Eders Hjerter og Dør skulde staae aabne for mig i min Elendighed; men jeg frygter for“ —

„Ha!“ raabte Eneboeren, „saae er du Isabella Vere; giv mig et Tegn paa, at det er dig!“

„Jeg bringer den Rose med, som I gav mig. Den har endnu ikke havt Tid til at visne, førend den haarde Skjæbne, I talte om, har rammet mig.“

„Og har du saaledes bevaret det Pant jeg gav dig,“ sagde Dværgeren, „skal jeg ogsaa holde mit Ord. Mit Hjerter og min Dør, der ere lukkede for ethvert andet jordisk Bæsen, skulde staae aabne for dig og din Sorg.“

Hun hørte ham røre sig i Hytten og strax derpaa at slaae Ild. Derpaa bleve de svære Skaader rufne tilbage, og Isabellas Hjerter bankede stærkede,

jo mere Hindringerne for deres Sammenkomst lidt efter lidt forsvandt. Døren aabnede sig og Eneboeren stod for hende med en Jernlampe i Haaden, hvis Straaler oplyste hans hæslige Gestalt.

„Træd ind, du Sorgens Datter!“ sagde han —
„træd ind i Elendighedens Bolig!“

Hun traadte ind med en Forsigtighed, der forøgede hendes Bæven. Eneboerens første Forretning, efter at han havde sat Lampen paa Bordet, var at skyde den store Mængde Skaader igjen for Døren. Hun bævede ved den Larm, der ledsagede disse frygtelige Forsigtighedsregler, men erindrende sig Ratcliffes Advarsel, stræbte hun omhyggeligt at skjule enhver Uttring af Angst. Skinnet af Lampen var blegt og sittrende, men Eneboeren, der, efter at have anvist Isabella et lille Sæde ved Arnestedet, slet ikke mere syntes at bekymre sig om hende, antændte i Hast nogle tørre Hedeurter, der snart oplyste hans Hytte. Træhylder med nogle Bøger paa, tillige med et Par Bundter tørre Urter, nogle faa Fade og Skaaler befandt sig paa den ene Side af Skorstenen; paa den Anden laae de sædvanlige Ugedyrkningsredskaber og noget Værktøi. Istedet for Seng stod der en Træbrix, bestroet med tørt Mus og Blade, den Bodfærdiges Hvilested. Hele Hyttens Længde udgjorde neppe ti Fod og Bredden sex, og foruden de nysnævnte Sager saae man intet uden et Bord og to Stole, sammenslaaede af uhøvlede Bredder.

I dette snævre Rum saae Isabella sig nu indsluttet med en Mand, hvis Historie ingenlunde havde

tjent til at berolige hende og hvis gyselige Gestalt og hæslige Ansigtstræk indgjød hende en næsten overtroisk Frygt. Han satte sig paa Stolen ligeoverfor hende, fæstede sine gjennemtrængende sorte, af børstede Dienbryn beskyggede Øine paa hende og betragtede hende taus og ligesom bevæget af mange, med hinanden stridende Følelser. Paa den anden Side sad Isabella, bleg som Døden; hendes lange Haar, der var vaadt af Aftentaagen, hang ned over Skuldre og Hals, som det vaade Flag om en Mast, naar Stormen er forbi og det strandede Skib ligger paa Bredden af Havet.

Dværgeren brød først Tausgheden med det pludselige og foruroligende Spørgsmaal: „Dvinde; hvilken ond Skjæbne har bragt dig hid?“ —

„Min Faders Fare og Eders eget Løfte;“ svarede hun sagte men fast.

„Og af mig haaber I Hjælp?“

„Hvis I kan give os den,“ svarede hun i den samme stille Hengivenheds Tone.

„Og hvorledes skulde jeg besidde Magt dertil?“ vedblev Dværgeren med bitter Spot. „Seer jeg da ud som en, der kan gjøre Uret god igjen? Er dette et Slot, hvori den Mægtige, der kunde hjælpe en bøn-faldende Skjønhed, vilde opslaae sin Bopæl? Jeg spottede dig, Pige! da jeg sagde, at jeg vilde redde dig.“

„Da maa jeg gaae igjen og møde min Skjæbne saa godt, jeg formaaer det.“

„Nei!“ svarede Dværgeren, i det han istod op, stillede sig imellem hende og Døren og gav hende et

alvorligt Vink til at sætte sig igjen. — „Nei! saaledes skal I ikke forlade mig! vi maa tale nærmere sammen. Hvorfor skulde det ene Væsen søge Hjælp hos det Andet? Hvorfor skulde ikke Enhver være sig selv nok? See dig om! — Jeg, den meest foragtede den skrøbeligste Skabning paa Jorden, har ikke søgt Hjælp eller Deeltagelse hos Noget. Disse Stene har jeg selv opstabet; disse Redskaber har jeg dannet med mine egne Hænder, og med denne“ — han greb med et vildt Smil en Dolk, som han stedse bar under Armen og drog den saa langt ud at Klingen blinkede ved Skorsteensilden — „med denne,“ vedblev han og stødte Waabnet igjen i Skeden, „kan jeg i Nødsfald beskytte den Livsgnist, som boer i dette vanskabte Legeme, mod den Skjønneste og Stærkeste, der vil fornærme mig.“

Det var kun med Møie, at Isabella afholdt sig fra at udstøde et høit Skrig, men hun tvang sig.

„Dette,“ vedblev Eneboeren, „er Naturstanden, eensom, uafhængig og sig selv nok. Ulven kalder ikke Ulven til Hjælp, naar han vil lave sig sin Hule; og Høgen henter ikke sin Nabo til Hjælp, naar han vil styrte ned paa sit Bytte.“

„Og naar de nu,“ svarede Isabella, der dømte meget rigtigt, at Grunde, der fremsattes i hans egen metaphoriske Stil, vilde gjøre meest Indtryk paa ham; „og naar de nu ikke ere i Stand til at hjælpe sig selv, hvad vil der da blive af dem?“

„Lad dem omkomme, lad dem døe og forglemmes! det er Menneskeheden's fælleds Lod.“

„Det er Naturens vildeste Børns Lov,“ svarede Isabella, „især deres, hvis Bestemmelse vil, at de skulle nære sig af Rov, hvorved ingen Deeltager taales; men det er ikke Naturens almindelige Lov; og selv dens ringere Skabninger forbinde sig til gjensidig Beskyttelse. Og Menneskene — Slægten vilde gaae under, hvis de ophørte at hjælpe hverandre. — Fra det Dieblig, da Moderen lægger Bindet om Barnets Hoved, til den Lime, da en venlig Haand tørrer Dødsvoeden af den Døendes Pande, kunne vi ikke bestaae uden gjensidig Hjælp. Derfor have Alle, der behøve Hjælp, Ret til at fordre den af deres Medmennesker, og den, som har Magt til at yde den, kan ikke undslaae sig derfor, uden at blive straffskyldig.“

„Og blot med dette Haab, arme Pige!“ svarede Eremitten, „er du kommen i denne Ørk, for at opsoge et Menneske, hvis Ønske det er, at det Forbund, du taler om, maae blive opløst og at den hele Slægt maae gaae under. — Var du ikke bange?“

„Ulykken,“ svarede Isabella, „overvinder enhver Frygt.“

„Har du i din Menneskeverden ikke hørt sige, at jeg staaer i Forbund med andre Magter, der ere ligesaa frygtelige for Diet, som jeg selv er, og ligesaa fiendske mod det menneskelige Kjøn? Har du ikke hørt tale derom? Og du kommer i min Celle ved Midnatstid?“

„Det Væsen, som jeg ærer, beskytter mig mod saadan tom Frygt,“ sagde Isabella, men hendes Barns

voldsommere Bevægelse gjendrev det paatagne Mod, som disse Ord udtrykte.

„Ho, ho!“ sagde Dværgeren, „du leger Philosofih! men skulde du ikke have tænkt paa en anden Fare? Ung og smuk, som du er, overgiver du dig i et Menneskes Vold, der er saa forbittret paa den hele menneskelige Slægt, at han gør det til sin høieste Lyst at forstyrre og nedværdige Naturens skønneste Værker?“

„Isabella, skjønt urolig, vedblev at svare med Fasthed: „Hvad for Uret I end kan have erfaret i Verden, er I dog ikke i Stand til at hævne den paa et Ræsen, der aldrig fornærmede Eder, eller med Forsæt har gjort nogen Skabning Fortræd.“

„Men, Pige!“ vedblev han, og hans dunkle Øie lynede af et ondskabsfuldt Raseri, der snart ogsaa gik over i de andre Dele af hans fordreiede Ansigt — „Men, Pige! Hævn er en hungrig Uls, der alene vil sønderrive og drikke Blod. Troer du, at den vil høre paa Lammet, der forsvarer sin Uskyldighed?“

„Mand!“ sagde Isabella med den ædleste Værdighed, og stod op. „Jeg bærer ikke for den gyselige Tanke, hvormed I vil indjage mig Skræk. Jeg kaster den fra mig med Foragt. Hvad enten I er et Menneske eller en Helvedes Aand, I vil ikke fornærme den, der i sin yderste Nød anraaber Eder om Hjælp I vil ikke! — I tør ikke!“

„Du taler sandt, Pige!“ svarede Eneboeren; „jeg tør det ikke — jeg vil det ikke. Gaae tilbage igjen. Frygt ikke for det, man truer dig med. Du har søgt min Beskyttelse — du skal finde den virksom!“

„Men, Fader! jeg har samtykket i at ægtejend-
nu i Nat den Mand, som jeg affhyer — eller jeg
volder min Faders Undergang.“

„I Nat? — til hvad Time?“

„For Midnat.“

„Og Tusmørket,“ sagde Dværgen, „er allerede
forbi; men frygt ikke, jeg har endnu Tid nok til at
redde dig!“

„Og min Fader?“ vedblev Isabella i en bes-
dende Tone.

„Din Fader,“ svarede Dværgen, „har været og
er endnu min bittreste Fiende. Men frygt ikke, din
Dyd skal frelse ham. Og nu, gaae! beholdt jeg dig
længere hos mig, kunde jeg igjen falde paa de dumme
Drømme om Menneskeværd, af hvilke jeg saa frygte-
ligt er vaagnet. Men frygt ikke; selv ved Foden af
Alteret vil jeg frelse dig. Farvel! Tiden er kostbar,
og jeg maa handle!“

Han førte hende til Døren af Hytten, som
han aabnede. Hun steg op paa sin Hest, der havde
græsset uden for, og ilende bort ved Skindet af den
nybopgaaede Maane, naaede hun snart det Sted, hvor
Ratcliffe ventede paa hende.

„Lykkedes det Eder?“ spurgde han med Hef-
tighed.

„Jeg har erholdt Løfter af ham, som I sendte
mig til; men hvorledes er det mueligt at han kan
opfylde dem?“

„Tak Gud!“ svarede Ratcliffe; „tvivl ikke paa
hans Evne til at opfylde sit Løfte!“

I dette Øieblik hørdes en svingrende Piben, der gjenlød over Heden.

„Hør!“ sagde Ratcliffe; „han kalder paa mig — Miss Vere! vend tilbage og lad Bagdøren til Haven staae aaben; til Døren, der hører til Trappen, har jeg Nøglen.“

Anden Gang hørdes det pibe, men mere svingrende og længere end første Gang.

„Jeg kommer, jeg kommer!“ sagde Ratcliffe, gav Hesten af Sporerne og reed over Heden til Eneboerens Hytte. Miss Vere vendte tilbage til Slottet. Hendes Gangers Utaalmodighed og hendes egen Uroslighed drev hende afsted.

Hun fulgte Ratcliffes Raad, endstjønt hun ikke indsaae hans Hensigt. Sin Hest lod hun græsse paa Engen tæt ved Haven og iilde til sit Kammer, hvilket hun naaede, uden at nogen blev hende vaer. Derpaa slog hun Skaaden fra Døren og ringede for at faae Lys. Hendes Fader kom tillige med en Tjener, der bragde hvad hun begjærede.

„Han havde været to Gange ved Døren,“ sagde han, „i de to Timer der vare henrindne, siden han forlod hende, men da han ikke havde hørt hende tale, var han blevet bange for at hun var blevet syg.“

„Og nu, min kjære Fader!“ sagde hun, „tilslad mig, at erindre Eder om det Lofte, som I var saa god at give mig. Lad min Friheds sidste Øieblikke være mine, uden at jeg skal blive forstyrret og und mig lige til det sidste Minut den Frist, der er bleven mig tilstaaet.“

„Det vil jeg;“ svarede Faderen, „du skal ikke blive forstyrret mere. Men denne uordentlige Paaklædning — dette nedhængende Haar — Lad mig ikke finde dig saaledes naar jeg kommer igjen. Skal Offeret være velgjørende, maa det være frivilligt.“

„Skal det?“ svarede hun, „da vær ubekymret, min Fader; Offeret skal blive smykket.“ —

Syttendø Capitel.

Det ligner ei en Bryllupsfest; —

Regen Larm for ingen Ting!

Kapellet i Slottet Ellieslaw, hvor denne ulykkelige Forbindelse skulde fuldbyrdes, var en endnu ældre Bygning, end Slottet selv, endssjønt dette var meget gammelt. Førend Krigene imellem England og Skotland vare blevne saa sædvanlige og langvarige, at Bygningerne paa begge Sider af Grændsen næsten alle bleve opførte med Hensyn paa disse, boede nogle Munke i Ellieslaw, der paa den Tid, som Oldgrandsterne paaftaae, hørte til det rige Abbedie Jedburgh. Ved Krig og gjensidige Odelæggelser havde de for længe siden mistet deres Besiddelser; en Ridderborg hævede sig over Ruinerne af deres Celler og Capellet blev indsluttet af Borgens Mure.

Denne Bygning med dens runde Buer og mæssive Piller, hvis Simpelted vliøde, at de henhorde til

den sachsiske Bygningskunst, frembød til alle Tider et mørkt og skummelt Udvortes og havde tjent Baronerne af Ellieslaw, saavel som forhen Munkene, til Begravelsessted. Men endnu skumkere, end ellers, forekom den ved Skiinet af nogle qualmende Fakler, hvorned man ved denne Leilighed vilde oplyse den. De udbredte i Nærheden et guult Lys, om hvilket det af deres egen Damp tilbagekastede Skin dannede en purpurfarvet Ring, der igjen var omgivet af Mørket, der saaledes forstørrede Kirkens Omfang, at det var umueligt for Diet at bestemme dens Grændser. Nogle, paa en smagløs Maade anbragte Zirater, med hvilke man ved denne Leilighed havde udpyntet Kapellet, forøgede det Gyselige. Man havde revet gamle Tazpeter af Bæggene i andre Værelser og ophængt dem hist og her paa Murene af Capellet, saa at de nu stak frem mellem deres Gravminder og Baabenbilsleder, hvis Gemakker de forðum beklædte. Paa begge Sider af Steenalteret hævede sig Mindesmærker, der dannede den meest isinesfaldende Contrast. Det ene var en i Steen udhugget alvorlig Eremit eller Munk, der efter Døden blev anseet for en Helgen; han var forestillet hvilende i Kappe og Skapulier, med Ansigtet mod Himlen, og syntes at bede, medens Rosenkrandsen omslyngede de foldede Hænder. Paa den anden Side stod et Gravminde af det skønneste Marmor i Italiensk Stil, et Mesterstykke af den nyere Kunst. Det var oprettet til Minde om Isabellas Moder, den afdøde Frue Vere til Ellieslaw, der var afbildet i en Døendes Stilling, medens en grædende

Cherub, med fraværdt Blik, udslufde en Fakkell som Sindbillede paa en alt for tidlig Død. Det var vel et udmærket Kunstværk, men ikke paa sit Sted i dens mørke Hvelving. Mange undrede eller ærgrede sig over, at Ellieslaw, der just ikke havde viist sin Hustru nogen Opmærksomhed medens hun levede, nu, i hykklet Sorg, efter hendes Død havde opreist hende et saadant Minde; Andre forsvarede ham mod denne Beskyldning for Hykklerie, og forsikrede at Gravmindet var bleven opreist efter Ratcliffes Befaling og paa hans Bekostning.

Foran disse to Gravminder havde Bryllupsgæsterne forsamlet sig. De vare kun faa, thi mange havde allerede forladt Slottet, for at berede sig til det nærførestaaende Udbrud af Oprøret; og Ellieslaw var under de nærværende Omstændigheder ingenlunde tilbøielig til at indbyde Andre, end de nærmest Beslægtede, hvis Nærværelse efter Landets Skik var uundgaaelig nødvendig. Nærmest ved Alteret stod Sir Frederik Langley, mørk, vredsladen og taufesuld; ved hans Side Mareschal, der skulde forestille den saakaldte Brudsfører. Den unge Mand's overgivne Letsindighed, som han aldrig paalagde den mindste Tvang, formørkede endnu mere den Sky, der hang over Brudgommens Pande.

„Bruden kommer endnu ikke frem af sit Kammer,“ hvidskede han til Sir Frederik, „jeg haaber at vi ikke skulle behøve at gribe til Romernes voldsomme Forholdsregler, som jeg hørde om, da jeg gif i Skolen. Det var dog haardt for min skjønne Fætterse,

at blive ført bort to Gange paa een Dag, endsskjøndt jeg ingen kjender, der er en saa voldsom Hylding bedre værd."

Sir Frederik lod som om hans Øren vare døde for en saadan Tale, ynnede en Vise, og saae til den anden Side, men Mareschal vedblev i samme overgivne Tone.

Denne Opsættelse, er især sørgelig for Doctor Hobler, som man forstyrrede, just som han traf Proppen af den tredie Flaske, med den Begjæring, at han skulde forberede sig til sin Rolle ved denne glædelige Begivenhed. Men see! der kommer Ellieslaw og min smukke Fætterse — smukkere end før, vilde jeg si, dersom hun ikke saae saa mat og bleeg ud. — Hør, Herr' Ridder! dersom hun ikke ganske frivilligt siger Ja, bliver der intet Bryllup af, hvorvidt det endog er kommet."

"Intet Bryllup, Herre?" svarede Sir Frederik sagte, men med en Tone, der tydeligt forraadte, at han kun med Noie undertrykte sin Bæde.

"Nei! intet Giftermaal," gjentog Mareschal, "det giver jeg Eder min Haand paa."

Sir Frederik Langley greb hans Haand, knugede den og hvidskede endnu sagtere end forhen: "Mareschall for disse Ord skal I staae mig til Ansvar!" — Og derpaa kastede han Haanden fra sig.

"Dertil er jeg rede," svarede Mareschall, "thi aldrig kom et Ord over mine Læber, som min Haand ikke var rede til at forsøgte. — Saa tal nu, min skønne Fætterse! og siig mig om det er Eders frie

Willie og utvungne Beslutning at tage denne ædle Ridder til Herre og Gemal? Thi dersom I har endog kun den allermindste Betænkelighed, skal han ikke faae Eder, det gaae, som det vil."

"Er I gal, Mareschall?" raabde Ellieslaw, der ofte brugde en bydende Tone mod den unge Mand, da han tilforn havde været hans Formynder. "Troer I, at jeg vilde slæbe min Datter til Alteret, naar det ikke var hendes frie Valg?"

"Sy! Ellieslaw!" svarede den unge Adelsmand, "hvorledes kan du paastaae det? Hendes Dine svømme i Taarer og hendes Kinder ere hvidere end hendes Kjole. Jeg maae i Menneskelighedens Navn paastaae, at Høitideligheden bliver opsat til i Morgen."

"Nei, hvis I da endelig vil blande Eder i Sager, der ikke kommer Eder ved, skal hun selv sige Eder, at det er hendes Ønske, at Ceremonien skal gaae for sig. — Er det ikke, min bedste Isabella?"

"Jo!" svarede hun med sittrende Stemme, — "siden der ingen Hjælp er at vente fra Gud eller Mennesker."

Kun de første Ord vare saa tydelige, at de kunde forstaaes. Mareschall trak paa Skulderne og traadte tilbage. Ellieslaw førde, eller, rettere sagt, bar sin Datter til Alteret. Sir Frederik traadte frem og stillede sig ved hendes Side. Præsten aabnede Bønnebogen og saae paa Vere, ventende paa Tegnet til at begynde. "Begynd!" sagde Vere.

Men en Stemme, der syntes at komme fra hans afdøde Hustrues Gravminde, raabte pludselig i en saa

lydelig og skingrende Tone, at ethvert Echo i Capellet vaagnede: „Held inde!“ —

Alle stode stumme og ubevægelige, indtil en Klirren af Sværd eller noget lignende, tonede fra de fjærneste Gemakker. Næsten i samme Dieblif blev det igjen stille.

„Hvad er det for en ny List?“ raabde Sir Frederik forbittret, i det han kastede et Blik, fuldt af ondskabsfuld Mistanke til Ellieslaw og Mareschall.

„Det kan ikke være andet, end et uoverlagt Spøg af nogle overgivne Gjæster;“ sagde Ellieslaw, i det han fattede sig; „vi maae paa en saadan festlig Dag tilstede lidt mere Frihed. Gjør Eders Pligt.“ —

Førend den Geistlige kunde adlyde, lød igjen det samme Forbud som før, og fra det samme Sted. Dvinderne skrege høit og flygtede ud af Capellet. Mændene lagde Hænderne paa deres Sværd. Men førend de endnu havde fattet sig, traadte Dværgeren frem bag Gravmindet og stillede sig ligesom Herr' Ellieslaw. Et saa sælsomt og skrækkeligt Syn forstenede alle de Tilstedeværende; Ellieslaw selv syntes tilintetgjort. Han slap sin Datters Arm, vaklede hen til den nærmeste Pille og omfattende den fast, som om han var bange for at segne, trykkede han Panden imod Stenen.

„Hvad er det for et Menneffe?“ sagde Sir Frederik, „og hvorfor trænger han sig herind?“

„Det er en,“ svarede Dværgeren med den ham egne Bitterhed i Tone og Blik, „Det er en, der kommer for at sige Eder, at J, ved at ægte denne Frøken, hverken ægter Arvingen til Ellieslaw, eller tij

Slottet Mauley, eller til Polverton, eller til een eneste Uger Land, dersom det skeer uden mit Samtykke og mit Samtykke skal I aldrig faae. Ned — ned paa dine Knæ, og tak Himlen for at Du blev hindret fra at formæle dig med Egenskaber, som du ingen Følelse har for, med Sandhed, Dyd og Uskyld uden Medgift. — Og du, Nederdrægtige! Utafnemmelige!" vedblev han og vendte sig til Ellieslaw, „hvad for en elendig Udflugt har du nu? Du, som vilde sælge din Datter, for at frelse dig af Faren, ligesom du i en Hungersnød vilde have dræbt hende, for at friste dit eget usle Liv. Ja, skjul kun dit Ansigt med dine Hænder; vel maae du blues ved Synet af den, hvis Legeme du har belæstet med Lænker, hvis Haand du har besmittet med Blod, hvis Sjæl du har givet til Priis for Elendighed. Endnu engang bliver du reddet ved hendes Dyd, som kalder dig Fader. Gaae bort, og gid den Tilgivelse og de Belsjæringer, jeg tilstaaer dig, maae ligge paa dit Hoved som gloende Kul, indtil din Hjerne er fortørret og forbrændt, som min!" —

Ellieslaw forlod Capellet i stum Fortvølelse.

„Følg ham, Hubert Ratcliffe!" sagde Dværgeren, „sig ham, hvad hans Skjæbne vil blive. Han vil glæde sig — aande og have Guld i Hænderne er Lyksalighed for ham."

„Jeg forstaaer intet af alt dette," sagde Sir Frederik Langley; „men vi ere her saa mange Adelsmænd forsamlede og Alle under Waaben for Kong Jacob. Skulde I virkelig være hin Sir Edvard

Mauley, der alt for længe siden skal være død i Fængsel; eller er I en Bedrager, der anmaser sig hans Navn og Titel? Vi ville tage os den Frihed, at sætte Eder fast, indtil I bedre kan aflægge Regnskab for Eders Nærværelse paa dette Sted og i denne Time. Vi taale ingen Spioner iblandt os. Grib ham, mine Venner!"

Men Tjenerne bævede tvivlsomme og forfærdede tilbage. Sir Frederik selv gif løs paa Eremiten, for at lægge Haand paa ham, da pludselig den blinkende Spids af en Partisan, som Halbert Elliots stærke Arm førde, holdt ham tilbage.

„Det klare Dagslys skal skinne igjennem Eder, dersom I vover at røre ham! Ingen skal lægge saa meget som en Finger paa Elshie. Han er en brav Naboe, der altid er bereed til at hjælpe en Ven; og I maae vide, at han vel seer skrøbelig ud, men giver I Eder i Lag med ham, tager han saaledes fat paa Eder, at Blodet springer Eder ud under Neglene. Han er en dygtig Karl, denne Elshie og tager sin Mand."

„Hvad har bragt Eder hid, Elliot?" sagde Mareschall, „hvem har ladet Eder falde?"

„Min Tro! Mareschall!" svarede Halbert, „jeg er nylig kommen med tyve eller tredive Andre, i mit eget Navn og i Kongens — eller Dronningens, som det hedder, og med Elshie til, for at haandhæve Freden og betale Ellicslaw en slet Tjeneste, som han nylig har vist mig. En smuk Frokost har de tillavet mig i Morges, og han havde en Haand med i Spil-

let, nu ville vi til Gjengjæld give ham et Aftenmaaltid. Det hjælper ikke at I lægger Haand paa Kaarden, mine Herrer! Huset var vort i et Dieblig; Dørrene stode aabne og Ederes Folk havde taget vel til sig af Punschen. Vi toge deres Sabler og Pistoler, saa let, som om vi skallede Erter."

Mareschall ilede ud og vendte strax igjen tilbage.

„Bed Himlen! det er sandt, Sir Frederik! Huset er opfyldt med Bevæbnede, vore fordrukne Bæster ere alle afvæbnede. Træk og lad os flaae os igjennem!"

„Ikke saa hidsig — ikke saa hidsig!" raabde Halbert, „hør mig først! Vi mener Eder det ikke saa ilde. Men da I har grebet til Vaaben for Kong Jakob, som I kalder ham, og for Biskopperne, saa holdt vi det for Ret, at fornøye den gamle Rabokrig; derfor staae vi op for de Andre og for Kirken; men dersom I ville gaae roligt hjem, skal Ingen krumme et Haar paa Ederes Hoveder. Og det vil være det bedste for Eder, thi der er kommen sikke Efterretninger fra London, at han, som de kalde Bang eller Byng har forstrækket de franske Skibe og den nye Konge, saa at de have forladt Kysten og ere gaaede igjen derhen, hvorfra de kom; og derfor maae I nu være fornøiede med den gamle Anna i Mangel af en bedre Dronning."

Natcliffe, der i dette Dieblig traadte ind, beskæftede disse Efterretninger; der vare saa usordeelagtige for det jakobitiske Partie. Sir Frederik forlod strax, uden at tage Afsked med Noget, Slottet tilligemed

dem af hans Tilhængere, der vare i Stand til at følge ham.

„Og hvad vil I gjøre, Herr' Mareschall?“ sagde Ratcliffe.

„Paa min Ære!“ svarede denne smilende, „jeg veed det ikke selv. Mit Mod er for stort, og min Lykke for tynd til at jeg skulde følge denne tappre Brudgoms Exempel. Det ligger ikke i min Natur og er heller ikke Umagen værd.“

Vel da! lad Eders Folk skilles ad og hold Eder rolig; dette vil blive overseet, da det ikke er kommet til aabenbar Udbrud.

„Stille dog!“ sagde Elliot, „lad skeet være skeet, vi ere Venner igjen som tilforn; jeg vil være fordomt om jeg bærer Had til Nogen, uden til denne Westburnsflat. Men ham har jeg gjort Helvede heedt nok, til han sprang ud igjennem Vinduet og svømmede igjennem Graven som en Wildand. En listig Krabat er han, det maa jeg sige; en smuk Pige maa han kyse om Morgenen, og en anden om Aftenen; ringere gjør han det ikke. Men skynder han sig ikke ud af Landet, skal jeg snart skaffe ham en Strikke om Halsen. Med Sammenkomsten i Castleton var det ogsaa Vind; hans Venner vilde ikke have med ham at gjøre.“

Under den almindelige Forvirring var Isabella sunket ned for hendes Frende, Sir Edvard Mauley, — thi saaledes maae vi nu kalde Eremitten, — for at udtrykke hendes Taknemmelighed og tillige at bede om Tilgivelse for hendes Fader. Alle hæftede deres

Dine paa disse to, saasnart deres egen Bevægelse og den almindelige Larm havde ophørt. Frøkenen knælede ved hendes Moders Gravminde, hvis Billede havde en paafaldende Lighed med hendes eget; hun holdt Dværgens Haand, som hun bedækkede med Kys og badede med Taarer. Han stod stiv og ubevægelig; kun hans Dine stirrede vegeivis paa Marmorbilledet og den Bedende. Endelig trak han sin Haand til sig, for at astørre de Taarer, der sittrede i hans Dine.

„Jeg tænkte,“ sagde han, „at jeg havde fældet de sidste Taarer; men vi udgyde dem, naar vi fødes, og deres Kilde udtørres ikke førend vi ligge i vor Grav. Men mit smeltende Hjerte skal ikke tilintetgjøre min Beslutning. Jeg stilles for bestandigt fra Alt, hvis Erindring — han kastede et Blik paa Gravmindet — eller hvis Nærværelse — han trykkede Isabelles Haand — er mig dyrebar. — Tael ikke til mig! Søg ikke at hindre min Beslutning! Det vilde være forgjæves. Aldrig mere vil I faae denne Banskabning at see, aldrig at høre om ham meer. For Eder vil jeg være død, førend Graven skjuler mig og I skulle tænke paa mig som paa en Ven, der er bleven befriet fra Tilværelsens Byrde og Besværligheder.“

Han kysede Isabella paa Panden, trykkede et andet Kys paa Panden af Marmorbilledet, ved hvis Side han knælede og forlod, ledsaget af Matcliffe, Kapellet. Isabella, der var ganske udmattet af denne Dags Begivenheder, blev af sine Piger ført til et andet Værelse. De fleste af Gæsterne adspredtes efter at de havde forsikkret enhver, som vilde høre dem, at

de misbilligede Sammensværgelsen imod Regjeringen, eller at de fortrøde, at de havde indladt sig deri. Halbert Elliot tog for denne Nat Commandoen i Slottet og lod Bagterne regelmæssigt udstille. Han roesde ikke lidet den Hurtighed, hvormed han og hans Vensner havde fulgt den Opfordring, som Ellshender ved hans troe Ratcliffe havde sendt dem. Og det havde truffet sig saa heldigt, at de samme Dag havde erfaret, at Westburnsflat ikke havde i Sinde at holde sit Ord, og at just alle Elliotterne vare forsamlede i Houghfoot, for næste Morgen at aflægge et Besøg i Røverens Taarn; hvorfor de i Dieblicket vare færdige til at rykke mod Slottet Ellieslaw.

Ottende Capitel.

Den sidste Scene

Af dette underfulde Eventyr.

Som det behager Eder.

Næste Morgen fremstillede Ratcliffe sig for Miss Vere, med et Brev fra hendes Fader af følgende Indhold:

Mit kjære Barn!

„En mig fiendtlig Regjering's Forsælgelse tvinger mig til, for min egen Sikkerhed, at begive mig til et fremmed Land og at opholde mig der i nogen Tid. Jeg forlanger ikke af dig, at du skal ledsage el-

ler følge mig; det er for dit og mit Vel bedre at du bliver hvor du er. Det er usødvendigt at give en nøiere Forklaring over Gaardsdagens Hændelser. Jeg troer at jeg med Rette kan beklage mig over den Maade, Sir Edvard Mauley behandlede mig paa; men da han, som den nærmeste Frende paa din Moders Side har erklæret dig for sin Arving og strax vil sætte dig i Besiddelse af en stor Deel af sin Formue, saa antager jeg dette for fuldkommen Erstatning. Jeg troer, at han ikke har kunnet glemme, at din Moder engang foretrak mig for ham, istedet for at opfylde et Slags Familieoverenskomst, der med ufornuftigt Tyrannie bestemte hende til den vanskabte Fæters Brud. Dette Stød var tilstrækkeligt til at forstyrre hans Forstand (der i Grunden aldrig var i den bedste Orden), og mig, som den der havde ægtet hans nærmeste Slægtning og Arving, blev den ubehagelige Forretning til Deel, at sørge for hans Person og Formue, til det igjen kunde betroes ham at bestyre dens Sidste. Sandsynligviis troede de, der bevirkede at han igjen blev erklæret myndig, at Retfærdighed fordrede dette, men nogle Skridt, som han siden gjorde, beviisde tydeligt, at det havde været bedre, for hans egen Fordeels Skyld, at lade ham blive bestandigt under et mildt men gavnligt Opsyn."

„Imidlertid viisde han dog i en vis Henseende Ugtelse for Blodets Baand, thi medens han under forskjellige Navne og Forklædninger levede adskilt fra Verden og paastod at Nygtet om hans Død skulde udsprede alle vegne, (hvori jeg gjerne lod ham have sin

Billie), overlod han mig Indkomsterne af hans Godser, især af dem, der havde tilhørt din Moder, og igjen vare faldne tilbage til ham, som mandlig Lehnserving. Herved troede han sandsynligviis at vise en overordentlig Edelmødighed, skjønt han dog, efter alle Retskasnes Dom, kun opfyldte en naturlig Forpligtelse, da han maatte indsee, at du, om ikke efter Loven, saa dog efter Billighed, maatte betragtes som din Moders Arving og at jeg var den lovmæssige Bestyrer af din Formue. Derfor troede jeg ikke, at være Sir Edvard stor Tak skyldig; jeg havde tværtimod Marsag til at beklage mig, at disse Pengesummer bleve mig tilskikkede efter Ratcliffes Godtbefindende, der desuden fordrede en Forskrivning paa mit Fædrenegods Ellieslaw for det, jeg forlangde som overordentligt Forstkud; og saaledes kan man sige, at han har bemægtiget sig den uindskrænkede Bestyrelse af min Eiendom. Da alle disse tilsyneladende Tjenester, som Sir Edvard beviisde mig, havde til Hensigt, at skaffe ham fuldkommen Raadighed over mine Anliggender og Magt til at ødelægge mig, naar han fandt det for godt, saa føler jeg mig, jeg maa gjentage det, endnu meget mindre forpligtet imod ham."

„I forrige Efteraar førde, som jeg hører, enten hans forvirrede Indbildningskraft, eller Lyst til at udføre et ondt Anslag imod mig, ham til denne Egn. Hans foregivne Bevæggrund var Længsel efter at see det Minde, som han havde ladet opreise i Kappellet over din Moders Grav. Ratcliffe, der paa samme Tid viisde mig den Ære at gjøre mit Huus

til sit eget, havde den Godhed at føre ham hemmeligt ind i Kapellet. Følgen var, som han sagde mig en Uffindighed, der varede flere Timer, og drev ham hen til den nærliggende Hede, hvor han, efterat være nogenlunde kommen til sig selv igjen, udvalgte sig den vildeste Egn til Opholdssted. Her levede han, som et Slags Quakfalver, en Rolle, som han endog i sine bedste Dage, gjerne pleiede at spille. Det er at bemærke, at Herr' Ratcliffe, istedet for at underrette mig om disse Omstændigheder, for at jeg kunde vise min afdøde Hustrues nærmeste Slægtning den Omsorg hans sørgelige Tilstand fordrede, meget mere viiste en strafværdig Overbærelse, saa at han lovede ja endogsaa svor ham til, at iagttage en evig Tausshed. Han besøgte ofte Sir Edvard og understøttede ham ved det fantastiske Arbeide at opbygge sig selv en Eremitbolig. Intet synes de at frygte mere for, end at deres Omgang skulde blive opdaget."

„Eggen var aaben til alle Sider; en lille underjordisk Hvelving, sandsynligt en Begravelse, som de opdagede under den store Granitstøtte, tjende til at skjule Ratcliffe, naar Nogen nærmede sig hans Herres Bolig. Du vil maaskee troe, min Dyrebare, at denne Hemmelighed havde en vigtig Bevæggrund. Mærkværdigt er det ogsaa, at min uhykkelige Ven, medens jeg troede, at han levede iblandt Munkene af La Trappe, opholdt sig i flere Maaneder, under en saa besynderlig Forklædning en Miils Wei fra mit Huus, og viste at skaffe sig regelmæssige Efterretninger endog om mine hemmeligste Skridt, enten ved

Ratcliffe, eller Westburnflat eller Andre, som han bestak. Han regner mig det til Unde, at jeg søgte at befordre din Forbindelse med Sir Frederik Langley; jeg gjorde det til dit Bedste; men dersom han var af en anden Mening, hvorfor traadte han da ikke frem som en Mand og erklærede, at han ogsaa havde Ret til at tale et Ord med og hvorfor gjorde han ikke denne Ret gjældende, som han havde med Hensyn til dig, som Arving til hans store Besiddelser?"

„Selv nu, da han saa sildigt tilkjendegiver sin Hensigter med dig, er jeg langt fra at sætte min faderlige Myndighed mod hans Ønsker; endstjænt den Mand, som han bestemmer dig til Gemahl, den unge Earnscliff, just er den, som jeg mindst havde troet at han vilde vælge. Men jeg giver mit frie og hjertelige Samtykke, forudsat, at Contracten om Afstaaelsen af Godserne bliver saaledes indrettet, at den ikke kan gjenkalde, og at mit Barn ikke skal komme i nogen Afhængighed eller have at frygte for en pludselig og uretfærdig Berovelse af sine Indkomster, en Forholdsregel, hvorved jeg har maattet lide saa meget. Fra Sir Frederik Langley vil du neppe høre mere. Han er ikke den Mand, der gjør Fordring paa en Piges Haand uden Medgift. Jeg anbefaler dig altsaa til Forsynets Wiisdom, min kjære Isabella! og til din egen Klogskab, og beder dig tillige, saasnart mueligt at sikkre dig de Fordele, som min Fætters Bankelmødighed har berøvet mig og tilstaaet dig"

„Ratcliffe sagde mig, at det er Sir Edwards Hensigt, at udsætte mig en betydelig aarlig Sum,

til mit Underhold udenlands. Men mit Hjerte er for stolt til at modtage dette af ham. Jeg svarede ham, at jeg har en god Datter, der ikke vil taale at jeg lider Mangel, medens hun selv lever i Oversflod. Jeg ansaae det for rigtigt, at erklære ham dette uden Omsvøb, for at der kan blive taget Hensyn paa denne naturlige og nødvendige Udgift, ved det, der bliver udsat for dig. Jeg vil ogsaa gjerne overgive dig mit Slot og Gods Ellieslaw, for at bevise dig min faderlige Kjærlighed og uegennyttige Iver for at beforsdre din Lykke. De aarlige Renter af den Gjæld, der hæfter paa Godset, overstige vel Indkomsterne, men da Ratcliffe, din Fætters Fortroelige, besidder Obligationerne, vil du ikke have nogen besværlig Creditor. Her maae jeg endnu gjøre dig opmærksom paa, at jeg, uagtet Herr' Ratcliffes Opførsel ikke har været den venstabeligste imod mig, dog anseer ham for en retfærdig og redelig Mand, hvem du sikkert kan spørge om Raad i dine Unliggender; ikke at tale om, at hans gode Mening vil være det bedste Middel til at beholde din Fætters Venstabskab. Min Hilsen til Marschall! Jeg haaber, at den sidste Begivenhed ikke vil foraarsage ham noget Ubehageligt. Jeg skriver dig til igjen, saasnart jeg er kommen til det faste Land. Imidlertid forbliver jeg din omme Fader

Richard Vere."

Dette Brev giver den eneste Oplysning, man har kunnet erholde, om de Begivenheder, der gik forud for denne Historie. Halbert troede, og maaskee ere de Fleste af vore Læsere af samme Mening, at Cre-

mitten paa Steenheden kun havde visse lyse Dieblikke, hvori han nød -Forstandens fulde Brug, og at han hverken var istand til nogen klar Anskuelse af det, han selv behøvede, eller til at opnaae sine Hensigter ved de simpleste og naturligste Midler; saa at et Forsøg paa at finde en Rettesnoer for hans Dpførsel kan lignes med det, at ville finde en lige Wei gjennem en Hede, hvor der gives hundrede Afveie men ingen bestemt Wei.

Da Isabella havde læst dette Brev, spurgde hun strax efter sin Fader. Han havde allerede tidligt om Morgenens forladt Slottet, efterat han havde havt en lang Samtale med Ratcliffe, og befandt sig allerede paa Weien til den nærmeste Havn, hvor han tænkte, at finde Skibsleilighed til det faste Land.

„Og hvor var Sir Edvard Mauley?“ Ingen havde seet Dværgen siden det mærkværdige Optrin den forrige Aften.

„For Pokker!“ sagde Halbert Elliot, „dersom der var tilstødt den stakkels Elshie noget! Heller vilde jeg selv endnu engang blive udplyndret.“

Han reed strax til hans Bolig; den forladte Gjed kom ham brægende imøde, thi den Tid, da den skulde malkes var for længe siden forbi. Eneboeren var intetsteds at finde. Døren til Hytten stod imod Sædvane aaben, Ilden var slukket, og hele Hytten i den Tilstand, hvori Isabella den forrige Aften havde fundet den. Det var tydeligt, at Dværgen havde paa den samme hemmelige Maade, hvorpaa han den forrige Aften var bragt til Ellieslaw, forsøiet sig til

et andet Opholdssted. Halbert vendte utrøstelig tilbage til Slottet.

„Jeg frygter for at vi aldeles har mistet den stakkels Elshie.“

„Det har I virkelig,“ svarede Ratcliffe, i det han tog et Papiir frem og gav Halbert det, „men læs dette og I vil see, at hans Bekjendtskab intet Tab har været for Eder.“

Det var et kort Gavebrev, ved hvilket Sir Edward Mauley, ellers kaldet Elshender, skænkede Halbert Elliot og Gracy Armstrong en betydelig Sum, som Elliot havde laant af ham.

Halberts Glæde blandede sig med en Beemod, der fremskikkede Laarer paa hans brune Kinder.

„Det er en underlig Ting,“ sagde han, „men glæde kan jeg mig ikke over denne Gave, naar jeg ikke veed, at den arme Mand, som gav mig den, er lykkelig.“

„Næst efter Nydelsen af egen Lykke,“ sagde Ratcliffe, „er intet mere saligt, end Bevidstheden om at have bidraget til Andres. Havde min Belynder uddeelt alle sine Velgjerninger saaledes som nu, hvilken ganske anden Løn vilde han have faaet. Men de uoverlagte Gaver, som kun mætter Gjerrighed eller nærer Odselhed, har hverken gode Følger eller Taknemmelighed til Løn. Som man saaer, saa høster man.“

„Nu, denne Gang har han høstet Belsignelse,“ svarede Halbert, „men dersom den unge Frøken tillader det, vil jeg flytte Bistaderne fra Elshies Gaard

hen til Gracys Blomsterhave i Heughfoot — der skal Ingen forstyrre dem. Og den stakkels Geed vil ikke blive påset godt her i dette store Slot; hos os kunde den græbse paa den lille Eng ved Huset, Hundene ville snart blive bekjendte med den og ingen For- tred gjøre den, og Gracy selv skal hver Morgen malke den med sin egen Haand, for Elshies Skyld; thi skjønt han var vranten og sær at tale med, holdt han dog meget af umælende Dyr.“

Man tilstod gjerne Halberts Bøn, og beundrede den naturlige fine Følelse, der bevægede ham til at vise sin Taknemmelighed paa denne Maade. Han blev meget glad, da Ratcliffe sagde ham at hans Belgjører skulde erfare med hvilken Omhue han antog sig hans Indlingsdyr.

„Og meld og forsikre ham, at Bedstemoder og Pigerne og især Gracy og jeg ere friske og lykkelige og det er hans Bærk alene. Det maae dog glæde ham, skulde man troe.“

Og Elliot tilligemed hele Familien i Heughfoot var og vedblev at være saa lykkelig, som hans uskram- tede Redelighed, Omhed og uforsædede Mod for- tjende.

Alle Hindringer for Carncliffs Forbindelse med Isabella vare nu hævede og det Gavebrev, som Rat- cliffe i Sir Edvard Mauleys Navn overgav dem, vilde endog have tilfredsstillet Ellieslavs Begjerlighed. Men Miss Vere og Ratcliffe ansaae det for unødvendigt at sige Carncliff, at en vigtig Bevæggrund for Sir Ed- vard til at overvælde det unge Par med Belgjerninger,

var at bringe et Søoffer for det Mord, han for mange Aar siden havde begaaet paa Carneliff's Fader. Hvis det er vist, som Matcliffe forsikkrede, at Dværsgens bitter Menneskehad blev noget formildet, ved den Bevidsthed at have gjort saa mange Mennesker lykkelige, maade vel Erindringen om sin ulykkelige Hændelse have været den fornemste Grund til at han saa standhaftigt vægrede sig ved nogensinde at være Vidne til deres lykkelige Forsatning.

Mareschall gif paa Jagt, skjød og drak — blev kjed af Hjemmet, gif i fremmed Tjeneste, gjorde tre Feldttog med, kom hjem igjen og ægtede Lucy Ilderten.

Et Aar efter det Andet hensvandt over Carneliff's og hans Hustrues Hoveder, og fandt dem lykkelige og tilfredse. Sir Frederik Langley blev forledt af sine ærgjerrige Ønsker til at tage Deel i den ulykkelige Sammensværgelse i Aaret 1715. Han blev tagen til Fange tilligemed Greven af Derwentwater og flere andre ved Preston i Lancashire. Hans Forsvar ved denne Leilighed og den Tale, han holdt for sin Død, kan man læse i Samlingen af Processer mod Statsforbrydere. Vere, der af sin Datter blev rigeligt forsynet med Penge, indviklede sig i Laws beskjendte Operation under Hertugen af Orleans's Regentstab og blev i lang Tid holdt for umaadelig rig. Men da denne glindsende Boble sprang, græmmede han sig saameget over at han nu maatte lade sig nøie med en maadelig aarlig Indtægt (endstjønt han saae

vel Tusinde af Interessenterne omkomme i Elendighed) at Sorg og Ergrelse paadrog ham et Slagslod, af hvis Følger han døde nogle faae Uger efter.

William af Westburnflat flygtede for Halbert Eliots Hævn, ligesom hans fornemmere Venner for Lovens Straf. Hans Kjærlighed til Fædrelandet ansporede ham til at tjene det i fremmede Egne, medens Ulyst til at forlade den Egn, hvor han var født, igjen bevægede ham til at blive paa den elskede De og i sit Fødeland at samle sig Punge, Uhre og Ringe paa Landeveiene. Til Lykke for ham fik den første Tilbøielighed Overhaand og han gik til den Hær, som Marlborough commanderede; her gjorde han sig yndet ved sin Behændighed, især naar det gjalt om at drive Dvæg sammen. Efter flere Aars Forsøb kom han tilbage forsynet med Penge, (hvorledes han var kommen til dem veed vor Herre). Han lod sit Røverflot Westburnflat rive ned, og byggede istedet derfor en høiere Bygning paa tre Stokværk, med en Skorsteen i hver Ende; drak lystigt med sine Naboe, som han i hans yngre Dage havde udplyndret, døde i sin Seng og fik en Gravskrift, som man endnu kan læse paa hans Gravsteen i Kirkwhistle, hvori han blev roest som en god Soldat, en fredelig Naboe og en oprigtig Christen.

Ratcliffe vedblev at boe i Slottet Ellieslaw, men om Foraaret og i Høsten gjorde han regelmæssigt en Reise, der varede nogle Uger. Over Hensigten af disse Reiser iagttog han en ubrødelig Tausshed;

men man vidste, at han tilbragte nogen Tid hos sin uhykkelige Belynder. Til sidst, da han engang kom tilbage fra en af disse Reiser, forraadte hans alvorlige Sindstemning og hans dybe Sorg, at hans Velgjører ikke var mere. Sir Edwards Død foregedede ikke Familiens Velstand i Ellieslaw, thi han havde medens han levede næsten afftaaet dem alt. Ratcliffe, hans eneste Fortrolige, opnaaede en høi Alder; men aldrig nævnede han det Sted, hvor hans Herre sidst havde levet; lige saa lidt som hans Dødsmaade eller hvor han var bleven begravet. Sandsynligviis havde den Ufdøde paalagt ham den strengeste Tanshed angaaende disse Ting.

At Elshie saa pludseligt forsvandt bestyrkede de Rygter om ham, der vare i Omløb i Egnen. Mange troede at han ved at vove sig ind i et indviet Hus, havde brudt den Pagt han havde sluttet med den Døde, og at denne derfor havde hentet ham levende bort, da han vendte tilbage til sin Hytte. Men de Fleste vare af den Mening, at han ikke var forsvunden for stedse, men at han undertiden viisde sig i Dalene. Efter Sædvane er Erindringen om hans vilde fortviisde Uttringer bleven mere levende i Omegnen end Mindet om hans mange velgjørende Handlinger. Deraf kommer det at han i Almindelighed bliver forveglet med den brune Mand fra Heden, et ondskabsfuldt Spøgelse, om hvis Grusomheder Halberts Bedstemoder pleiede at fortælle sine Sønesønner. Snart fik han Skyld for, at have

forheget Landmændenes Faar, snart for i Stormveir at vælte Snemasserne fra Bjergene ned i Dalene, eller for at have udøvet et eller andet Drillerie. Kort, alle de Ulykker der tilstode Beboerne af dette Hyrde-land, blive i Almindelighed skrevne paa den sorte Dværgs Regning.

